PROVOCAREA MISIUNILOR

de OSWALD J. SMITH, Litt.D.
Fondatorul Bisericii Poporului, Toronto
Cuvînt înainte de Rev. Malcolm Widdecombe

CUPRINS

CUVINT INAINT6

Socotesc un mare privilegiu ocazia de a scrie cuvîntul înainte la „Provocarea misiunilor" a Dr. Smith, şi sînt încîntat că această carte dinamică de învăţătură creştină este re-editată. O numesc dinamică în mod deliberat. Această carte are puterea de a schimba vieţi şi de a transforma Biserici.

în 1956 eram în ultimul an la şcoala Monkton Combe. în timpul convalescenţei după o gripă cineva mi-a dat să citesc această carte. Fusesem convertit la Christos doar cu cîteva săptămîni înainte, şi doream cu ardoare să înţeleg voia lui Dumnezeu pentru mine după absolvirea şcolii. Dumnezeu a folosit al doilea capitol, „Care este sarcina supremă a Bisericii?", şi expunerea Dr. Smith în capitolul trei despre cartea Ezechiel, pentru a mă chema în lucrare.

Ordinat în 1962 în Biserica Anglicană, mă aflam la Biserica Sfinţii Filip şi Iacob din Bristol. Era o biserică în centrul oraşului, cu cheltuieli tot mai mari pentru întreţinere şi o congregaţie în scădere. Se apropia momentul cînd urma să fie închisă. în acel timp, învăţătura Dr. Smith din această carte ne-a deschis ochii asupra acceptării responsabilităţii misionare. Eliberată de auto-centrarea parohială, biserica s-a bucurat de reînnoire timp de 20 de ani. Numărul congregaţiei s-a împătrit. Obolul pentru misiune a crescut de la £100 în 1962 la peste £62.000 în 1982.

în timpul cînd scriu, Dr. Oswald Smith este încă în viaţă, avînd peste 90 de ani. îi aduc mulţumiri pline de umilinţă lui Dumnezeu pentru lucrarea acestui om, învăţătura lui şi vestita Biserică a Poporului din Toronto. Orice creştin şi orice biserică pot dovedi binecuvîntările experimentate atunci cînd au pus misiunile pe primul loc în programul lor. Experienţa omului din Minneapolis din Capitolul 7 poate fi şi a lor.

învăţătura din această carte scrisă cu peste 30 de ani în urmă, este relevantă şi virtual importantă pentru Biserica lui Isus Christos de azi şi desigur, pînă cînd El vine înapoi. Cu toate că nu sînt un învăţător itinerant al Bibliei, am avut bucuria de a vorbi în multe locuri în ţara mea cît şi în America, Japonia, Irlanda, despre subiectul Administrării Creştine. Recomand întotdeauna „Provocarea misiunilor" drept o lectură vitală celor interesaţi de acest subiect. Este de asemenea o carte obligatoriu de citit pentru noii membri ai propriei noastre biserici.

Fie ca Dumnezeu să binecuvînteze şi să folosească cu putere pe fiecare cititor în lucrarea misionară a Bisericii.

N

Rev. Malcolm Widdecombe,
Biserica Sf.Filip şi Sf.Iacob,
Bristol,
Anglia
Februarie 1983

CAPITOLUL I
INFRING6RGA LUI SATAN

„Ei bine, ce-i nou?" spuse Satan, privind cu o expresie întrebătoare pe faţă.
„Minunat! Cum nu se poate mai bine!" răspunse Prinţul Alaskăi, care tocmai intrase.
„Au auzit careva dintre eschimoşi?" întrebă nerăbdătorul conducător, aţintindu-şi ochii asupra îngerului căzut.
„Nici unul măcar!" răspunse Prinţul închinîndu-se pînă la pămînt. „Nu, nici măcar unul singur. Am avut eu grijă de asta", continuă el, ca şi cum ar fi savurat o victorie recentă.
„Vreo încercare?" continuă domnul lui cu un ton de autoritate. „A încercat cineva să intre?"
„Desigur, dar strădaniile lor au fost zădărnicite înainte ca ei să înveţe un singur cuvînt al limbii!" răspunse Prinţul, cu o notă de triumf în vocea lui.
„Cum? Spune-mi cum s-a întîmplat?" Satan era acum numai ochi şi urechi.
„Ei bine, începu Prinţul, îmi vizitam domeniile şi am intrat departe în cercul polar unde este unul dintre cele mai izolate triburi, cînd deodată am fost surprins să aud că doi misionari trecuseră peste apă, au ajuns la ţărm şi cu săniile lor trase de cîini avansaseră mult în împărăţia mea, Alaska, îndreptîndu-se spre un trib mare de eschimoşi chiar dincolo de cercul polar."
„Da, şi ce ai făcut?" izbucni Satan, nerăbdător să audă punctul culminant.
„în primul rînd, am adunat oştirile întunericului şi am ţinut un consiliu sub comanda mea. Au fost date multe sugestii. Pînă la urmă s-a căzut de acord că lucrul cel mai simplu era să-i îngheţăm.
Aflînd că în acea zi urmau să pornească spre tribul cel îndepărtat şi că le trebuia cam o lună întreagă să treacă peste gheaţă, am început imediat operaţiile.
Cu inimile pline de dorinţa de a face cunoscut Mesajul, au pornit. Dar cam la o săptămînă de la plecare, dintr-odată sania lor cu mîncare a trecut peste un strat de gheaţă mai subţire care s-a rupt sub greutatea ei şi aceasta s-a scufundat pe loc.
Istoviţi, au pornit cu curaj mai departe, deşi erau într-o situaţie fără ieşire

şi la o distanţă de peste trei săptămîni de destinaţia lor. Ei erau pentru prima dată în marele Nord şi nu-1 cunoşteau.
în sfîrşit, cînd li s-au terminat ultimele provizii, cînd erau cu trupul epuizat de oboseală şi pe punctul de a ceda, am dat cuvîntul de comandă şi în scurt timp a început să bată vîntul transformîndu-se într-un uragan, zăpada a început să cadă, vifornița îi orbea, şi înainte să vină dimineaţa, mulţumită ţie, domnul meu care eşti Prinţul Puterilor Văzduhului, ei erau ţepeni şi îngheţaţi."
„Excelent! Splendid! M-ai slujit bine", răspunse îngerul căzut, cu o expresie de mulţumire pe faţa lui odată frumoasă.
„Şi ce ai tu de raportat?" continuă el, întorcîndu-se spre Prinţul Tibetului, care ascultase conversaţia cu evidentă satisfacţie.
„Şi eu am o poveste care va umple de plăcere pe Majestatea Voastră", răspunse el.
„Ei, a fost vreo încercare de invadare şi în împărăţia ta, Prinţul meu?" întrebă Satan cu interes crescînd.
„Desigur", răspunse Prinţul.
„Cum? Povesteşte-mi despre aceasta", porunci Satan, deodată nerăbdător.
„îmi vedeam de treburi în inima Tibetului, explică Prinţul, cînd mi s-a adus vestea că o Societate s-a organizat în mod special pentru a trimite Evanghelia în împărăţia mea. Ştii bine, domnul meu, că m-am alertat imediat. Mi-am adunat toate forţele să discutăm situaţia şi am căzut de acord asupra unui plan care promitea succes.
Doi oameni trimişi de Societate călătoreau plini de hotărîre prin China, au ajuns la granița Ţării Interzise şi au trecut-o cu îndrăzneală. I-am lăsat să meargă cam trei zile şi apoi, pe cînd se întuneca, au sărit pe ei doi cîini sălbatici, din aceia care sînt în toată ţara. Ei au luptat cu disperare pînă cînd unul a fost trîntit jos şi omorît. Celălalt, protejat de forţe invizibile pe care nu le-am putut învinge, a scăpat."
„A scăpat?" ţipă Satan, făcînd un gest hidos. „Scăpat! Le-a dus Mesajul?"
„Nu, domnul meu", răspunse Prinţul Tibetului, cu un ton sigur de el. „Nu avea nici o şansă. înainte să apuce să înveţe un cuvînt al limbii, ostile noastre i-au făcut pe băştinaşi să-1 prindă.
El a fost judecat repede şi condamnat. Oh, a fost o scenă care l-ar fi umplut de plăcere pe Majestatea Voastră. L^au cusut într-o piele udă de iak şi l-au lăsat la soare să se coacă. A stat acolo trei zile, oasele lui rupîndu-se

încet, pe măsură ce pielea se usca, pînă cînd i s-a sfîrşit viaţa."
Camera se umplea în timp ce vorbea Prinţul Tibetului, astfel încît la încheierea raportului său s-a ridicat un vuiet aprobator din partea întregii adunări, în timp ce toţi se aplecau înaintea figurii majestoase a lui Satan, încă frumos, în ciuda păcatului.
Dar un moment după aceea aplaudele au încetat, ia un semn al mîinii lui Satan.
„Şi ce ai tu de raportat?" întrebă el, întorcîndu-se spre un alt înger căzut, „încă eşti tot stăpînul Afganistanului, Prinţul meu?"
„încă mai sînt, Majestatea Voastră, răspunse el, deşi mă îndoiesc că ar fi astfel, dacă nu i-aş avea pe slujitorii mei credincioşi."
„Ah! Şi în domeniile tale a avut loc o încercare?" exclamă Satan cu o voce puternică.
„Da, domnul meu", răspunse Prinţul. „Dar ascultă şi voi spune totul pe îndelete."
Ridicînd mîna pentru a se face linişte, el începu:

„I-am urmărit avansînd; erau patru - toţi plini de zel să-L facă cunoscut pe El.
Cunoşti, domnul meu, semnul care-1 întîmpină pe călător chiar la hotarul împărăţiei mele. Pe el scrie aceste *cwAntc%,Este absolut interzisă trecerea acestei graniţe în teritoriul Afganistan."*
Ei bine, ei au îngenunchiat în jurul lui şi s-au rugat, dar în ciuda acestui fapt, forţele noastre brave au cîştigat. La mică distanţă de semn, pe o movilă de pietre, sta un paznic afgan cu puşca în mînă. După rugăciune micul grup a trecut cu curaj peste graniţă intrînd în Ţara Interzisă. Paznicul i-a lăsat să înainteze douăzeci de paşi şi apoi, ca un fulger i-a împuşcat pe trei dintre ei care au căzut la pămînt — doi morţi, al treilea rănit. Tovarăşul lui 1-a tîrît în grabă pe cel rănit spre graniţă unde, după puţin timp, a murit - iar cel de al patrulea, descurajat, a fugit din ţară."
Strigăte prelungite au urmat acestui recital, o mare bucurie umplînd toate inimile, cel mai mult a lui Satan, pentru că, nu era el oare încă în posesia Ţărilor închise, şi nu triumfase el în toate domeniile? Mesajul, mulţumită nenumăratelor lui hoarde, era încă ţinut afară iar. Numele temut încă nu fusese auzit.
„Ai vrea să ne spui, oh, Atotputernicule, de ce eşti atît de aprig să ţii cunoştinţa departe de împărăţiile noastre? Oare nu ştii că împărăţiile Prinţului Indiei, a Prinţului Chinei şi a înălţimii Sale Regale, Prinţul Africii,

sînt invadate de forţe puternice şi că zilnic se întorc oameni la Christos?"
„Ah, da, ştiu prea bine. Dar ascultaţi toţi, şi vă voi spune de ce sînt atît-de Zelos pentru Ţările închise", răspunse Satan, în timp ce toţi se plecau în faţă să audă.
„Există cîteva profeţii, poate rezumate cel mai bine în aceasta, începu el, care spune astfel: 'Evanghelia aceasta a împărăţiei va fi propovăduită în toată lumea ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor; atunci va veni sfîrşitul.' Acum este foarte clar, continuă el pe un ton grav, că Dumnezeu cercetează acum Neamurile, 'să scoată un popor pentru Numele Lui' şi 'după aceea, spune El, Mă voi întoarce'; şi Marea Trimitere afirmă că trebuie făcuţi ucenici din toate popoarele.
Deci, exclamă el cu indignare, Isus Christos nu se poate întoarce să domnească pînă cînd nu a auzit fiecare naţiune Vestea cea Bună, pentru că este scris: 'Şi iată că era o mare gloată pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminţie, din orice norod şi de orice limbă' (Apocalipsa 7:9). Ca atare, nu contează cîţi misionari sînt trimişi în ţările deja evanghelizate şi nici cîţi convertiţi sînt, deoarece pînă cînd mesajul Evangheliei nu este proclamat în Alaska, Tibet, Afganistan, şi în celelalte domenii ale noastre unde încă nu a fost auzit, El nu se va întoarce să domnească."
„Atunci, spuse Prinţul Nepalului, dacă putem ţine în afara Ţărilor închise pe fiecare mesager, putem împiedica venirea Lui la domnia pe pămînt şi astfel frustra scopurile Celui prea înalt."
„Şi vom face aceasta", strigă mîndrul Prinţ al Cambodgiei. „Doar zilele trecute, continuă el, însuşi un misionar scria: 'acum nu ştim nici măcar un singur cambodgian care să cunoască despre Mîntuitorul nostru Isus Christos.' Vom avea noi grijă, Majestatea Voastră, ca nici unul singur să nu scape."
„Foarte bine, spuse Satan. Să fim foarte atenţi şi să împiedicăm orice încercare de intrare în Ţările închise."
Punînd la cale marele plan, strigau cu veselie, apoi au pornit înapoi spre împărăţiile lor, mai hotărîţi ea oricînd să împiedice salvarea chiar şi a unui singur suflet.
Au trecut cincizeci de ani. Neobosit, Majestatea Sa Satanică umbla peste tot. Gîndurile negre păreau a i se citi pe faţă. Era clar că ceva neobişnuit era cauza tulburării lui.
„Nu trebuie să se întîmple, îşi spunea sieşi. Şi nici planul, cu nici un preţ", continuă el cu voce mai puternică. „Da, planul acela. Se pare că au o viziune

asupra lui. 'Evanghelizare', 'pionier', nu-mi plac cuvintele astea. Şi apoi, acea mărturisire scrisă a lor.
'Obiectivele Societăţii includ următoarele: Grăbirea revenirii Domnului nostru prin împlinirea programului Lui pentru această vreme, care este propovăduirea Evangheliei în toată lumea ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor şi să scoată un popor pentru Numele Lui, aşa cum a spus El: „Mergeţi în toată lumea şi propovăduiţi Evanghelia la orice făptură." Scopul Societăţii este acela de a se angaja numai în acele activităţi care contribuie la evanghelizarea lumii. Politica ei misionară este de a evita dublarea agenţiilor de răspîndire a Evangheliei existente în străinătate prin direcţionarea eforturilor înspre slujire de pionierat în popoarele, triburile şi locurile unde încă nu este cunoscut numele lui Christos.'
'Regiuni de dincolo', 'locuri neocupate', 'slujire de pionierat în popoarele, triburile şi locurile unde Christos nu este cunoscut!' Şi 'pentru

grăbirea întoarcerii Domnului nostru prin împlinirea programului Lui
pentru această vreme'. Apoi acea expresie a lor, 'Să vină Regele înapoi'.
'Regele!' 'Regele!' Nu se va întîmpla. Trebuie să le împiedic scopurile!
'Regele!' Ce se va întîmpla cu mine cînd vine El? Trebuie să convoc imediat
un consiliu!"

în cîteva minute erau toţi prezenţi. Au venit din cele mai îndepărtate
locuri — îngeri puternici căzuţi, demnitari, principi, comandanţi,
conducători ai lumii, ai acestei epoci întunecate — mulţimi nenumărate, s-au
adunat în jurul domnului lor, care stătea plin de mînie în mijlocul lor.
Domnea liniştea, o linişte de moarte. Satan a început să vorbească:

„Prinţe de Alaska, vino în faţă!"

Tremurînd şi plin de teamă, chircindu-se, atît de deosebit faţă de apariţia
din urmă cu cincizeci de ani, se apropie de temutul său monarh.

„Prinţ de Alaska, întrebă Satan, au reuşit să intre?"

„Da, domnul meu, au reuşit," răspunse încet Prinţul, cu o privire plină
de teamă, ridicîndu-şi ochii cu greu.

„Cum! Ce!" tună Satan, neputînd să se controleze. „De ce nu mi-ai apărat
mai bine împărăţia?"

„Am făcut tot ce am putut, Majestatea Voastră, dar totul a fost inutil.
Cumva s-a aflat; corpurile îngheţate ale primilor doi au fost găsite. Toată
Biserica a fost ca pe foc. Au pornit alţii. Pe unii i-am distrus. Alţii s-au
descurajat şi s-au întors înapoi. Dar pînă la urmă, în ciuda a tot ce am putut
noi face, au reuşit să treacă. însoţiţi şi apăraţi de oştiri întregi de îngeri, au
intrat şi au rămas; nici măcar nu i-am putut scoate afară. Şi acum sînt sute

de eschimoşi în împărăţia lui Dumnezeu, şi alte mii au auzit Vestea cea Bună!"
Scena care a urmat este greu de descris. Satan fierbea şi urla de furie. Parcă erau în aer milioane de duhuri. Escorta lui de prinţi era înspăimîntată şi încerca să scape de ochii lui teribili.
„Prinţe de Tibet, înaintează!" urlă mînios diavolul, după un moment.
„Sper că ai de dat un raport mai bun", continuă el, în timp ce renumitul conducător venea în faţă.
„Nu, stăpîne, mă tem că nu este mai bun", răspunse Prinţul.
„Cum!" izbucni Satan. „A auzit cineva Numele în domeniul tău, o, Prinţe?"
„Nici o putere la îndemîna mea nu a putut birui," răspunse încet Prinţul. „Ne-am dat toată silinţa. Toate forţele noastre au luptat zi şi noapte ca să-i înfrîngă. Se pare că există o mişcare pornită cu singurul scop de a merge acolo unde nu a mers nimeni altcineva şi de a piedica în aşa-numitele locuri neocupate din lume, şi pe al cărei conducător a încercat să-1 distrugă Prinţul de China cu forţele lui, dar în zadar. Păzit de cete de îngeri, el a scăpat viu. Au fost asmuţiţi pe el dinii. I-am umplut pe preoţi de ură de moarte împotriva lor. Au fost pregătite pentru ei pretutindeni capcane. Au fost adoptate metode de înfometare. Bolile şi-au făcut partea lor. Dar totul a fost zadarnic. Ei au mers înainte, încît azi, sînt zeci de tibetani pierduţi pentru noi pentru totdeauna, şi alte mii au auzit Vestea. Mărturia a fost dusă pînă în locurile cele mai îndepărtate."
La auzul acestor cuvinte, mînia lui Satan nu a mai cunoscut margini. Fără să ezite nici măcar un moment, a dat porunca finală:
„Prinţe de Afganistan, înaintează!"
După un moment de ezitare, cu paşi înceţi şi ochii aplecaţi, cel strigat răspunse, tremurînd în faţa suveranului său.
„Prinţ de Afganistan, începu din nou Satan, tu mi-ai păzit bine domeniile. Dacă şi tu mă trădezi, nu ştiu la cine să merg."
Răspunsul întîrzia. Tăcerea ţinea audienţa înmărmurită.
„Vorbeşte, o, Prinţe. Au intrat?"
„Da, stăpîne."
„Prinţ de Afganistan," exclamă diavolul ţîşnind înainte cu furie, „nu mi-ai fost credincios?"
„Ba da, stăpîne, am fost, dar în zadar. Ne-am dat toată silinţa. Pînă cu un an în urmă nici măcar unul nu auzise. Apoi au fost trimişi doi tineri de către

acea Societate Pionier şi..."
„Blestemaţii!" strigă Satan.
„întreaga biserică s-a rugat," continuă Prinţul. „Ei toţi par a şti că El nu va veni să domnească pînă cînd Evanghelia nu este propovăduită în fiecare limbă a pămîntului. îngerii erau la pază. Oh, da, am luptat, dar nu i-am putut birui. Ei au venit, şi acum o săptămînă un om L-a primit pe Christos şi alţii au auzit deja."
„Şi acum, urlă Satan, totul este pierdut! Mii de oameni au fost mîntuiţi în India şi China, dar vestea care tocmai am auzit-o este cea mai rea dintre toate. Acum El va veni. Şi nu peste mult timp, deoarece cu viziunea pe care o au oamenii aceştia, vor ajunge la fiecare trib, limbă şi popor. Şi apoi vai, vai mie!"

CAPITOLUL II
CARE ESTE SARCINA SUPREMĂ A BISERICII?

Deschideţi vă rog cu mine, la Ezechiel 3 versetele 17-19. Voi schimba cîteva cuvinte din acest pasaj pentru a-1 actualiza. Observaţi cu atenţie schimbările. Aş dori să fac aplicabil acest pasaj cîmpului de misiune. Acum veniţi să citim, începînd cu versetul 17:

„Lucrător creştin, te-am făcut păzitor: de aceea, ascultă cuvîntul care va ieşi din gura Mea, să-i înştiinţezi din partea Mea! Cînd voi zice celui rău: 'Vei muri negreşit!', dacă nu-1 vei înştiinţa şi nu-i vei spune, ca să-1 întorci de la calea lui cea rea şi să-i scapi viaţa, acel om rău va muri prin nelegiuirea lui; *DAR îi voi cere sîngele din mîna ta.* Dar dacă vei înştiinţa pe cel rău, şi el tot nu se va întoarce de la răutatea lui şi de la calea cea rea, va muri prin nelegiuirea lui, dar tu îţi vei mîntui sufletul!"

De-alungul anilor, viaţa mea a fost extraordinar de motivată prin mari moto-uri misionare. Aş dori să vă dau unul din ele, care a însemnat pentru mine mai mult decît oricare altul. Acesta spune: „Sarcina supremă a Bisericii este evanghelizarea lumii." Cred lucrul acesta din toată inima mea. Cea mai importantă lucrare a Bisericii lui Isus Christos este evanghelizarea lumii.

LUMEA

Voi lua trei cuvinte din acest moto şi le voi analiza unul cîte unul. Haideţi să începem cu ultimul — „Lumea". „Sarcina supremă a Bisericii este evanghelizarea *lumii."* Cînd Dumnezeu a iubit, El a iubit o lume întreagă. Cînd El Şi-a dat Fiul, Şi-a dat Fiul pentru o lume întreagă. Cînd Isus Christos a murit, El a murit pentru o lume întreagă. Viziunea lui Dumnezeu este viziunea asupra lumii întregi. Şi El doreşte ca şi noi să avem o asemenea viziune.

Atîţia dintre noi sîntem limitaţi în înţelegerea noastră. Noi vedem doar comunitatea noastră, doar satul sau oraşul nostru, şi nu privim dincolo de acestea. Există oameni care se gîndesc doar la biserica lor, neinteresîndu-i ce fac alţii. Dar există şi unii care au o viziune mai largă. Ei văd un oraş întreg sau o regiune întreagă, şi sînt gata să îşi dea banii şi munca lor pentru evanghelizarea acestora. Dar şi aceştia sînt limitaţi în înţelegerea lor, deoarece nu pot trece de graniţele oraşului sau regiunii în care trăiesc. Apoi mai există alţii care au o viziune şi mai largă. Ei văd o ţară întreagă şi sînt

gata să lucreze pentru evanghelizarea ei. Dar chiar şi aceştia sînt limitaţi în înţelegerea lor, deoarece nu văd dincolo de hotarele ţării lor. Există apoi cei care au o viziune şi mai largă. Ei văd un continent şi sînt gata să facă tot ce pot pentru evanghelizarea continentului lor. Pînă şi aceştia sînt limitaţi în înţelegerea lor, pentru că nu văd dincolo de marginile continentului lor. Şi în sfîrşit, există cei care văd o lume întreagă. Ei văd Europa, Asia, Africa, America de Nord şi de Sud, toate insulele mărilor şi oceanelor. Aceştia au viziunea lui Dumnezeu, şi aceasta este viziunea pe care El doreşte să o avem, o viziune asupra lumii întregi.

De ce oare atît de mulţi dintre noi avem o viziune locală? De ce ne gîndim numai la noi înşine? îl interesează pe Dumnezeu mai mult negrii de aici decît galbenii din altă parte? Sau cei bruni mai mult decît cei albi? Oare nu avem o viziune limitată pentru că vedem numai de aproape? Cînd am plecat din Jamaica, m-am urcat în avion. La început am văzut împrejurimile, apoi, pe măsură ce ne ridicam am văzut cîmpurile şi fermele. Cînd am ajuns şi mai sus, am văzut văile şi munţii în depărtare. Apoi am privit de sus întreaga insulă Jamaica, aşezată ca un giuvaier în sînul Caraibelor; şi dacă ne-am fi ridicat şi mai sus, aş fi avut o privire generală asupra insulelor Antilele Mari.

Din locul Său, Dumnezeu poate privi asupra lumii întregi şi poate vedea fiecare ţară, insulă şi continent în acelaşi timp. Dacă ne-am putea ridica destul de sus, am vedea lumea aşa cum a văzut-o Isus. Dar unii dintre noi nu am călătorit niciodată şi nici nu i-am auzit pe cei care au călătorit. Nu studiem geografia, şi ştim foarte puţin din ceea ce este dincolo de noi.

Oare de ce credem că noi sîntem un popor mai important decît oricare altul dintre popoarele lumii? Oriunde merg, aud exprimîndu-se acest sentiment. Cînd am fost în Marea Britanie, oamenii de acolo spuneau: „Noi sîntem poporul." în Australia şi Africa de Sud, am auzit acelaşi lucru: „Noi sîntem poporul." Călătorind în Statele Unite, aud în fiecare loc: „Noi sîntem poporul." Eram odată pe o insulă mică în Pacific, şi pînă şi acolo, băştinaşii ziceau:, „Noi sîntem poporul." Ei îmi spuneau: „Voi americanii, de ce oare trăiţi la marginea civilizaţiei? De ce nu trăiţi mai aproape de centrul lucrurilor?" Ideea era că noi britanicii şi americanii trăim departe, la marginea lumii, iar ei, băştinaşii de pe acea insulă din Pacific erau în centru. Problema era că ei erau limitaţi în înţelegerea lor, nu aveau o viziune asupra lumii. Credeau că ei erau poporul cel mai important din lume.

Oare, mă întreb, gîndim în felul acesta pentru că ne credem cei mai numeroşi? Mi-e teamă că unii dintre noi nu ştim că există alte naţiuni în lume cu populaţie mai numeroasă, şi noi nu sîntem singurele pietricele de pe malul mării.

Cînd am fost în insulele Indoneziei, am călătorit şi prin Insula Java, pe

care am aflat că o puteam traversa de la un cap la altul cam în douăsprezece ore, iar de la nord la sud în aproximativ patru ore. Aţi putea crede că Java este unul din cele mai dens populate locuri de pe suprafaţa pămîntului? Pe acea insulă mică sînt 75 de milioane de oameni. Aş putea pune şaizeci de insule Java peste Canada, şi tot ar mai rămîne loc, şi totuşi, insula Java are pe ea aproape o treime din populaţia Statelor Unite. Dacă pe Dumnezeu îl interesează numărul, atunci Dumnezeu este mai interesat pentru Java decît pentru ţara mea, Canada, deoarece în timp ce în Canada sînt douăzeci şi trei de milioane de oameni, în Java sînt, aşa cum am spus deja, 75 de milioane. Dacă pe Dumnezeu îl interesează numerele, atunci El este mai interesat pentru Statele Unite decît pentru Java, deoarece în timp ce în Java sînt 75 de milioane de oameni, în Statele Unite sînt 216 milioane. Dar iarăşi, dacă pe Dumnezeu îl interesează numerele, atunci El este mai interesat pentru Uniunea Sovietică decît pentru Statele Unite — în timp ce în Statele Unite sînt 216 milioane de oameni, în Uniunea Sovietică sînt 250 de milioane! — ea fiind cea mai numeroasă naţiune albă pe suprafaţa pămîntului. Dar iarăşi, dacă pe Dumnezeu îl interesează numărul, atunci îl interesează mai mult India decît Uniunea Sovietică — în cea de-a doua sînt 250 milioane, pe cînd în India sînt 600 de milioane de oameni — aproape dublu! Şi în sfîrşit, dacă pe Dumnezeu îl interesează numărul, atunci desigur că El este mai interesat pentru China decît pentru India — în timp ce în India sînt 600 de milioane, în China sînt peste 800 de milioane de oameni — poporul cel mai numeros din lume. Fiecare al patrulea copil născut în lume, este un chinez. Cineva spunea: „Trebuie că Dumnezeu îi iubeşte pe chinezi pentru că i-a făcut atît de mulţi." Ţara mea, Canada, văzută din punct de vedere numeric, este doar un vîrf de ac pe hartă. Şi dacă apele Atlanticului şi apele Pacificului s-ar ridica peste noapte şi ar inunda Canada, presupun că în dimineaţa următoare ar fi un anunţ în ziarele americane care ar spune: „Noaptea trecută Canada a dispărut din familia naţiunilor." Cînd este vorba de număr, sîntem aproape njmic. Atunci de ce să ne considerăm pe noi „poporul"? De ce să fim locali în înţelegerea noastră? De ce să ne credem mai importanţi decît oricare alt popor din lume? De ce să fie Dumnezeu interesat mai mult pentru noi decît pentru alte popoare? Oh, de ne-ar da El o viziune mondială pentru ca să putem lucra pentru evanghelizarea lumii întregi, lumea pentru care a murit Christos, şi ca noi să putem vedea lumea aşa cum o vede El!

SUPRGMĂ

Să privim acum la un alt cuvînt în moto-ul nostru, cuvîntul „supremă". „Sarcina *supremă* a Bisericii este evanghelizarea lumii."

Dacă evanghelizarea lumii este lucrarea noastră cea mai importantă,

atunci ar trebui să lăsăm totul la o parte cînd are loc o convenţie misionară, şi să fim prezenţi la fiecare sesiune, altfel înseamnă că dăm prioritate altor lucruri şi nu credem că acesta este cel mai important dintre toate. Prin acţiunile noastre dovedim că punem misiunile pe planul secund.

în al doilea rînd, dacă evanghelizarea lumii vine pe primul loc, atunci ar trebui să ne concentrăm pe dăruirea la misiuni şi să-i lăsăm pe alţii, care nu au viziunea, să contribuie la alte proiecte. Vor fi întotdeauna destui pentru lucrările de acasă. Vor fi mulţi care să se îngrijească de proiectele de acasă, în timp ce va fi doar o minoritate interesată în sarcina supremă a Bisericii. Dacă punem misiunile pe primul loc, atunci vom da mai mult misiunilor decît pentru orice altceva. Altfel, locul întîi îl va lua un alt lucru. Există aici oameni de afaceri şi fiecare are întreprinderea lui. în ea, există sectoare pe care proprietarul le consideră mai importante decît altele. în care deci va investi el surplusul de bani? Desigur, în sectorul cel mai important. De ce face astfel? Pentru că doreşte să dezvolte sectorul cel mai important al afacerii lui. La fel este şi cu misiunile. Dacă evanghelizarea lumii este lucrarea cea mai importantă a bisericii, atunci ar trebui să dăm acestui cel mai important sector, cea mai mare parte din banii noştri. Altfel, nu punem

misiunile pe primul loc şi nu credem că evanghelizarea lumii este sarcina supremă a bisericii. Cunosc foarte puţini pastori care cred cu adevărat că evanghelizarea lumii este lucrarea lor cea mai importantă.
Faptul acesta mă face să spun că fiecare biserică ar trebui să cheltuiască mai mult pentru misiuni decît pentru ea însăşi. Este foarte logic. Dacă credem că evanghelizarea lumii este pe primul loc, atunci ar trebui să investim mai mulţi bani pentru locurile îndepărtate decît pentru noi aici acasă.
„Dar, veţi întreba, ce se întîmplă în biserica dumneavoastră? Cum rămîne cu Biserica Poporului din Toronto unde sînteţi pastor? Trimite biserica dumneavoastră mai mult misiunilor decît cheltuie pentru ea?" Mă bucur să pot spune că nu a existat un an de cînd sînt pastor la Biserica Poporului, în care să fi folosit pentru noi acasă atît cît am trimis misiunilor din străinătate.
Cu ani în urmă am pus membrilor două întrebări, prin casierul nostru. Prima: „Cît am cheltuit pentru noi anul trecut?" După ce s-au examinat registrele am primit răspunsul. „Dr. Smith, mi s-a spus, anul trecut s-au folosit 53.000 de dolari pe lucrarea de acasă." Apoi am pus a doua întrebare: „Cît am trimis misiunilor din străinătate? Cît s-a adunat pentru misiuni?" Şi iarăşi am primit răspunsul: „Anul trecut s-au dat 318.000 dolari pentru misiuni." „Minunat, am spus, aşa a fost întotdeauna şi aşa trebuie să fie." Şi dacă vine timpul cînd comitetul Bisericii Poporului hotărăşte să se cheltuiască mai mult aici acasă şi mai puţin pentru misiuni, va primi demisia

mea fără nici un moment de ezitare. Nu aş dori să fiu pastorul unei biserici care foloseşte mai mult pentru ea decît trimite misiunilor din ţările îndepărtate.
Cînd Biserica Poporului s-a mutat în strada Gerrard, cu mulţi ani în urmă, mi s-a spus totul, în afara unui singur lucru, şi în duminica dimineaţa în care trebuia să am prima predică din acel loc, casierul s-a apropiat de mine cu o expresie sinistră pe faţă. „Dr. Smith, a spus el, v-am informat despre toate lucrurile în legătură cu această biserică, cu excepţia unuia singur". Apoi s-a oprit. Aşteptam să continue ceea ce începuse. După un moment a spus: „Această biserică are datorii. Avem cîteva facturi neachitate şi în casa de bani nu este nimic." Se uita la mine aşteptînd parcă să-mi bag mîna în buzunar, să scot banii şi să-i dau lui, spunîndu-i să fugă să plătească facturile. în schimb, m-am întors, am pornit spre amvon şi mă rugam. „Doamne, am spus, de mult timp aştept să văd dacă un anumit pasaj din Cuvîntul Tău este adevărat." Adevărat, din punct de vedere practic, gîndeam. Mă refeream la versetul „Căutaţi mai întîi împărăţia lui Dumnezeu (cea extinsă pe tot pămîntul) şi toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra." în acea dimineaţă am avut o predică misionară.
A venit duminică seara. Era prima mea duminică. Ar fi trebuit să am un mesaj de evanghelizare, dar iarăşi m-am simţit îndemnat să vorbesc despre misiuni, şi aşa am făcut. Apoi i-am invitat pe oameni să vină înapoi în fiecare seară în acea săptămînă. Ei au venit, şi luni seara am predicat din nou despre misiuni. Marţi seara au primit iarăşi un mesaj despre misiuni. Miercuri seara au trebuit să asculte iarăşi un subiect de misiune. Joi seara la fel. Vineri erau deja atît de mulţi, poate din curiozitate mai degrabă decît din alte motive, şi iarăşi au primit o doză de misiune.
Apoi, îmi închipui că şi-au încrucişat braţele zicînd unul către altul: „Nu-1 putem înţelege pe pastorul acesta nou. Se pare că nu are nici o altă predică în afară de cele despre misiuni. Dar vine a doua duminică. Poate că atunci va începe să predice cu adevărat."
A doua duminică a sosit. îmi amintesc de parcă ar fi fost ieri. La serviciul de dimineaţa am făcut un anunţ: „Astăzi vom avea trei servicii şi vom avea trei colecte pentru misiuni — una dimineaţă, una după masă şi ultima deseară." Unii parcă mă priveau amuzaţi, dar eu începusem lucrarea, asistat de un misionar, şi eram hotărît să o duc pînă la capăt. în acea dimineaţă am vorbit despre misiuni şi s-a făcut o colectă misionară. Lucrul acesta s-a repetat după masa şi iarăşi seara. Nu spusesem aproape nimic despre nevoile de acasă, şi totuşi, luasem toţi banii care au fost daţi, pentru misiuni. Dar acum vine partea a doua.

Oamenii au devenit atît de interesaţi, atît de stîrniţi, atît de treziţi, încît veneau tot mai mulţi. Multe suflete au fost mîntuite şi în scurt timp s-a ocupat fiecare scaun liber. După puţin timp ei au înţeles viziunea şi au început să dăruiască, aşa cum nu mai făcuseră înainte vreodată, şi în cîteva săptămîni, fără să trebuiască să spun ceva despre obligaţiile locale, s-a plătit fiecare datorie, s-a achitat fiecare factură, şi începînd din acea zi şi pînă astăzi noi nu am mai cunoscut cuvîntul „datorie" în legătură cu biserica noastră. Am descoperit că atunci cînd punem pe primul loc lucrurile care trebuie puse acolo, Dumnezeu lucrează. Problema cu bisericile obişnuite este că pun căruţa în faţa calului, apoi i se spune păstorului să se aşeze şi să conducă — şi bineînţeles că totul merge greu. Dacă am inversa ordinea şi am accepta planul lui Dumnezeu, am ajunge undeva şi mersul ar fi uşor. Căutaţi mai întîi lărgirea împărăţiei lui Dumnezeu în lumea întreagă, şi toate aceste lucruri

vi se vor da pe deasupra. Programul lui Dumnezeu nu dă greş niciodată.

BISERICA

Al treilea cuvînt pe care doresc să-1 accentuez este „biserica". „Sarcina supremă a *bisericii* este evanghelizarea lumii." Cînd mă refer la biserică, mă gîndesc la întreaga biserică, şi nu la un sector sau la o organizaţie din biserică. De exemplu, în Biserica Poporului nu avem nici o Societate Misionară a Femeilor. Nu am avut niciodată o asemenea organizaţie şi nici nu vom avea. Nu pentru că eu sînt împotriva unei asemenea societăţi. îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru fiecare Societate Misionară a Femeilor. Uneori, singura lumină misionară care luminează este de la Societatea Misionară a Femeilor. Dar vă voi arăta în două minute de ce este imposibil ca noi să avem o asemenea organizaţie.

Să presupunem că ar trebui să adun un grup mic de femei — zece sau douăzeci, şi ar trebui să le spun: „Voi veţi deveni o Societate Misionară a Femeilor şi lucrarea voastră va fi de evanghelizare a lumii. Doar atît aveţi de făcut, să evanghelizaţi lumea." Atunci ce aş spune tuturor celorlalţi şi tuturor organizaţiilor din biserică? Le-aş spune: „Aceasta nu este cea mai importantă lucrare a bisericii. Este un subiect lateral, doar unul din multele sectoare ale lucrării bisericii. Lasă femeile să facă acest lucru. Ele pot avea grijă de evanghelizarea lumii; iar noi ceilalţi — aceia dintre noi care sîntem bărbaţi, vom face ceva cu adevărat demn de bărbăţia noastră."

Nu, dragi prieteni! Fiecare bărbat din această biserică este un membru al Societăţii Misionare a Femeilor. Şi voi avea grijă pe cît posibil, ca fiecare din cei 120 de membri ai corului să-şi accepte responsabilitatea lui sau a ei; ca fiecare din diaconii noştri şi responsabili, peste 200, să ajute la povară; ca fiecare uşier, fiecare învăţător de Şcoală Duminicală, fiecare băiat şi fiecare

fată, toţi să contribuie la misiuni. La noi, părinţii nu dau pentru copii. î învăţăm pe copii să dea ei înşişi. De la vîrsta de şapte ani, ei sînt învăţaţi să dea în mod sistematic. Apoi cînd cresc nu mai avem probleme cu ei. Ei au învăţat cum să dea.
Anul trecut Şcoala noastră Duminicală a dat misiunilor 211.000 de dolari, diaconii noştri au dat 90.000 de dolari iar corul 36.000.
Această lucrare este mult prea importantă pentru a fi lăsată doar pe mîna unei organizaţii. Ea aparţine întregii biserici, şi atunci cînd fiecare pricepe viziunea şi fiecare face ceva, atunci scopul nostru este atins. Moto-ul nostru este: „Fiecare creştin un misionar." Este lucrarea întregii biserici.

CUM SG *FACE?*

Oriunde merg mi se pune întrebarea: „Cum primiţi asemenea colecte? De unde vin banii? Trebuie că aveţi o biserică de milionari." Lucrul acesta 1-a gîndit editorul ziarului romano-catolic al Canadei, cînd a văzut raportul bisericii noastre în ziar. Mi-a scris şi m-a întrebat dacă ce credea el era corect, şi cînd i-am răspuns negativ, a rămas uimit. A scris un articol lung în publicaţia lui romano-catolică, în care afirma că o biserică protestantă, condusă de un pastor zelos, a dat mai mult pentru misiuni decît toate bisericile catolice din Ontario pînă la coastă, la un loc. „Noi, scria el, sîntem adevăraţii administratori ai credinţei, şi totuşi am permis unei biserici protestante să ne întreacă. Este o ruşine pentru noi". Desigur, gîndea în acest fel pentru a-i îndemna pe catolici să facă mai mult. Nu, noi nu avem milionari. De fapt, nu avem nici o bogăţie în biserica noastră. Darurile noastre vin de la o mulţime de oameni obişnuiţi.
Odată, un oficial al Bordului Străin de Misiune al unei denominaţii numeroase, m-a întrebat care era secretul, dorind să ştie de ce a scăzut dărnicia denominaţiei lui. „Dr. Cutare, am spus, aţi pus misiunile în buget şi faceţi apel la oameni pentru un buget rece, mort, apoi împărţiţi banii aşa cum credeţi. Fără rezultat. Evanghelizarea mondială este mult prea importantă pentru a fi pusă într-un buget. Va trebui să o scoateţi afară din buget şi să o puneţi sus la amvon unde oamenii o pot vedea. Va trebui să mergeţi înapoi la marile adunări misionare din timpul Mişcării Studenţeşti Voluntare, cînd mulţimi de tineri şi tinere au fost inspiraţi să plece în misiuni. Oamenii nu vor da niciodată pentru un buget. Ei trebuie să aibă inspiraţie". El a admis că aveam dreptate.
Cum facem aceasta? Poate ar ajuta dacă aş spune cum NU facem. Noi nu adunăm bani prin concerte, vînzări de vechituri la licitaţie, bazare sau tocană de stridii. Nu pentru că sînt eu împotriva acestor metode, ci pentru

că ele nu vor da rezultate.Ce face un om de afaceri cînd dă peste o metodă care nu merge? O elimină, nu-i aşa? Acum ascultaţi-mă. Eu sînt responsabil, omeneşte vorbind, pentru suportul financiar personal a 350 de misionari. în fiecare lună din viaţa mea trebuie să fac rost de 25.000 de dolari, altfel, s-ar putea spune în alţi termeni, aceştia vor răbda de foame. Cîţi dintre voi, oamenii de afaceri, purtaţi o asemenea responsabilitate? Ce aţi face dacă ar trebui să cîştigaţi în fiecare lună 25.000 de dolari de care ar depinde 350 de lucrători? Aş vrea doar să vă spun că Dumnezeu nu a greşit niciodată. Fie că sînt acasă, fie că sînt plecat pe un cîmp de misiune în străinătate, sau într-o campanie de evanghelizare în Marea Britanie sau Australia, banii vin şi salariile pleacă.
Spuneţi-mi acum dacă ştiţi vreo vînzare de vechituri la licitaţie care să fi produs 25.000 de dolari. Dacă nu aţi aflat, atunci de ce să fie bun acest procedeu? Sînt vinovat eu de a anula a metodă care nu va produce ceea ce îmi lipseşte? Nici eu nu am aflat să se fi întîmplat aşa ceva. Ei bine, atunci ce

fac? Desigur, încerc o altă metodă care va avea rezultate. Mulţi oameni au crezut că atunci cînd a murit George Mueller, a murit Dumnezeul lui George Mueller. Dumnezeu nu este mort. Dumnezeul lui Ilie trăieşte şi azi. El poate face minunea de care este nevoie. „Nu ţi-am spus că, dacă vei crede, vei vedea slava lui Dumnezeu? Toate lucrurile sînt cu putinţă celui ce crede."

De 50 de ani, în fiecare an avem a convenţie misionară, timp de o săptămînă. Apoi, cîţiva ani, patru săptămîni şi cinci duminici. După ce le dăm oamenilor o viziune asupra misiunilor, dimineaţa, după-masa şi seara, facem o colectă a credinţei. Oamenii indică sumele cu care vor contribui în următoarele douăsprezece luni. Are rezultate? Aş dori să vă dau două exemple.

Biserica din Park Street, Boston, m-a invitat să ţin o campanie de evanghelizare. Am acceptat. Sala era plină, mulţi stăteau în picioare pe trepte, şi zeci de tineri L-au găsit pe Christos. Dr. Harold Ockenga, pastorul, m-a invitat în biroul lui. „Dr. Smith, a spus el, această biserică nu a avut niciodată o convenţie misionară în cei o sută treizeci şi cinci de ani de istorie a ei. înţeleg că dumneavoastră aveţi una în fiecare an. Aţi dori să veniţi la Park Street şi să ţineţi una la noi?" L-am întrebat pe Dr. Ockenga cu cît contribuia biserica lui la misiuni în acel timp. Răspunsul lui a fost: 3.200 de dolari pe an. Anul următor am luat un grup de misionari şi am ţinut o convenţie în biserica din Park Street. Am continuat să fac aceasta în fiecare an, timp de şase ani. Anul trecut Park Street a dat misiunilor peste 300.000 de dolari. Celălalt exemplu este propria mea biserică. Cînd am ţinut prima mea convenţie, colecta a fost de 3.500 de dolari. în 1972 ea a fost de 597.000 de dolari. Fiul meu, Dr. Paul B. Smithj pastorul actual, a continuat acţiunea.

Totalul colectelor trece acum mult peste 8 milioane. Aceasta fac convenţiile şi colectele credinţei. Astăzi se ridică la peste 700.000 de dolari pe an.
Există o legendă despre întoarcerea lui Isus în cer. întîlnindu-1 pe îngerul Gavril, El i-a spus că îşi împlinise lucrarea divină încredinţată.
„Şi care este planul Tău?" a întrebat Gavril. „Cum va fi răspîndită Evanghelia? Ai lăsat pe pămînt o organizaţie puternică, cu planuri bine definite?"
„Nu", a răspuns Mîntuitorul. „Nu am lăsat nici o organizaţie, doar un mic grup de ucenici, majoritatea născuţi în familii foarte modeste. Ei sînt cei care vor spune lumii."
„Dar să presupunem că ei Te părăsesc, a insistat Gavril, atunci ce planuri ai?"
„Nu am nici unul", a răspuns cu durere Mîntuitorul.
într-o zi, milioane şi milioane dintre păgîni vor trece prin faţa tronului şi arătînd cu degetul spre noi ne vor acuza spunînd: „Nimănui nu i-a păsat de sufletul meu." Şi atunci, şi voi şi eu vom încerca să ne scuzăm spunînd: „Dar Doamne, sînt eu păzitorul fratelui meu?" Şi Dumnezeu va răspunde: „Sîngele fratelui tău strigă la Mine din Africa, din China, din insulele mărilor." *Vocea sîngelui fratelui tău.* Da, şi tu vei merge în cer, mîntuit, - dar cu sînge pe mîinile tale, sîngele acelora pe care i-ai fi putut cîştiga dacă ai fi mers tu sau dacă ai fi trimis pe cineva în locul tău.
Nu este un lucru uşor să fii păzitor. „îţi voi cere sîngele lui din mîna ta." Sarcina Supremă a Bisericii este Evanghelizarea Lumii. Ce vei face în legătură cu aceasta?

CAPITOLUL III

CUM M-A CHEMAT DUMNEZEU LA O LUCRARE MONDIALĂ

Veniţi să privim în Evanghelia după Matei la capitolul 9, versetele 35 la 38: „Isus străbătea toate cetăţile şi satele..." Observaţi, că El mergea în *toate* cetăţile şi satele. El nu S-a aşezat în nici una din ele. Isus nu a devenit niciodată un pastor. El era tot timpul în mişcare. „Isus străbătea toate cetăţile şi satele, învăţînd pe norod în sinagogi, propovăduind Evanghelia."
„Dar cînd a văzut gloatele, I s-a făcut milă de ele." Ce este mila? Este dragostea în acţiune. Sîntem noi mişcaţi de compasiune? Dacă este aşa, vom face ceva!
„Atunci a zis ucenicilor Săi: Mare este secerişul, dar puţini sînt lucrătorii!" Deci aceasta este problema. Şi problema din timpul Lui este şi problema din timpul nostru — un seceriş bogat, lucrători puţini. Care este soluţia problemei? „Rugaţi dar pe Domnul secerişului să scoată lucrători la secerişul Lui."

AŞ FI PUTUT STA ÎN CANADAP

Cu ani în urmă am trecut prin toată Biblia să caut răspunsul dacă puteam sta în Canada şi în acelaşi timp să ascult de Dumnezeu. Ar fi posibil, m-am întrebat, să mă bucur de un pastorat comfortabil, fără să trec hotarele ţării mele şi totuşi împlinind poruncile Domnului meu? Ar fi Dumnezeu mulţumit?
Şi pe măsură ce studiam Biblia găseam expresii ca acestea: „Toate naţiunile; întreaga lume; fiecare fiinţă; cele mai îndepărtate locuri de pe pămînt." Cu alte cuvinte, descopeream că Evanghelia trebuia dată întregii lumi. Trebuie să o audă fiecare naţiune, neam, limbă şi popor.
Cînd am văzut lucrul acesta, am pus următoarea întrebare: Trăiesc toate popoarele în Canada? Dacă da, şi dacă nu mai sînt alte popoare dincolo de

graniţele ei, atunci pot sta în ţara mea, pot predica aici Evanghelia şi să nu trec nici măcar o dată graniţa ei; dar, dacă un popor trăieşte dincolo de graniţele Canadei, atunci este datoria mea să plec din ţara mea, să trec peste graniţele ei şi să merg la acel popor. Şi dacă nu pot face eu acest lucru, atunci să trimit înlocuitori. Dar dacă nu fac nici acest lucru nici celălalt, voi fi un creştin care a pierdut, în ziua răsplătirii.

Prietenul meu, ce zici despre acestea? T\i ştii că Evanghelia trebuie dată tuturor naţiunilor, întregii lumi, fiecărui neam şi limbă şi popor, pînă la cele mai îndepărtate locuri de pe pămînt. Ce faci tu în această privinţă? Ce ai de gînd să faci? Trebuie să mergi tu însuţi, sau altfel trebuie să trimiţi pe altcineva în locul tău, dar vai ţie dacă nu faci nimic. Poruncile lui Dumnezeu trebuie ascultate, împlinite, şi nu este nici o cale de a ocoli subiectul acesta.

AM ÎNCERCAT 5Ă MERG

Cînd aveam optsprezece ani, am mers la indienii din Columbia Britanică. Am locuit pe o rezervaţie indiană singur într-o colibă mică, lîngă Alaska, cam la 3-4 mii de mile de casă. Am stat acolo peste un an, şi apoi, dîndu-mi seama că aveam nevoie de mai multă educaţie, m-am întors înapoi la civilizaţie şi am început un curs de teologie timp de cinci ani, l-am absolvit şi am fost ordinat în lucrarea Evangheliei, după care am lucrat un an la studii post-universitare.

Apoi am făcut cerere la Bordul de Misiune Presbiterian să plec în India. Cazul meu a fost analizat cu mare atenţie. M-am înfăţişat personal în faţa Bordului şi pînă la urmă s-a luat o hotărîre. Am fost respins. Bordul a considerat că nu eram potrivit pentru lucrarea misionară, aşa că am fost refuzat.

M-am întors la lucrarea de acasă — am devenit pastor al Bisericii Presbiteriene Dale din Toronto iar mai tîrziu la Alliance Tabernacle; dar nu * eram mulţumit. Ştiam că trebuia să fac ceva. Avusesem viziunea. In cele din urmă am pornit pe cont propriu, mergînd în cîmpurile de misiune ruseşti din Europa, predicînd unor mari mulţimi în toată Letonia, Estonia şi Polonia, cîştigînd multe suflete pentru Christos. Pînă cînd într-o zi, după ce predicasem pînă la istovire, bolnav, m-am întors acasă.

Am călătorit peste tot în Statele Unite şi Canada, în campanii de evanghelizare. Am simţit din nou imboldul, şi de data aceasta am plecat în Spania, dar m-am îmbolnăvit din nou şi a trebuit să mă întorc.

Atunci am fondat Biserica Poporului din Toronto. Aceasta s-a întîmplat în anul 1928. Patru ani mai tîrziu imboldul mi-a venit din nou, şi am plecat în Africa. Călare pe un cal, avansam în interiorul ţării, în compania Dr. Thomas Lambie, călărind treizeci de mile pe zi, şi în final prăbuşindu-mă în iarba lungă a Africii; după o boală foarte serioasă care a ţinut şase săptămîni, am fost adus încă o dată înapoi la civilizaţie.

In acest timp începeam să simt că la urma urmei Bordul avusese dreptate şi că nu eram potrivit pentru lucrarea misionară. însă eu avusesem viziunea, ştiam că alte naţiuni trebuiau să audă Evanghelia, şi în 1938 am plecat încă

o dată, hotărît să-mi fac partea mea dacă era posibil, să ajut la evanghelizarea lumii. De data aceasta am plecat în Pacific, şi după o călătorie cu vaporul timp de treizeci şi una de zile, zi şi noapte, m-am trezit predicînd canibalilor, sălbaticilor şi creştinilor din Insulele Solomon. într-un tîrziu, am contractat malarie, care a ţinut trei ani, şi iarăşi şi iarăşi, lună după lună, m-am văzut epuizat. Pînă la urmă, într-o zi, Dr. Northcote Deck şi ceilalţi misionari m-au pus pe un vapor şi m-au trimis înapoi la lucrarea mea dir Toronto.

Dar nu m-am oprit pînă nu am vizitat 70 de ţări diferi ;i încă mai merg.

ÎNTOARCEREA SPRE ÎNLOCUITORI

în zilele de la începutul lucrării mele, înţelegînd că eu însumi nu puteam merge, m-am întors spre înlocuitori. într-o zi m-am apropiat de Rev. J.H.W. Cook, conducătorul Uniunii Evanghelice din America de Sud.

„Doriţi să trimiteţi noi misionari?" l-am întrebat eu.

„Da," a răspuns el. „Deja avem cinci gata de plecare."

„De ce nu pornesc?" am spus atunci.

„Nu avem banii necesari", a răspuns el.

„Dacă reuşesc să adun fondurile pentru transportul lor, îmi daţi voie să-i sprijin?" l-am întrebat.

Faţa lui s-a luminat în timp ce-mi răspundea afirmativ. Nu voi uita

niciodată ziua în care i-am pus pe cei cinci misionari la amvonul Bisericii Popoarelor, provocînd adunarea să îi trimită. S-a întîmplat întocmai. Apoi, cei cinci au devenit zece; cei zece, douăzeci; cei douăzeci, patruzeci; cei patruzeci, o sută; cei o sută, două sute; cele două sute, trei sute cincizeci. Acum avem o armată de lucrători care slujesc drept înlocuitori în cam patruzeci de cîmpuri de misiune, în cadrul a treizeci şi cinci de Societăţi Misionare ale Credinţei, iar noi contribuim la sprijinirea lor personală.

Dar...nu sînt mulţumit. Mă rog constant, şi aceasta este rugăciunea mea: „Doamne, lasă-mă în viaţă, dacă este Voia Ta, pînă vom avea patru sute de misionari pe cîmpurile de misiune din lume." Simt că acesta este numărul de misionari pe care Biserica Poporului ar trebui să-i ajute, şi nu voi fi satisfăcut pînă cînd nu vom avea măcar atîţia misionari în afara ţării noastre.

Pentru aceasta trăiesc eu. Sînt pastor şi evanghelist în al doilea rînd; sînt misionar în primul rînd. Sînt un compozitor de cîntări religioase în al doilea rînd; misionar în primul rînd. Am încercat să merg eu însumi — de fapt am mers, dar de fiecare dată a trebuit să mă întorc înapoi. Atunci am înţeles că era de făcut un singur lucru, şi anume, să trimit pe alţii. Iată de ce călătoresc peste tot în America, Canada, Australia, Noua Zeelandă, Africa de Sud şi

1

PROVOCAREA MISIUNILOR

Marea Britanic Merg pentru a ţine convenţii misionare şi pentru a-i provoca pe tineri. Trebuie să fac tot ce-mi stă în putinţă pentru a găsi şi a trimite înlocuitori.

URMĂTOARELE ORAŞ6

Doar cu puţin mai înainte am citit despre modul în care a mers Isus în toate cetăţile şi satele. Vă amintiţi de acel timp cînd El a dispărut, după ce propovăduise într-o cetate; şi vă amintiţi cum ucenicii au pornit în căutarea Lui în primele ore ale dimineţii, şi cum L-au găsit într-un tîrziu, sus pe munte, rugîndu-Se?

„învăţătorule, au strigat ei, oamenii Te aşteaptă. Mai sînt mulţi, mulţi bolnavi de vindecat. Vino înapoi şi termină-Ţi lucrarea. Mai sînt încă alţii în cetatea în care ai propovăduit ieri, care doresc să Te asculte."

Da, şi pot să mi-L imaginez pe învăţător răspunzînd, parcă cu o privire spre depărtări în ochii Lui, peste văile şi munţii din depărtare, în aceste cuvinte: „Trebuie să predic în *celelalte* cetăţi, de aceea am fost trimis." Se gîndea, ca întotdeauna, la alte cetăţi şi la alte cetăţi, la cele în care încă nu propovăduise; şi dorea să ajungă la ele, pentru ca şi ei să audă Evanghelia. Gîndul Lui era întotdeauna şi la „celelalte oi".

Pavel a avut aceeaşi viziune. El vorbea despre locurile de dincolo, regiunile neocupate. El spunea că dorea să plece în Spania şi la Roma. Şi el a înţeles că Evanghelia trebuia dusă în „lumea întreagă."

Ştiţi că într-un timp întreaga Africă de Nord era evanghelizată şi că existau sute de biserici creştine în toată acea regiune? Ştiţi că unii din cei mai mari teologi ai noştri au venit din Africa de Nord în primele secole ale erei creştine? Africa de Nord a devenit mohamedană şi sute de ani nu a mai fost lăsată nici o urmă de creştinism. Lumina a fost din ce în ce mai slabă pînă cînd s-a stins de tot. Cum s-a întîmpkt acest lucru? Să vă spun.

Conducătorii religioşi şi teologii din Africa de Nord au început să aibă controverse între ei şi în loc să predice Evanghelia şi să evanghelizeze, au început dispute teologice certîndu-se unu cu alţii pe tema doctrinei creştine.

Ce ar fi trebuit să facă? Ar fi trebuit să meargă în cetăţile din jur, spre sud, şi apoi spre sudul acestora. Şi ce s-ar fi întîmplat? în scurt timp ar fi ajuns la Capetown şi întreaga Africă ar fi fost evanghelizată cu sute de ani în urmă. S-ar fi putut ca Africa să fi trimis misionari în Europa şi chiar în America. Lucrul acesta, fraţii mei, s-ar putea petrece aici. Da, se petrece aici. Există astăzi biserici în Statele Unite şi Canada, precum şi în Marea Britanie, Australia şi Noua Zeelandă, sute de biserici, care au devenit mai degrabă cluburi sociale, şi dacă Biserica lui Isus Christos nu se trezeşte şi nu dă lumii

întregi Evanghelia, ceea ce s-a întîmplat cu Africa se va întîmpla şi aici. „Lumina care străluceşte mai departe, luminează cel mai strălucitor lîngă casă."

„CÎMPUI ESTE LUMGA"

„Dar, întrebaţi dumneavoastră, de ce să mergem, înainte de a fi mîntuiţi toţi oamenii de aici? Este atîta de făcut acasă. De ce să nu terminăm lucrarea în patrie înainte de a pleca într-un cîmp străin?" Această întrebare mi se pune oriunde merg. Daţi-mi voie să răspund, punînd trei sau patru întrebări:

Prima.- De ce a plecat David Livingstone din Scoţia în Africa, înainte ca toţi oamenii din Scoţia să devină creştini? De ce? Mai există încă mii de oameni în Scoţia care încă nu s-au hotărît pentru Christos. Şi totuşi, cu ani în urmă, Livingstone şi-a lăsat ţara şi a plecat în întunecoasa, ignoranta Africă. Vă întreb — de ce?

A doua.— De ce a plecat William Carey din Anglia în India, înainte ca toţi oamenii din Anglia să fi fost creştinizaţi? De ce? încă mai există mulţi în Anglia care nu au fost cîştigaţi la Christos.

A treia.- De ce a plecat Adoniram Judson din America în Burma, înainte ca toată lumea din America să fie adusă la Christos? De ce? Există

încă mulţi în America, care nu au fost creştinizaţi.
Ultima. — De ce a plecat apostolul Pavel în Europa, înainte ca Palestina să *audă* Evanghelia? De ce? Vă amintiţi că Pavel în mod intenţionat a plecat din ţara lui în Europa strămoşilor noştri pentru a-i evangheliza. De ce, vă întreb eu, a făcut acest lucru? Oare nu ar fi trebuit să stea în Palestina, cel puţin pînă ei ar fi auzit Evanghelia?
Prieteni, există un singur răspuns, şi vi-1 dau cu cuvintele Bibliei: „Cîmpul este lumea". Statele Unite ale Americii nu sînt lumea. Marea Britanie nu este lumea. Cîmpul este întreaga lume. Nu aţi auzit niciodată despre un fermier care să lucreze numai într-un colţ mic al pămîntului lui. El lucrează tot pămîntul fermei. Statele Unite sînt un colţ numai; Canada este un colţ mic doar. Lumea, întreaga lume trebuie evanghelizată. Şi dacă „lumea este cîmpul", nu avem de ales decît să mergem în fiecare loc al ei. Lucrarea este una şi trebuie făcută, nu doar colţurile, ci în întregime.
Firmele de tutun îşi au agenţi trimişi în locurile cele mai îndepărtate. Milioane de ţigări sînt împărţite ca reclamă pentru a stîrni noi apetituri. Aţi putea spune că motivul este că acasă nu mai există cerere? Desigur că nu este aşa. Cererea aici — mai ales de cînd femeile au coborît de pe piedestalul înalt pe care stăteau odată şi au început să fumeze — este mai mare decît oricînd. Şi totuşi, firmele de tutun îşi trimit misionarii lor în ţările străine. Ei

caută noi pieţe de desfacere. Ei sînt mai înţelepţi decît noi, pentru că de fapt acesta este planul lui Dumnezeu şi ar trebui să îi întrecem. Niciodată nu a fost voia lui Dumnezeu ca noi să rămînem acasă pînă cînd lucrarea de aici se va termina. El doreşte ca noi să mergem în întreaga lume, să lucrăm tot cîmpul în mod simultan. Ştiţi ce spuneţi atunci cînd afirmaţi că nu credeţi în misiuni? Spuneţi că Pavel a făcut o greşeală; că ar fi trebuit să yă lase strămoşii în Europa, păgîni; că ar fi făcut mai bine dacă stătea acasă în Palestina şi voi aţi fi rămas în păgînism. Aceasta gîndiţi? Vă pare rău că nu sînteţi păgîni? Probabil că da, din moment ce nu credeţi în misiuni.

RÎNDURILG DIN SPATG

Vă amintiţi cînd Isus a hrănit pe cei cinci mii? Vă amintiţi cînd le-a spus să se aşeze pe iarbă, rînd după rînd? Vă amintiţi apoi cum a luat pîinile şi peştii, le-a binecuvîntat, apoi le-a rupt şi le-a dat ucenicilor? Şi cum ucenicii au început să le împartă pe primul rînd, de la un cap la altul, fiecăruia? Apoi, vă amintiţi cum au luat-o de la capăt, începînd cu primul rînd din nou, împărţind a doua oară? Vă amintiţi?

Nu! — de o mie de ori — nu! Dacă ar fi făcut astfel, cei din rîndurile din spate s-ar fi ridicat să protesteze cu putere. „Aici, ar fi spus ei, veniţi aici în spate. Daţi-ne şi nouă. Noi nu am primit nimic. Sîntem flămînzi, nu este cinstit, nu este corect. De ce aceia din faţă să ia a doua oară înainte ca noi să luăm măcar o dată?"

Şi ei ar fi avut dreptate. Noi vorbim despre a doua binecuvîntare. Alţii nu au avut nici măcar prima binecuvîntare. Noi vorbim despre a doua venire a lui Christos. Ei încă nu au auzit de prima venire. Nu este corect. „De ce să audă cineva Evanghelia de două ori înainte ca toţi să o fi auzit o dată?" Ştiţi la fel de bine ca şi mine, că nici măcar unul din cei cinci mii de oameni de ι acolo, pe lîngă femei şi copii, nu au luat a doua oară, înainte ca toţi să fi luat prima oară.

A fost o distribuire a mîncării absolut egală. Cu puţine excepţii, de atunci nu a mai existat o împărţire atît de egală. Unele biserici nu o fac nici măcar 50%-50%. Ele nu trimit pe cîmpurile străine de misiune atît cît cheltuiesc acasă.

Nu am cunoscut nici un predicator care să aibă probleme cu rîndurile din spate. Toate necazurile lui vin de la rîndurile din faţă. Cei din primele rînduri sînt supra-hrăniţi şi ajung la indigestie spirituală. Ei îi spun cît de multă mîncare să le dea, cînd, şi cînd anume să se oprească; cît timp să-i hrănească, ce fel de mîncare să le dea,etc, etc, şi dacă nu face aşa, ei se plîng şi-i găsesc greşeli. Dacă un predicator s-ar gîndi mai bine, ar lăsa o vreme primele

rînduri să înfometeze puţin, şi s-ar duce la rîndurile din spate, şi cînd s-ar întoarce, aceştia ar fi gata să-i accepte lucrarea fără murmur şi plîngere.

Prieteni, am fost la rîndurile din spate. Am văzut nenumărate milioane în acele rînduri din spate, flămînzind după Pîinea Vieţii. Este drept atunci să ne concentrăm pe rîndurile din faţă? Oare nu ar trebui mai degrabă să învăţăm rîndurile din faţă cum să împartă cu rîndurile din spate ceea ce au, să ajungă la ei cu Evanghelia, la aceia pentru care nu s-a pregătit nimic?

Ştiţi că lucrul cel mai mare pe care îl poate face o biserică pentru ea însăşi este să-şi trimită pastorul în unul din cîmpurile străine de misiune din lume? Nu există o vacanţă asemănătoare. El se va întoarce un om nou; pentru că nimeni nu poate să vadă cu proprii lui ochi nevoia şi să rămînă acelaşi om. Ceva se va întîmpla în el. Va avea de vorbit despre ceva. El va fi infinit mai preţios pentru biserică decît oricînd înainte.

CGR€R€A DOCTORULUI DUFF

Dr. Alexander Duff, marele misionar veteran în India, s-a întors să moară în Scoţia. Stînd în faţa adunării generale a bisericii presbiteriene, a pronunţat cererea lui, dar nu a fost nici un răspuns. în timp ce vorbea a leşinat şi a fost dus de la amvon. Doctorul s-a aplecat deasupra lui, examinîndu-i inima. Atunci şi-a deschis ochii şi a început să strige: „Unde sînt? Unde sînt?"

„Staţi liniştit, a spus doctorul. Aţi avut un atac de inimă. Staţi liniştit."
„Dar, a exclamat Dr. Duff, nu mi-am terminat cererea. Duceţi-mă înapoi. Trebuie să termin ce am de spus."
„Staţi liniştit, a spus din nou doctorul. Dacă mergeţi înapoi o faceţi cu riscul vieţii."
Dar, în ciuda protestelor doctorului, bătrînul luptător s-a ridicat în picioare, şi cu doctorul de o parte şi pastorul care prezida adunarea de cealaltă, a urcat din nou scările spre amvon, şi în timp ce făcea aceasta, întreaga adunare s-a ridicat în picioare pentru a-1 onora. Cînd s-au aşezat, şi-a continuat cererea cu următoarele cuvinte:
„Cînd Regina Victoria cheamă voluntari pentru India, răspund sute de tineri, dar cînd Regele Isus cheamă, nu merge nimeni."
Apoi s-a oprit. Era tăcere. Apoi a continuat:
„Este adevărat că taţii şi mamele din Scoţia nu mai au fii de dat pentru India?"
Iarăşi s-a oprit. Tăcerea era grea.
„Foarte bine, a continuat el, aşa bătrîn cum sînt, mă voi înapoia în India.

Mă pot aşeza pe malurile Gangelui şi pot muri acolo şi prin aceasta oamenii Indiei vor şti că a fost odată un om din Scoţia care i-a iubit pînă şi-a dat viaţa pentru ei."
în momentul următor, tineri din întreaga adunare au sărit în picioare strigînd: „Voi merge eu! Voi merge eu!" Şi după ce bătrînul luptător cu părul alb a fost dus la locul de odihnă, aceşti tineri absolvenţi şi-au croit drum în întunecata Indie, pentru a lucra acolo ca înlocuitorii lui pentru Domnul Isus Christos.
Prietene, nu ai vrea să pleci? Ţi-a vorbit Dumnezeu? I-ai auzit Chemarea? Nu ai vrea să-I răspunzi: „Doamne, iată-mă, trimite-mă"? Sau dacă tu nu poţi merge, nu vrei să-ţi trimiţi un înlocuitor? T\i eşti acela care trebuie să decidă.
De ce să audă cineva Evanghelia de două ori înainte ca toată lumea să o fi auzit o dată?

CAPITOLUL IV

SE VA ÎNTOARCE CHRISTOS P€ PĂMÎNT ÎNAINTE CA LUMEA SĂ FIE EVANGHELIZATĂP

Dacă deschideţi la Evanghelia după Marcu, capitolul 13 versetul 10, veţi găsi aceste cuvinte: „Mai întîi trebuie ca Evanghelia să fie propovăduită tuturor neamurilor." Apoi, dacă deschideţi la Evanghelia după Matei, capitolul 24 versetul 14, veţi găsi aceeaşi afirmaţie, dar cu ceva adăugat: „Evanghelia aceasta a împărăţiei va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni Sfîrşitul."
înainte de a comenta aceste pasaje, aş dori să clarific subiectul meu. Nu pun întrebarea: „Se va întoarce Christos pe nori?" De fapt, nu vorbesc deloc despre răpire. întrebarea mea este: „Se va întoarce Christos pe pămînt? Va veni El să-Şi întemeieze împărăţia şi să domnească? Se va întoarce El să pună capăt acestei ere şi să înceapă alta? Se va întoarce El pe pămînt înainte ca lumea să fie evanghelizată?"
Notaţi de asemenea vă rog, că eu nu întreb dacă El se va întoarce pe pămînt înainte ca lumea să fie creştinizată. Cuvîntul pe care l-am folosit a fost „evanghelizată", şi este o diferenţă uriaşă între creştinizare şi evanghelizare. De aceea, pentru a înţelege mesajul, trebuie să înţelegeţi subiectul: „Se va întoarce Christos pe pămînt înainte ca lumea să fie evanghelizată?"
Cînd am citit prima dată pasajele asupra cărora v-am atras atenţia, şi în mod special cel din Marcu, am fost contrariat. De ce, m-am întrebat, a folosit Isus cuvîntul „mai întîi"? De ce nu a spus El doar atît: „Evanghelia trebuie propovăduită tuturor neamurilor"? Aceasta ar fi avut mai mult sens. Aş fi putut înţelege. Dar El nu a spus aşa. El a intercalat cuvintele „mai întîi". El a spus că *mai întîi* Evanghelia trebuie propovăduită tuturor neamurilor. Ce a dorit El să spună? De ce a folosit cuvintele „mai întîi"?

PLANUL LUI DUMNEZEU

Dacă veţi citi întreg capitolul, veţi descoperi că are de-a face cu sfîrşitul vremurilor şi începutul Epocii de Aur. Dar pe măsură ce El povesteşte evenimentele, unul cîte unul, se opreşte dintr-odată şi spune: „Dar înainte ca aceste lucruri să se întîmple, înainte ca vremea să se sfîrşească şi înainte ca una nouă să se nască, mai întîi, această Evanghelie trebuie propovăduită tuturor neamurilor." în Evanghelia după Matei sînt adăugate aceste cuvinte:

„Atunci va veni sfîrşitul." Acum este clar. Sensul nu poate fi înţeles greşit. Sfîrşitul va veni cînd lumea va fi fost evanghelizată.
Cu alte cuvinte, înainte ca Isus Christos să se întoarcă pe pămînt pentru a domni în splendoare, putere şi glorie, Evanghelia Lui trebuie proclamată la fiecare trib, limbă şi popor. în cer trebuie să fie mîntuiţi din fiecare rasă, după cum spune Apocalipsa; deci, obligaţia noastră cea mai mare este de a da Evanghelia Lui întregii lumi. Fapte 1:8 spune că aceasta se va face.
Matei vorbeşte despre Evanghelia împărăţiei, ştiu aceasta. Eu predic atît Evanghelia Harului lui Dumnezeu, *cît şi* Evanghelia împărăţiei, tot timpul. Evanghelia Harului lui Dumnezeu este vestea bună că Isus a murit pentru păcătoşi. Evanghelia împărăţiei este vestea bună că Isus vine înapoi să domnească. Ambele mesaje trebuie proclamate; şi fie că este Evanghelia Harului lui Dumnezeu sau Evanghelia împărăţiei, nu este nici o deosebire, în ambele cazuri este Evanghelia, Vestea cea Bună. Şi trebuie proclamată înainte de venirea sfîrşitului.
Oh, dacă oamenii noştri de stat ar şti! Ei încearcă să pună capăt războaielor şi vărsărilor de sînge, să şteargă sărăcia şi boala şi, pe cît posibil, să elimine moartea. Ei ţin conferinţe de pace, semnează pacte, cheltuiesc bani pentru ajutoare, şi cred că pot să-şi atingă scopul. Ce puţin ştiu ei! Dacă ar cunoaşte planul lui Dumnezeu, ar organiza şi ar trimite cea mai mare armată de misionari pe care ar putea-o aduna, zeci şi mii. Şi-ar pune staţiile lor de radio în slujba agenţiilor creştine. Şi-ar folosi ziarele pentru publicarea Evangheliei; şi în cîţiva ani ar reuşi să ajungă la fiecare om, femeie şi copil, şi întreaga omenire ar fi evanghelizată.
Atunci Christos ar veni. Şi-ar institui împărăţia. Nu ar mai fi războaie; boala şi sărăcia ar fi numai amintiri; nu va mai fi moarte, omul şi-ar trăi viaţa primită. S-ar sfîrşi domnia omului şi ar începe împărăţia Lui; Christos ar lua frînele guvernării şi ar domni în lume în neprihănire. Ar fi o prosperitate nemaicunoscută înainte.
Dar conducătorii nu ştiu, şi Biserica continuă să lupte. Lumea tot mai aşteaptă să fie evanghelizată, şi Christos nu se întoarce. Cînd, oare cînd vom vedea planul lui Dumnezeu? Cît timp mai trebuie El să aştepte pînă cînd ne apucăm de lucru şi îl facem?

O TGORI6 PERICULOASĂ

Dar ştiu ce ar putea spune unii. Aud aceasta peste tot. Ei zic: „Aceasta nu este sarcina Bisericii nicidecum; evreii trebuie s-o facă; trebuie să le-o lăsăm lor, după ce noi vom fi fost răpiţi."

Nu cunosc nici o teorie care să reteze mai mult zelul misionar. Ba mai mult, nu cunosc nici o afirmaţie clară în întreaga Biblie, care să mă facă să cred, fie şi pentru un moment, că evreii sînt aceia care trebuie să evanghelizeze lumea în zilele necazului cel mare, aşa cum se pare că cred unii. Dacă aş crede acest lucru, mi-aş încrucişa mîinile şi nu aş mai face nimic.
Aţi vrea să spuneţi că după ce pleacă Duhul Sfînt, şi ni se spune că El va pleca atunci cînd pleacă Biserica, vreţi deci să spuneţi că evreii pot realiza mai mult în vreo şapte ani sau chiar mai puţin, fără ajutorul Duhului Sfînt, în mijlocul persecuţiei şi martirajului, mai mult decît am putut realiza noi în aproape două mii de ani, cu ajutorul Duhului Sfînt, cînd a fost uşor să fii creştin? Absurd! Imposibil!
Mai mult, dacă nu trebuie făcut nimic pînă cînd Biserica este răpită, atunci o singură generaţie, generaţia care va trăi în timpul necazului celui mare va fi evanghelizată. Doriţi în acest caz, ca toate celelalte generaţii să piară? Nu vă interesează propria voastră generaţie? Veţi permite ca această

generaţie să fie pierdută şi să fiţi satisfăcuţi dacă numai ultima generaţie este evanghelizată? Povara de pe inima lui Pavel a fost pentru prima generaţie din era creştină.

Şi chiar dacă aţi avea dreptate, eu tot voi face tot ce-mi stă în putinţă, pentru că lucrul acesta trebuie făcut cîndva. Toţi sîntem de acord cu aceasta. Ei bine, cu cît pot eu face mai mult acum, cu atît vor avea mai puţin de făcut evreii atunci. Dar dacă voi greşiţi, ce tragedie! Nu v-aţi făcut partea pentru evanghelizarea lumii şi Dumnezeu vă va trage la răspundere. Eu cred că acest lucru trebuie făcut acum.

UN SINGUR LUCRU

Cînd Isus i-a părăsit pe ucenicii Lui acum două mii de ani, le-a lăsat o singură sarcină, şi anume, evanghelizarea lumii. Mi-L imaginez vorbind cu ei cam aşa: „Urmează ca Eu să plec pentru un timp lung. Cît timp lipsesc, aş dori ca voi să faceţi un singur lucru: să daţi această Evanghelie a Mea lumii întregi. Fiecare naţiune, limbă şi trib să o audă."

Acestea au fost instrucţiunile Lui. Acesta a fost singurul lucru pe care le-a spus să-1 facă, şi ei L-au înţeles perfect. Dar ce a făcut Biserica în anii de cînd El este absent? I-am îndeplinit noi ordinele? L-am ascultat?

De fapt, am făcut orice altceva în afară de singurul lucru pe care ni L-a cerut El să-1 facem. Isus nu ne-a spus niciodată să construim colegii, seminarii, universităţi, dar le-am făcut. Nu ne-a spus niciodată să ridicăm spitale şi aziluri pentru bătrîni şi ospicii. El nu ne-a spus niciodată să construim biserici sau să organizăm Şcoala Duminicală, tot felul de

organizaţii, dar le-am făcut pe toate. Le-am făcut pentru că toate sînt importante şi merită osteneala.
Dar singurul lucru pe care El ni 1-a spus să-1 facem, este singurul pe care l-am lăsat nefacut. Nu am dat lumii întregi Evanghelia Lui. Nu am dus la îndeplinire poruncile Lui.
Ce ar spune omul care a chemat un instalator pentru a-i repara ţevile de apă, dacă, venind acasă, l-ar găsi zugrăvindu-i casa? Oare nu s-ar aştepta el ca omul să facă ce i-a cerut? L-ar satisface răspunsul că s-a apucat de zugrăvit pentru că avea casa nevoie de aşa ceva? Desigur că nu. Poruncile trebuie ascultate.
Cu peste o mie nouă sute de ani în urmă, Domnul Isus Christos S-a suit la tronul Tatălui Său şi S-a aşezat la dreapta Lui. Dar El are un tron al Lui însuşi, scaunul de domnie al tatălui Său David, şi El este moştenitorul legal. Cine a auzit despre un rege, care avea scaunul lui de domnie, să fi fost satisfăcut cu ocuparea scaunului altui rege?
Christos doreşte să Se întoarcă. El doreşte să domnească. Este dreptul Lui. Atunci de ce aşteaptă El? El mă aşteaptă pe mine şi pe voi să ne achităm de sarcină. El aşteaptă ca noi să facem ceea ce ne-a spus să facem. De multe ori trebuie să-Şi spună: „Oare cît timp mă vor face să aştept? Cînd Mă vor lăsa să mă întorc? Cît de curînd Mă pot întoarce pe pămînt să Mă aşez pe tronul Meu şi să domnesc?"

ÎNTRGAGA PROPRIETATE

Iată aici o proprietate. Stăpînul le spune slujitorilor că pleacă, dar se va întoarce. Şi în timp ce el este plecat, ei vor trebui să cultive proprietatea.
Ei încep să lucreze pe lîngă casă. Aranjează grădina şi rondurile de flori. Anul următor buruienile cresc şi ei iarăşi lucrează, taie iarba, menţin gazonul în stare perfectă. Unul doar îşi mai aminteşte de poruncile stăpînului.
„Trebuie să plec", spune el. „Stăpînul ne-a spus să cultivăm tot pămîntul". Şi el se pregăteşte să plece. „Dar nu putem lucra fără tine", strigă ceilalţi. „Vezi ce repede cresc buruienile. Avem nevoie de tine aici." In ciuda protestelor lor, el pleacă şi începe să lucreze într-un colţ îndepărtat al domeniului.
Mai tîrziu, alţi doi îşi amintesc de poruncile stăpînului lor şi cu toate obiecţiunile celorlalţi, pleacă şi ei să cultive o altă parte a propietăţii.
în sfîrşit, se întoarce stăpînul. Este mulţumit cînd vede straturile cu flori, grădina şi gazonul din jurul casei. Dar înainte de a-i răsplăti pe slujitori, se hotărăşte să exploreze restul proprietăţii, şi în timp ce face acest lucru, inima

i se îngreunează tot mai mult, căci nu vede altceva decît sălbăticie şi mlaştini, şi înţelege că nici nu s-a încercat măcar cultivarea acelor locuri.
Ajunge la omul care lucrează singur într-un loc îndepărtat al proprietăţii şi îl răsplăteşte din plin. îi găseşte apoi pe ceilalţi doi în celălalt loc şi îi răsplăteşte la fel şi pe ei. Se întoarce apoi la casă unde aşteaptă slujitorii cu gîndul la răsplată; dar pe faţa lui se poate citi nemulţumirea.
„Nu am fost noi credincioşi? întreabă ei. Priveşte rondurile de flori şi grădinile. Priveşte aceste gazoane. Nu sînt frumoase? Oare nu am muncit din greu?"
„Da, răspunde el. V-aţi dat silinţa. Aţi fost credincioşi. Aţi lucrat cu hărnicie."
„Atunci, strigă ei, de ce eşti dezamăgit? Oare nu avem dreptul la răsplată?"
„Aţi uitat un singur lucru, răspunde el; mi-aţi uitat poruncile. Nu v-am spus să lucraţi aceleaşi grădini şi gazoane iarăşi şi iarăşi, an după an. V-am spus să cultivaţi întreaga proprietate, măcar o dată. Lucrul acesta nu l-aţi făcut. De fapt voi nici măcar nu aţi încercat să-1 faceţi, şi cînd tovarăşii voştri de lucru au insistat să plece să-şi facă partea lor, voi v-aţi opus. Nu, nu primiţi nici o răsplată."
Mulţi, mi-e teamă, vor fi dezamăgiţi. Poate aţi cîştigat suflete multe în oraşul vostru. Aţi fost cît se poate de credincioşi în biserica voastră. Dar ce

aţi făcut pentru cei din întunecimea păgînismului? V-aţi gîndit vreodată să mergeţi acolo? V-aţi dat vreodată banii ca altcineva să poată pleca? V-aţi rugat? Ce parte aţi avut în evanghelizarea lumii? Aţi ascultat poruncile? Aţi făcut tot ce aţi putut pentru a cultiva întreaga proprietate? Sau v-aţi mulţumit să lucraţi în propria voastră comunitate şi să lăsaţi restul lumii să piară?
Dacă vreţi să-L auziţi spunînd: „Bine, rob bun şi credincios, intră în bucuria stăpînului tău", şi dacă vreţi să primiţi răsplata promisă, coroana, atunci faceţi ce ştiţi şi răspîndiţi cît mai repede Evanghelia Lui la toate popoarele, altfel veţi fi nişte creştini care vor lipsi în ziua răsplătirilor.
Mergeţi deci şi faceţi-vă partea. Mergeţi personal sau trimiteţi pe altcineva. Există cu siguranţă ceva ce puteţi face voi, şi timpul este scurt, întreaga proprietate a trebuit cultivată, întreaga lume trebuie evanghelizată.
„Mergeţi în toată lumea şi predicaţi Evanghelia fiecărei făpturi." Şi nu uitaţi, »,Mai întîi Evanghelia trebuie propovăduită tuturor neamurilor, şi apoi va veni sfîrşitul."
Acesta este deci răspunsul Lui la întrebarea lor: „Care va fi semnul venirii Tale şi al sfîrşitului veacului acestuia?" Aceasta era ceea ce voiau ei să ştie

— semnul care va preceda şi va indica sfîrşitul. Răspunsul Lui la întrebarea din versetul 3 al capitolului 24 din Evanghelia după Matei, se află în versetul 14. Iată-1: „Evanghelia aceasta a împărăţiei va fi propovăduita *în toată lumea,* ca să slujească de mărturie *tuturor neamurilor,* atunci va veni sfîrşitul." Toate celelalte preziceri ale Lui indică apropierea sfîrşitului; aceasta, sfîrşitul. De aici cuvîntul „mai întîi" din Marcu 13:10. Este programul lui Dumnezeu: mai întîi evanghelizarea lumii, apoi domnia lui Christos. El se va reîntoarce spre a-Şi întemeia împărăţia Lui, cînd toate popoarele vor fi auzit Evanghelia. Veniţi atunci să ne apucăm de slujba noastră; şi fie să nu ne odihnim pînă cînd lucrarea noastră nu este gata.

CAPITOLUL V

CÎŞTIGĂM NOI LUPTA ÎMPOTRIVA PĂGÎNISMULUI?

Veniţi să deschidem la Epistola către Romani, capitolul 10, versetele 13-15. Citim următoarele: „Fiindcă, oricine va chema Numele Domnului, va fi mîntuit. Dar cum vor chema pe Acela în care n-au crezut? Şi cum vor crede în Acela, despre care n-au auzit? Şi cum vor auzi despre El fără propovăduitor? Şi cum vor propovădui, dacă nu sînt trimeşi? După cum este scris: Cît de frumoase sînt picioarele celor ce vestesc pacea, ale celor ce vestesc Evanghelia!"

Aici găsim patru „cum" în Cuvîntul lui Dumnezeu. Mai întîi, este promisiunea „va chema" şi „va fi mîntuit". Dar pentru a chema, ei trebuie să creadă. Pentru a crede, ei trebuie să audă. Pentru a auzi, cineva trebuie să predice. Pentru a predica, el trebuie trimis. în felul acesta Dumnezeu pune responsabilitatea asupra noastră. Dacă trimitem, misionarul poate predica. Dacă el predică, păgînii pot auzi şi crede. Dacă ei cred, ei pot chema. Dacă cheamă, vor fi mîntuiţi. Dar totul începe cu noi. înainte de toate, noi trebuie *să trimitem.*

LUCRARGA CGA MAI IMPORTANTĂ

Care este deci, cea mai importantă lucrare a momentului? *Este aceea de a îndeplini ultimele porunci ale Domnului nostru. Este de a da Evanghelia Lui triburilor şi popoarelor lumii la care ea nu a ajuns.* Prieteni, acest lucru este mai important decît orice altceva. „Mergeţi în toată lumea şi propovăduiţi Evanghelia la orice făptură" (Marcu 16:15).

Prin aceasta şi numai prin aceasta, trebuie să judecăm întreaga spiritualitate, toată cunoştinţa Bibliei, toate discuţiile doctrinare şi teologice. Dacă sîntem cu adevărat spirituali, dacă studiem Biblia cu adevărat, dacă doctrinele noastre sînt scripturale, vom pune pe primul loc evanghelizarea lumii; vom da din plin misiunilor. întreaga noastră cunoaştere a Bibliei, întreaga noastră spiritualitate, toate standardele noastre doctrinare sînt doar prefăcătorii, dacă nu punem lucrurile cele mai importante pe primul loc. Lăsaţi-i pe cei care nu au viziunea, cei care nu cunosc programul lui Dumnezeu, lăsaţi-i pe ei să dea pentru multele proiecte valoroase de acasă; dar veniţi ca noi, cei care am auzit chemarea lui Dumnezeu, să ne concentrăm Pe lucrarea de pionierat din locurile îndepărtate. Veniţi să ne dăm banii unui

r
l
I
i
v
▪
u
m
n
II

singur lucru, acela de a ajunge la triburile neevanghelizate cu Evanghelia lui Isus Christos.

Există aceia care nu au o viziune, care sînt mişcaţi de apeluri şi dau cîte puţin aici, cîte puţin dincolo, în timp ce ar putea da pentru cea mai importantă lucrare a timpului. Există oameni care ar putea avea bucuria nespusă de a sprijini cincizeci sau o sută de misionari în teritorii de pionierat, oameni care azi dau la o sută şi una de acţiuni din apropiere, la care sînt bucuroşi să contribuie oameni care nu au viziunea de la Dumnezeu asupra evanghelizării lumii. Lucrarea de acasă nu va duce lipsă niciodată.

Avem o singură sarcină mare, şi cuvîntul lui Dumnezeu „voi cere sîngele lui din mîna ta" ni se va aplica nouă dacă reţinem Evanghelia. Dacă Regele trebuie să domnească, trebuie să ducem la sfîrşit sarcina. El contează pe noi. Mă întreb, oare cît timp II vom face să aştepte? Ar trebui să lăsam la o parte orice altceva şi să ne concentrăm asupra acestui mare obiectiv, încheierea evanghelizării lumii în timpul propriei noastre generaţii.

Oh, prietene, dă-mi voie să te îndemn, ca în puţinii ani care au rămas, să laşi la o parte orice altceva, să faci orice efort pentru a răspîndi Evanghelia, pentru că aceasta este singura sarcină pe care Isus a lăsat-o Bisericii Lui. Aceasta şi numai aceasta, este cea mai importantă lucrare a momentului prezent. O facem noi? Cum ne descurcăm? Ce progres facem? Cîştigăm bătălia împotriva păgînismului? Haideţi să vedem.

LIMBI ŞI TRIBURI NEATINSE ÎNCĂ.

Ştiţi cîte limbi există în lumea noastră? Daţi-mi voie să vă spun. Există acum cel puţin 2.974 de limbi majore. Ştiţi cîte din aceste limbi au Cuvîntul lui Dumnezeu sau o porţiune din el? Pînă acum, numai 1.185. Cîte rămîn deci fără nici măcar o parte din Cuvîntul lui Dumnezeu? 1.789. Gîndiţi-vă la aceasta. După aproape două mii de ani de lucrare misionară şi evanghelizare mondială, există încă 1.789 de limbi în care Cuvîntul lui Dumnezeu nu a fost

încă tradus. Şi ce spune Dumnezeu? „Credinţa vine prin ascultarea Cuvîntului lui Dumnezeu." „Cum vor crede dacă nu aud?" Dar cum pot ei auzi, dacă nu au Cuvîntul lui Dumnezeu?
S-a constatat că încă mai există peste 2.000 de triburi fără Evanghelie. Mai mult, aceste triburi au fost localizate. Ştim unde se află. Aş dori să vă gîndiţi la ele, dacă doriţi, pe măsură ce le voi menţiona, şi amintiţi-vă, nici un misionar nu lucrează între ele şi nici măcar unul nu are Cuvîntul lui Dumnezeu. De fapt, aceste triburi nu au auzit niciodată de Numele lui Isus. Există 626 de triburi în Noua Guinee, 521 în insulele din Marea Sudului, 350 în Africa, 300 în America de Sud, 200 în Australia (Aborigenii), 100 în

India, 60 în Indochina şi 60 în Filipine. Deci, cel puţin 2.000 de triburi aşteaptă încă în întunecime şi bezna nopţii, Evanghelia lui Isus Christos. Numai în Brazilia există 1.500.000 de indieni pur-sînge şi peste 100 de triburi. Bolivia are aproape 1.000.000 de indieni pur-sînge. Peru are o populaţie indiană de 2.500.000. în Columbia sînt 100.000 de indieni, majoritatea într-o condiţie sălbatică şi primitivă. Există de asemenea 500.000 de indieni munteni într-o stare semi-civilizată.
Dar cum să fie atinşi aceştia? Numai prin tinerii din bisericile noastre, din şcolile noastre biblice şi din seminarele noastre. Tinerii sînt cei care pot pleca. Bordurile de misiune de pretutindeni aşteaptă lucrători.
Acesta este motivul pentru care am făcut turul Marii Britanii apelînd la tinerii de acolo, pînă cînd au răspuns 1.200 dintre ei. Iată de ce am colindat peste tot în Statele Unite şi Canada. „Lucrătorii sînt puţini". Trebuie să avem mai mulţi. De aceea mă dedic în primul rînd lucrării misionare. Lumea trebuie evanghelizată. Singura noastră speranţă este în tineri. Dacă ei nu merg, lucrarea nu va fi făcută, pentru că nimeni altcineva nu o poate face. Dumnezeu cheamă tinerii. Tinerii ţării noastre trebuie să răspundă.
Să ne amintim că practic, toţi ucenicii erau tineri. Isus i-a ales în tinereţea lor. Aveau viaţa înaintea lor şi o trăiau pentru Dumnezeu. Fie ca şi noi să acceptăm provocarea. Fie să dăm ce avem mai bun. Dumnezeu a avut un singur Fiu, şi L-a făcut misionar. Oare noi să facem mai puţin?
Sînt mulţi care ar pleca, dacă ar putea fi pionieri. Au citit povestea vieţii unor oameni ca Livingstone, Moffat, Carey, Judson şi alţii. Prieteni, aş putea spune că Societăţile Misionare cheamă chiar acum mii de pionieri, pentru că sînt încă două mii de triburi de evanghelizat. De ce să nu ne concentrăm asupra locurilor neatinse? De ce să nu fi un deschizător de drumuri? Cînd am fost în Sumatra am auzit despre un oraş unde nu mersese nimeni, şi am intrat adînc prin junglă pînă am ajuns la el. Nu voi uita niciodată emoţia care m-a copleşit în timp ce treceam pragul acelui oraş, înţelegînd că, după toate probabilităţile, eu eram primul mesager al Crucii. Dacă acum aş fi tînăr nu aş merge într-un loc unde alţii au lucrat deja, decît ca să mă „orientez". Aş cere, aşa cum a făcut Livingstone, să fiu trimis pe cîmpuri de misiune noi, pentru că aş dori să fiu primul care să aştern în scris limba oamenilor de acolo, să traduc porţiuni din Biblie şi să dau oamenilor Evanghelia. Şi eu aş fi un pionier.
De ce să-ţi iroseşti viaţa ta aici în America sau Marea Britanie? De ce să subscrii la monotonia şi banalitatea acumulării de bani? De ce să nu ai o viziune? Poţi merge unde nimeni altcineva nu a mers. Poţi să-ţi investeşti viaţa în ceva ce într-adevăr merită. Dacă stai aici, vei călca pe degetele

altcuiva. Dacă mergi acolo vei avea loc destul. De ce să nu trăieşti o viaţă care să merite într-adevăr? Şi tu poţi fi un pionier.
Oh, ştiu ce vrei să spui. Am auzit spus iarăşi şi iarăşi. Citezi Fapte 1:8; dar nu citezi corect. Tu citezi astfel: „îmi veţi fi martori *mai în(u* în Ierusalim, *apoi* în ludea, şi după aceea în Samaria, *şi la urmă de tot,* în cele mai îndepărtate locuri de pe pămînt." Dar nu aşa spune acolo. Acum doresc să-ţi citez eu: „îmi veţi fi martori *atit* în Ierusalim *cîtşi* în toată ludea, *şi în* Samaria *şi* pînă la marginile pămîntului". Nu este „mai întîi", ci „atît...cît şi". Ce înseamnă acest cuvînt? înseamnă în acelaşi timp, nu-i aşa? Cu alte cuvinte, noi trebuie să evanghelizăm Ierusalimul, şi în acelaşi timp ludea, Samaria şi pînă la marginile pămîntului. Nu trebuie să aşteptăm pînă terminăm lucrarea aici, înainte de a merge acolo. Trebuie să lucrăm pe ambele cîmpuri; acasă şi în străinătate, împreună.

ACASĂ SAU ÎN STRĂINĂTATE - CAR€?

Vă daţi seama că toţi pot auzi aici dacă doresc aceasta? De la inventarea radioului, tot ceea ce are de făcut cineva, chiar şi în cel mai îndepărtat loc, este să caute la radio un program la care este transmisă Evanghelia şi să asculte mesajul. Am fost în ţări unde sînt milioane de oameni, dar fără radio — lipsesc fie staţiile de amplificare, fie aparatele; unde oamenii nu puteau auzi nici dacă ar fi dorit. De ce atunci să ne îngrijorăm de cei de acasă, care, în marea lor majoritate, nu sînt interesaţi şi să fim atît de puţin interesaţi faţă de cei din ţările îndepărtate care ar fi interesaţi dacă ar avea o şansă? Gîndiţi-vă, dacă doriţi, la sutele şi sutele de diferite organizaţii pentru răspîndirea Evangheliei de aici de acasă. Apoi gîndiţi-vă la cele puţine din ţările străine. Nu este deloc corect. Ne-am concentrat asupra lucrării de acasă şi i-am uitat pe aceia pentru care nu a fost pregătit nimic. Ce aţi face dacă aţi vedea zece oameni ridicînd un buştean, şi dacă nouă ar fi la un capăt şi unul singur la celălalt? Unde aţi ajuta? Oare nu la capătul unde ridică un singur om? Trebuie să spun mai mult? Cîmpul de misiune din străinătate are cea mai mare nevoie de ajutorul nostru.
Aceasta este deci cea mai importantă lucrare a acestui timp — aceea de a termina lucrarea neterminată. „Cum vor auzi fără propovăduitor (sau misionar), şi cum vor propovădui dacă nu sînt trimişi?" Cîştigăm noi bătălia împotriva păgînismului? Voi sînteţi cei care puteţi spune.

CAPITOLUL VI

DE CE NU A REUŞIT BISERICA SĂ EVANGHEUZEZE LUMEA?

Deschideţi vă rog Cuvîntul lui Dumnezeu la Evanghelia după Ioan, capitolul 4 versetul 35, unde citim: „Nu ziceţi voi că mai sînt patru luni pînă la seceriş? Iată, Eu vă spun: Ridicaţi-vă ochii şi priviţi holdele, care sînt albe acum, gata pentru seceriş." Prieteni, inima mea arde în mine ori de cîte ori citesc aceste cuvinte. Cît de adevărate sînt şi astăzi!
Au trecut aproape două mii de ani de cînd Isus ne-a spus să evanghelizăm lumea, şi totuşi încă mai sînt două mii de triburi fără Evanghelie, în timp ce alte milioane în ţări ca India şi China, galbeni, negri şi bruni, nu au auzit niciodată de Christos. Cel puţin 65% din locuitorii pămîntului sînt încă neevanghelizaţi.
Poruncile lui Dumnezeu sînt întotdeauna acompaniate de putinţa de împlinire. Am fi putut s-o facem. El nu Şi-a bătut joc de noi cerînd să facem imposibilul: „Evanghelia TREBUIE propovăduită TUTUROR neamurilor." De ce atunci nu s-a făcut acest lucru?

UNU - DIN CAUZA DUŞMANILOR EVANGHELIEI

Sîntem confruntaţi în zilele noastre cu duşmani pe care nu i-am avut

înainte, şi uneori ne întrebăm dacă îi putem învinge. Există în special trei, cu care trebuie să ne înfruntăm. Mă refer la: Naţionalism, Religii False şi Comunism.

Naţionalismul se manifestă în aproape fiecare ţară şi face lucrarea misionară extrem de dificilă. Lozinca lui este: „Africa pentru africani, India pentru indieni, China pentru chinezi etc", hotărît fiind să-i scoată pe albi afară. Străinii sînt priviţi cu suspiciune şi pînă şi misionarii nu mai sînt bineveniţi.

Religiile false au fost dintotdeauna duşmanii Evangheliei, mai ales mahomedanismul şi romano-catolicismul. Nici una nu crede în libertatea de nici un fel. Cînd romano-catolicismul este slab, strigă după toleranţă şi libertate; imediat ce devine puternic, devine totalitar şi libertatea nu mai este recunoscută. Creştinii sînt persecutaţi, torturaţi şi martirizaţi oriunde el domină. Nu cunoaşte mila şi nu o arată nimănui. Protestantismul este singura religie care crede în libertate şi o practică.

Comunismul este arma cea mai diabolică inventată vreodată de ingeniozitatea diavolului. S-a răspîndit mai repede decît orice altă ideologie şi atacă creştinismul din orice ţară. în America de Sud numai, se laudă cu un milion de adepţi. Această mişcare ateistă de inspiraţie demonică nu va face niciodată compromisuri. Cortina lui de Fier taie orice legături cu lumea din afară şi ascunde teroarea roşie dinăuntru. El i-a ucis pe John şi Betty Stăm, şi ori de cîte ori va fi posibil, va reduce la tăcere pe oricine încearcă să predice Evanghelia.
Aceştia deci, sînt duşmanii Evangheliei. Dar în ciuda întregii opoziţii, trebuie să mergem înainte, primindu-ne poruncile numai de la Dumnezeu. „Iată că v-am dat putere peste toată puterea vrăjmaşului" (Luca 10:19). In Evanghelie este putere de a învinge orice duşman şi de a evangheliza lumea. „Evanghelia lui Christos este puterea lui Dumnezeu pentru mîntuirea fiecăruia care crede" (Romani 1:16).

DOI - DATORITĂ ACCENTULUI PUS DE NOI PE EDUCAŢIE

Eu cred în educaţie. Şcolile sînt necesare. Există oameni care trebuie să-şi repare cumva deficienţele. Dar există şi oameni cu talente înnăscute, oameni ca Moody, Philpott şi Gipsy Smith, care vor reuşi cu sau fără educaţie. Astăzi noi ne închinăm la diplome, îi glorificăm pe cei ce au titluri academice. Şi totuşi, există oameni care nu pot face binele nici măcar cu un titlu academic. Fransom i-a trimis lui Hudson Taylor o sută de misionari noi, care aveau educaţie puţină sau deloc. Cînd Taylor i-a văzut, i-a scris lui Fransom mustrîndu-1 pentru a-i fi trimis. După doi ani el i-a scris din nou. Le văzuse lucrarea. Era bună, pentru că ei erau oameni umpluţi de Duhul şi Dumnezeu le-a dat limba potrivită binecuvîntîndu-le eforturile - el dorea încă mulţi asemenea lor.

TREI - DIN CAUZA MULTELOR UŞI ÎNCHISE

Dar uşile deschise? De ce să nu intrăm pe ele? Oare nu petrecem prea mult timp rugîndu-ne pentru uşile închise să se deschidă, în timp ce sînt încă atîtea uşi deschise care aşteaptă să fie folosite?
Vă amintiţi cum Pavel s-a întors de la uşile închise, una cîte una, şi a intrat pe cele ce erau deschise. Peste tot sînt uşi deschise . Veniţi să intrăm pe ele şi să-L lăsăm pe Dumnezeu să le deschidă pe cele închise atunci cînd crede El de cuviinţă. El ştie unde şi cînd doreşte să lucrăm noi şi ne-o va face cunoscut.

PATRU - PENTRU CĂ NU AM TRIMIS UN NUMĂR SUFICIENT DE MISIONARI

Problema este încă în legătură cu lucrătorii. în China sînt cîmpuri uriaşe gata de recoltat şi secerişul se face cu mîna; şi totuşi, recolta se strînge întotdeauna. De ce? Pentru că fiecare bărbat, femeie, băiat şi fată în stare să ducă o seceră, merge la muncă; deci sînt lucrători din belşug.
Domnul nostru a înţeles problema. El a spus: „Mare este secerişul, dar puţini sînt lucrătorii! Rugaţi dar pe Domnul secerişului să scoată lucrători la secerişul Lui." (Matei 9:37, 38). Dacă am avea un număr suficient de lucrători, lucrul s-ar putea face, dar întotdeauna am fost în deficit. în zilele noastre, cu toată creşterea numărului populaţiei, lucrătorii sînt tot atît de puţini ca în timpul lui Isus. Iată de ce facem apel continuu la tineri bărbaţi şi femei să intre voluntari în serviciul misionar. Trebuie să găsim mai mulţi lucrători.

CINCI - PENTRU CĂ NU AM URMAT

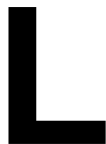
METODELE LUI PAVEL

In 2 Timotei 2:2 ni se afirmă metoda paulină: „Şi ce ai auzit de la mine în faţa multor martori, încredinţează la oameni de încredere, care să fie în stare să înveţe şi pe alţii." Metoda lui Pavel era de a învăţa pe alţii care, la rîndul lor, trebuia să-i înveţe pe alţii; în felul acesta se asigurau lucrători educaţi şi echipaţi.

Cel mai bun mod de a face astăzi lucrul acesta, este cu ajutorul Şcolilor Biblice. Primul lucru pe care ar trebui să-1 facem cînd ajungem într-un cîmp misionar străin, este să înfiinţăm o Şcoală Biblică, să educăm lucrători imediat ce au fost cîştigaţi pentru Christos şi apoi să-i trimitem ca evanghelişti în propriul lor popor. Băştinaşul însuşi este soluţia problemei. Misionarul străin nu poate spera să evanghelizeze lumea. Nu va veni niciodată ziua în care noi să putem pune un misionar de la noi în fiecare sat, oraş, loc, în toată lumea.

Vă amintiţi cum i-a învăţat Isus pe cei doisprezece, apoi pe cei Şaptezeci. Pavel nu a devenit niciodată un pastor. El cîştiga noi convertiţi, ordina diaconi, şi apoi pleca mai departe. Punea bisericile sub conducere indigenă învăţîndu-le să se auto-întreţină de la început. Ele erau nişte organisme vii. Şi organismele vii vor creşte. în Fapte capitolul 14, versetele 8-10 şi 18-20, avem un exemplu minunat al metodei pauline. Ni se spune cum în doi ani scurţi, toţi cei din Asia au auzit Evanghelia. Asia acoperea un teritoriu de

aproximativ 115.000 km^2. A fost o trezire puternică. Cărţile aparţinînd diferitelor secte false au fost arse în public; erau cărţi care au costat sume uriaşe în acel timp, atît de mare a fost mişcarea.
Cum s-a petrecut? Pavel a început să predea zilnicîntr-o şcoală. Aproape cu siguranţă că el nu a călătorit în persoană prin toată Asia pentru a o evangheliza. După ceea ce se cunoaşte, el a stat într-un loc, dar i-a învăţat - pe alţii; aceştia la rîndul lor, plecau şi predicau Evanghelia peste tot, cu rezultatele descrise în capitolul 19. Oriunde mergea, el „propovăduia şi făcea ucenici" (Fapte 14:21). Această metodă nu poate fi îmbunătăţită, ea dă roade oriunde.
Misiunea din Antile a dovedit aceasta. Au început în Cuba cu o Şcoală Biblică. Nu o biserică, observaţi, ci o Şcoală Biblică. Apoi s-au dus în Haiti şi au înfiinţat alta. Mai tîrziu au pornit una în Republica Dominicană şi alta în Jamaica. Acum ei încep o a cincia, în Insulele Franceze. Care este rezultatul? Sute de studenţi au pornit de la Şcolile Biblice pe toată lungimea şi lăţimea insulelor Antile, şi peste 80.000 de oameni au fost cîştigaţi pentru Domnul Isus Christos.
Decenii întregi s-a folosit metoda veche. Bisericile erau construite în oraşele mai mari şi mai mici, dar satele, unde locuia majoritatea oamenilor, erau lăsate neatinse, şi neevanghelizate. A intrat în acţiune Misiunea Antilelor. A fost adoptată metoda paulină. Acum conferinţele anuale numără peste 7.000 de participanţi — atît a crescut Cuvîntul lui Dumnezeu şi s-a înmulţit.
în Ethiopia misionarii au reuşit să înainteze foarte puţin. Cînd am fost acolo, erau doar o mînă de credincioşi. Apoi băştinaşii au luat în mînă acţiunea şi în timpul ocupaţiei italiene, în ciuda încarcerării, biciuirii şi martirajului, au fost aduşi la Christos 20.000, şi aceasta fără ajutorul nici măcar a unui singur misionar. Astăzi există 50.000 de creştini şi 300 de biserici ale băştinaşilor. Ce minune! Aceasta este calea ideală. Este singura metodă care reuşeşte cu adevărat.
O asemenea metodă reduce cheltuielile. Băştinaşii pot trăi cu bani mai puţini. Nu sînt necesare concedii. Ei pot fi susţinuţi de propriile lor biserici. Nu sînt cerute fonduri străine. Tot ce trebuie să facem, este să sprijinim misionarul şi lucrarea lui, şi restul să-1 lăsăm pe seama băştinaşilor. Lucrarea devine apoi auto-susţinută, auto-condusă şi auto-propagată. Aceasta este calea scripturală. Nu se pot aduce îmbunătăţiri metodei pauline.

CAPITOLUL VI

ŞASE - PENTRU CĂ NU SÎNT6M CONVINŞI CĂ PĂGÎNII SÎNT PIERDUŢI

Dacă ei nu sînt pierduţi înainte de a auzi, atunci mai bine i-am lăsa aşa cum sînt. Dacă numai aceia care îl resping pe Christos vor pieri, atunci nu ar trebui să le spunem niciodată despre El. Mai bine să-i lăsăm în ignoranţa lor, decît să-i aducem sub condamnare. Dar învăţătura întregii Biblii este că fără Christos, oamenii sînt pierduţi şi că singura lor salvare este în Evanghelie.
Pavel vorbeşte despre lumea păgînă cu aceste cuvinte: „morţi în greşeli şi păcate, copii ai mîniei, fără nădejde şi fără Dumnezeu" (Efeseni 2:1,3,12).

Ar putea să fie un limbaj mai clar? Aceasta este condiţia lor. Ei sînt pierduţi iremediabil pentru veşnicie.

Există două pasaje care lămuresc această problemă odată pentru totdeauna. Primul se găseşte în Fapte 4:12, unde citim: „în nimeni altul nu este mîntuire: căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor în care trebuie să fim mîntuiţi." Nu sînt de folos nici unul din zeu lor, nici una din religiile lor. Sînt excluse numele lui Mohamed, Confucius, Budda, şi toţi ceilalţi. Christos, şi numai Christos, poate mîntui.

A doua afirmaţie se găseşte în Ioan 14:6, unde Isus spune: „Nimeni nu vine la Tatăl decît prin MINE." Nu există nici o altă cale spre Dumnezeu. Christos sau condamnarea. „Eu sînt Calea." El o declară. Nimeni altcineva nu poate fi. Nimeni altcineva nu este. Dacă păgînii nu sînt pierduţi, atunci aceste două versete nu au sensul care îl declară.

Dar, veţi spune, nu este drept. Credeţi că Dumnezeu greşeşte. Credeţi că un Dumnezeu al dragostei nu ar trebui şi nu ar putea permite aşa ceva. Ne datorează nouă Dumnezeu mîntuirea? Dacă da, atunci ea nu este deloc un har. El plăteşte doar o datorie. Dar, noi nu merităm nimic. Totul vine din partea harului.

Prietene, te poţi odihni pe o afirmaţie mare ca aceasta: „Cel ce judecă tot pămîntul nu va face oare dreptate?" Eu nu ştiu ce va face El, dar ştiu că El va fi absolut drept. El va face dreptate. Pot să o las în mîinile Lui. Şi cînd voi afla ce a făcut, voi fi total mulţumit, pentru că voi spune: „El a procedat corect. A făcut ceea ce aş fi făcut eu dacă eram în locul Lui." Vom fi de acord cu verdictul îngerului, din Apocalipsa 16:7: „Da, Doamne Dumnezeule, Atotputernice, adevărate şi drepte sînt judecăţile Tale!"

Noi toţi dorim să facem Voia lui Dumnezeu, şi ştim că nimic nu este mai aproape de inima Lui ca şi evanghelizarea lumii. Dacă nu am reuşit în trecut, acesta nu este un motiv să nu reuşim în viitor. Să pornim deci la lucru. Să

lucrăm pînă este zi. Lumea trebuie evanghelizată. De ce să nu îndeplinim sarcina aceasta în generaţia noastră?

CAPITOLUL VII

CUM M-A ÎNVĂŢAT DUMNEZEU 5Ă DAU PENTRU MISIUNI

„Dă pe măsura venitului tău, ca nu cumva Dumnezeu să-ţi facă venitul pe măsura dărniciei tale." — *PeterMarshall.* Fusesem pastorul unei biserici mari presbiteriene în oraşul Toronto. într-o zi mi-am dat demisia şi am devenit pastor al unei biserici care ştia să dea într-un mod pe care eu nu-1 cunoscusem.

Mi-am început păstorirea în prima duminică din ianuarie. Biserica îşi ţinea Convenţia Misionară anuală. Nu ştiam nimic despre o convenţie. Nu fusesem la nici una în viaţa mea, aşa că m-am aşezat pe platformă şi am aşteptat.

Plasatorii treceau în sus şi în jos printre rînduri împărţind plicuri. Deodată, spre uimirea mea, unul dintre ei a avut curajul să vină sus să-mi înmîneze mie — pastorul — unul din plicuri. Stăteam acolo şi îl ţineam în mînă. Nu voi uita niciodată acel moment. îmi amintesc de parcă ar fi fost ieri. Ţinîndu-1 în mînă, l-am citit: „în dependenţă de Dumnezeu, mă voi strădui să dau pentru Lucrarea Misionară a Bisericii.....$ în fiecare lună timp de un an." Nu mai citisem o asemenea afirmaţie pînă atunci. Nu ştiam că în acea dimineaţă Dumnezeu urma să lucreze cu mine şi să mă înveţe o lecţie pe care urma să nu o uit niciodată, şi că, la rîndul meu, urma să învăţ zeci de alte biserici în toată ţara în anii care urmau.

Mai întîi am început să mă rog. Am spus: „Doamne, nu pot face nimic. Tu ştii că eu nu am nimic. Nu am la Bancă nici măcar un cent. în buzunar nu am nimic. Această biserică mă plăteşte cu 25 de dolari pe săptămînă. Am de întreţinut o soţie şi un copil. încercăm să ne cumpărăm o casă, dar toate preţurile sînt foarte mari." Toate acestea erau adevărate. Era în timpul primului război mondial.

„Ştiu toate acestea, a spus Domnul. Ştiu că primeşti numai 25 de dolari pe săptămînă. Ştiu că nu ai nimic în buzunar şi nimic în Bancă."

„Ei bine, am continuat eu, atunci este clar. Nu am de dat nimic."

Atunci a vorbit Domnul. Nu voi uita niciodată.

„Nu îţi cer ce ai", a spus El.

„Nu îmi ceri ce am, Doamne? Atunci ce ceri?" am răspuns.

„îţi cer să dai în credinţă. Pentru cît te poţi încrede în Mine?"
„O, Doamne, este cu totul altceva. Pentru cît mă pot încrede în Tine?"
Desigur, nu ştiam nimic despre Promisiunea de a da — în Credinţă. Nu dădusem în viaţa mea în acest fel. Dar ştiam că Domnul vorbea. M-am gîndit că El ar spune 5 sau poate chiar 10 dolari. O singură dată în viaţa mea dădusem 5 dolari pentru Misiuni. Altădată dădusem 2 dolari. Dar niciodată mai mult. Aproape că tremuram în aşteaptarea răspunsului.
Şi el a venit. Nu vreau să vă cer să credeţi că Dumnezeu mi-a vorbit cu voce tare, dar ar fi putut foarte bine să o facă. Nici nu mai băgăm în seamă lumea de acolo, stînd cu ochii închişi, ascultînd Vocea lui Dumnezeu. Dumnezeu lucra cu mine în acea dimineaţă, cu toate că în acea vreme nu-mi dădeam seama.
„Cît pot da?" am întrebat.
„Cincizeci de dolari."
„Cincizeci de dolari!" am exclamat. „Dar, Doamne, acesta este salariul pe două săptămîni. Cum să fac rost de 50 de dolari?"
Dar Domnul a vorbit iarăşi, şi era aceeaşi sumă. Era atît de clar pentru mine de parcă ar fi vorbit cu voce tare.
încă îmi pot aminti cum îmi tremura mîna în timp ce mi-am luat creionul, am scris numele şi adresa şi suma de 50 de dolari.
Nici pînă în ziua de azi nu ştiu cum i-am plătit. Tot ce ştiu, este că în fiecare lună trebuia să plătesc cîte 4 dolari, şi în fiecare lună Dumnezeu mi-i trimitea într-un mod miraculos. La sfîrşitul anului plătisem întreaga sumă — 50 de dolari.
Dar iată ce doresc să fac clar. Am primit asemenea binecuvîntare, o asemenea plinătate a Duhului a venit în inima mea, a fost o asemenea bucurie, încît atunci cînd am terminat de plătit, mi-am dat seama că a fost una din cele mai mari experienţe ale vieţii mele.
Atît de mare era binecuvîntarea spirituală care a venit peste mine datorită faptului că am dăruit în credinţă, pentru că mă încrezusem în Dumnezeu, pentru că dădusem într-un mod scriptural, încît anul următor la Convenţie, am dublat suma şi am dat 100 de dolari. Apoi, la o altă Conveiiţi<% am dublat din nou suma şi am dat 200 de dolari. Apoi, biserica mi-a ridicat salarul şi am primit mai mult decît dădusem. Vedeţi, nu-L puteţi întrece pe Dumnezeu în a dărui. La o altă Convenţie am dublat încă odată suma, ajungînd la 800 de dolari.
Din acea zi şi pînă azi, am tot ridicat suma trimiţînd mii şi mii de dolari

la Banca Cerului, an după an. Dacă aş fi aşteptat pînă îi aveam, nu i-aş fi dat niciodată, pentru că nu i-aş fi avut niciodată. Dar i-am dat atunci cînd nu i-am avut. Am dăruit prin promisiunea credinţei, şi Dumnezeu a onorat-o.

DĂRNICIA IN PROMISIUNEA CREDINŢEI

Vă amintiţi, Pavel a cerut bisericii să promită o anumită sumă, apoi el le-a dat un răstimp de un an pentru a o plăti. Cînd s-a apropiat termenul, 1-a trimis pe Tit să amintească bisericii de promisiunea făcută, aşa încît să nu-i fie ruşine cînd urma să vină el. Apoi, la sfîrşitul anului, el al venit să ia colecta. Iată deci, o dărnicie în promisiunea credinţei este o dărnicie paulină, şi Dumnezeu o binecuvîntează. (Vezi capitolele 8 şi 9 din 2 Corinteni).
Aţi dat vreodată în felul acesta, sau numai obişnuita colectă de bani? Nu este nevoie de credinţă pentru o asemenea colectă. Dacă am un dolar în buzunar, tot ce trebuie să fac, este să spun mîinii mele să intre în buzunar, să găsească dolarul, să îl ia şi să-1 pună în farfurie. Nu trebuie să mă rog pentru aceasta. Dau numai.
Dar, cu dărnicia în promisiunea credinţei este total diferit. Trebuie să mă rog şi să-L întreb pe Domnul cît ar dori El să dau, apoi să mă încred în El pentru acea sumă, apoi lună de lună merg la El în rugăciune pentru suma promisă şi apoi aştept pînă cînd aceasta vine. Aceasta este dărnicia care aduce binecuvîntare.

Acesta este singurul fel de dărnicie pentru misiune pe care îl practic de aproape o jumătate de veac — dărnicia prin promisiunea credinţei. Şi nu aş merge înapoi la dărnicia prin bani gheaţă, pentru nimic. Pentru aceasta aş primi foarte puţin, dar pentru dărnicia prin promisiunea credinţei pot primi mult. La Convenţia Misionară Anuală, niciodată nu primim mai mult de 7 mii de dolari bani gheaţă, în timp ce primim peste 400 de mii de promisiuni în credinţă. Există multe biserici care nu dau în felul acesta, în promisiunea credinţei. Nu le interesează dărnicia scripturală. Nu vor să se oblige în sprijinirea hotărîtă a misionarilor lor. Ele pur şi simplu împart toţi banii care intră între diferitele societăţi misionare. Nu trebuie să se încreadă în Dumnezeu pentru nimic. Dacă sumele vin, ei le dau. Dacă nu este nevoie de experimentarea credinţei, atunci nu este nici o povară, nici o responsabilitate. Nu îmi place acest fel de dărnicie. Eu cred că fiecare biserică în parte ar trebui să se oblige în credinţă înaintea lui Dumnezeu pentru o anumită sumă hotărîtă, şi să se roage pînă cînd acea sumă este primită.

Eu nu cred în angajamente. Niciodată în viaţa mea nu am dăruit prin angajament. Veţi întreba, care este diferenţa dintre dărnicia prin angajament

şi una prin promisiunea în credinţă? Este o diferenţă uriaşă. O dărnicie prin angajament, este între tine şi o biserică, între tine şi o societate misionară, şi s-ar putea ca într-o zi diaconii să vină să ia ceea ce ai promis, sau poate primeşti o scrisoare în care să ţi se ceară onorarea promisiunii. Cu alte cuvinte, poţi fi tras la răspundere pentru o dărnicie promisă.
Pe de altă parte, dărnicia în promisiunea credinţei, este între tine şi Dumnezeu. Nimeni nu te va întreba despre ea. Nimeni nu va veni la tine să ţi-o ceară. Nimeni nu-ţi va trimite o scrisoare în care să-ţi amintească de ea. Este o promisiune făcută de tine lui Dumnezeu, şi numai Lui. Dacă nu eşti în stare să o plăteşti, tot ce trebuie să faci este să-I spui lui Dumnezeu. Adu-I Lui motivul tău, şi dacă îl acceptă, nu trebuie să plăteşti.
Am fost în multe biserici care se opun dărniciei prin angajament, dar imediat ce am explicat natura dărniciei prin promisiunea credinţei, toată opoziţia a dispărut, şi cei care au fost cei mai înfocaţi împotriva unui angajament de orice fel, au devenit gata să accepte planul unei dărnicii în promisiunea credinţei, şi Dumnezeu a făcut minuni. Cred că am putea avea toţi banii de care avem nevoie pentru misiuni, dacă am primi din toate bisericile noastre dărnicia în promisiunea credinţei.
Cum poate şti biserica numărul misionarilor pe care îi poate susţine, dacă nu primeşte promisiuni în credinţă? Nu vă aflaţi în spatele politicii misionare a bisericii dumneavoastră, dacă nu cooperaţi în program. Singurii bărbaţi care ajung vreodată ofiţeri în Biserica Poporului, sînt cei care susţin lucrarea misionară a bisericii din întreaga lume.
OMUL DIN MINNEAPOU5
Ţineam o campanie de evanghelizare în marea biserică a cărei pastor era Rev. Paul Rees. Seară după seară se adunau mulţimi mari, umplînd uneori biserica pînă la refuz. Au fost mîntuite multe suflete şi s-a simţit multă binecuvîntare spirituală.
La încheierea unuia dintre servicii, tocmai pronunţasem benedicţia de încheiere, cînd am văzut apropiindu-se de amvon un om de afaceri îmbrăcat elegant.
Cuvintele lui de salut au fost: „Tot ceea ce sînt şi tot ce am vă datorez dumneavoastră". L-am privit plin de uimire.
„Tot ce sînteţi şi tot ce aveţi îmi datoraţi mie?" am repetat. „Ce doriţi să spuneţi? Nu înţeleg."
Mi-a povestit pe scurt istoria lui, pe care nu am uitat-o niciodată.
Eram în Toronto, a spus el, oraşul dumneavoastră, şi nu aveam servici.

Aveam datorii. Era timpul depresiunii economice. Nu găseam nicăieri de lucru. Eram tot mai disperat în acea situaţie. în final, cele două fiice m-au părăsit, apoi soţia mea. Eram la capătul puterilor.
într-o zi treceam pe strada Bloor şi în faţa Bisericii Poporului am auzit cîntîndu-se. Uşile erau deschise, şi neavînd altceva de făcut, am intrat şi m-ani aşezat Ungă uşă.
Ţineaţi una din acele convenţii misionare ale dumneavoastră, eraţi la amvon, şi aţi făcut una din cele mai nebuneşti şi fără sens afirmaţii pe care am auzit-o în viaţa mea. Spuneaţi: 'Daţi, şi vi se va da. Nu îl puteţi întrece pe Dumnezeu în dărnicie. Dumnezeu nu rămîne dator nici unui om.'
„Am ascultat, a spus el, plin de uimire. Mă aflam acolo gol, sărac, nu mai aveam nimic, şi îmi spuneaţi că dacă voi da, voi primi. Doar ca să văd dacă spuneaţi sau nu adevărul, am luat un plic de la unul din uşieri şi l-am completat, promiţîndu-I lui Dumnezeu o parte din tot ceea ce mi-ar fi dat în viitor. Mi-a fost uşor desigur, pentru că nu aveam nimic.
Spre suprinderea mea, lucrurile au început să se schimbe, şi încă foarte repede. După cîteva ore aveam o slujbă. La prima plată, am dat lui Dumnezeu partea promisă. După un timp scurt mi s-a ridicat venitul, şi am putut da mai mult. Mi-am schimbat slujba cu una mai bună, cu salariu mai mare, şi am dat mai mult. în fiecare săptămînă cînd primeam salariul, îi

dădeam lui Dumnezeu cu credincioşie ceea ce îi promisesem.
După o vreme am reuşit să mă îmbrac mai bine. Soţia mea s-a întors la mine. Apoi au venit fetele, şi nu după multe luni erau plătite toate datoriile, pentru că salarul îmi fusese din nou ridicat.
Pe scurt, acum sînt un om de afaceri prosper, locuiesc la Minneapolis. împreună cu soţia şi cu fiicele noastre avem o casă, un cont Ia bancă, nu avem datorii. Ceea ce mi-aţi spus cînd eram dărîmat, a fost adevărat."
Prieteni, am trăit această experienţă de multe ori. Dumnezeu nu rămîne dator nimănui. „Daţi şi vi se va da". Nu-L puteţi întrece pe Dumnezeu în dărnicie. „Unul care dă cu mînă largă, ajunge mai bogat; şi altul, care economiseşte prea mult, nu face decît să sărăcească. Sufletul binefăcător va fi săturat, şi cel ce udă pe alţii va fi udat şi el." (Proverbe 11:24-25)
In timpul depresiunii economice, sute de oameni au venit în biroul meu pentru a cere bani şi adăpost pentru noapte. De multe ori le-am pus această întrebare: „Cînd cîştigai bani, i-ai împărţit cu Dumnezeu? I-ai dat lui Dumnezeu ceea ce îi aparţinea Lui?" Niciodată nu mi s-a răspuns afirmativ la această întrebare. Fiecare dintre cei ce au venit să ceară ajutor, a admis că nu-I dăduse nimic lui Dumnezeu în anii de prosperitate.

Nu poţi scăpa de ea. Este una din legile neschimbate ale lui Dumnezeu. Cînd împărţi cu Dumnezeu, Dumnezeu va împărţi cu tine. îi dai lui Dumnezeu în zile de prosperitate şi Dumnezeu îţi va da în zile de criză. Nu îi dai lui Dumnezeu în zile de prosperitate, nici Dumnezeu nu îţi va da în zile de criză. Dacă dai cu credincioşie lui Dumnezeu, nu te vei afla niciodată fără pîine pe masă. Nu ştiu de ce este aşa, dar acesta este adevărul.

MAREA GAllieil ŞI MAREA MOARTĂ

Cînd am fost în Palestina, am călătorit de la Ierusalim în jos, pe drumul Ierihonului. Am trecut pe lîngă ruinele anticului oraş Ierihon, spre rîul Iordan, acolo unde a fost botezat Isus. Am intrat în apă în acel loc şi am trecut pe malul celălalt. Apoi am continuat drumul spre Marea Moartă, intrînd şi acolo în apă. Călătorind spre nord, am ajuns la Marea Galileii, unde la fel, am intrat în apă. La mal, m-am gîndit la cele două feluri de apă: cea din Marea Galileii, plină de viaţă, şi cealaltă, Marea Moartă, nemişcată şi fără viaţă. „De ce această diferenţă?" - m-am întrebat.

Marea Moartă primeşte tot timpul, dar nu dă nimic afară, de aceea este stătătoare. Marea Galileii primeşte şi dă în acelaşi timp — este plină de viaţă şi apa ei este proaspătă.

Avem aici ilustraţia perfectă a bisericii misionare şi a celei pe care nu o interesează misiunile. Aceasta din urmă primeşte, dar foloseşte totul pentru ea însăşi. Nu dă niciodată în afară. De aceea, este plină de tot felul de creaturi dezgustătoare ca un lac stătător — criticism, bîrfă, căutarea greşelilor, dezbinare, conflicte etc. Biserica misionară primeşte, dar şi dă mai departe. De aceea ea este vie şi energică, avînd binecuvîntarea lui Dumnezeu peste ea.

Acelaşi lucru se întîmplă şi cu oamenii. Cel care ţine totul pentru el şi refuză să împartă cu alţii, devine ca o apă stătătoare — o Mare Moartă, o binecuvîntare pentru nimeni. Cel care investeşte în lucrarea misionară trăieşte o viaţă din belşug. Noi sîntem singurii care putem decide dacă vieţile noastre sînt simbolizate de Marea Moartă sau de Marea Galileii.

UNDE ÎŢI ADUNI COMORILE

îţi aduni comori sau în cer sau pe pămînt. Tot ce ai, pînă la urmă vei pierde. Tot ceea ce investeşti în sufletele oamenilor, pui deoparte. Vei intra în cer fie ca un cerşetor, fără să fi trimis nimic înainte, sau ca unul care va primi o moştenire, posibilă prin contribuţiile adunate încă de pe pămînt.

îmi amintesc despre povestea unei femei foarte bogate şi vizitiul ei. Se

aştepta ca în cer să primească o locuinţă, dar a fost dusă pe lîngă ea, la o colibă mică sărăcăcioasă. Cînd a întrebat cine este stăpînul casei frumoase, i s-a spus că vizitiul ei urma să locuiască acolo. Exprimîndu-şi mirarea şi dezamăgirea, a fost informată că el trimisese materiale întreaga lui viaţă, investindu-şi banii în sufletele oamenilor, în special în ţări străine; ea însă nu a trimis aproape nimic, şi ei şi-au dat silinţa să facă ceva cu materialul ce-1 aveau.

Unii din noi avansăm în viaţă. Mai avem puţin timp în care să adunăm comori în cer. Dacă nu începem acum, va fi în curînd prea tîrziu. Tot ce putem trimite înainte ne va aştepta la sosire acolo şi vom primi înapoi, şi încă cu dobîndă!

BANII DIN TESTAMENT NU ADUC RĂSPLATĂ

Mulţi oameni gîndesc că îşi vor lăsa banii prin testament misiunilor, şi astfel vor avea dreptul la răsplată. Ştiţi că Dumnezeu nu promite niciodată răsplată celor ce îşi dau banii după ce au murit? De ce să fie răsplătiţi pentru ceva ce nu fac ei înşişi? Dumnezeu spune foarte clar, că sîntem răsplătiţi numai pentru „faptele făcute cînd eram în trup". Cu alte cuvinte, sîntem răsplătiţi numai pentru ce facem cît sîntem încă în viaţă.

Eu vreau să ştiu la ce folosesc banii mei. Nu aş dori să-i las prin testament misiunilor, iar rudele mele să se lupte pentru ei după ce eu nu voi mai fi, ca

apoi avocaţii să ia cea mai mare parte din ei. Vreau să mă asigur că ei sînt cheltuiţi acum pe lucrurile care mă interesează. Vreau să îi dau, an de an, cît timp sînt în viaţă. Altfel, ştiu că nu va fi nici o răsplată.

SENSUL SACRIFICIULUI

înţelegeţi ce înseamnă un sacrificiu? Nu voi uita niciodată o fetiţă cu numele Grace. Ea L-a primit pe Christos în Biserica Presbiteriană Dale, cînd eu aveam douăzeci de ani. Inima ei era în India. într-o zi, mama ei i-a spus că voia să-i cumpere un pardesiu nou, cel de pe ea fiind tocit după cîţiva ani de purtat. Dar Grace a rugat-o pe mama ei să-i dea ei banii, spunîndu-i că mai putea purta pardesiul încă o iarnă. Mama s-a învoit, şi Grace a trimis banii misionarilor ei din India.

înainte de plecarea mea din Dale, Grace s-a îmbolnăvit. Pe patul de moarte, a rugat-o pe mama ei să promită că va vinde toate hainele ei şi va trimite tot ce primeşte pentru ele, în India. Mama a promis, cu ochii în lacrimi. Mi-ar place să stau undeva pe lîngă tron, cînd Grace îşi va primi răsplata. Inima ei a fost în India, şi bănuţii ei au mers pe urma inimii, neţinînd seama de sacrificiu. Prietene, tu ştii ceva despre un astfel de sacrificiu?

GI VOR FI RĂSPLĂTIŢI LA FGL

Presupuneţi că un copil a căzut într-o fîntînă. Cine va primi răsplata pentru salvarea copilului, cel care a ţinut frînghia şi 1-a lăsat în jos pe celălalt, sau amîndoi? Dumnezeu spune că amîndoi vor primi la fel. Cel care stă afară şi face posibilă coborîrea celuilalt în fîntînă pentru a fi salvat copilul, este îndreptăţit la răsplată tot atît cît şi cel care merge jos. S-ar putea ca tu să nu poţi merge acolo jos; s-ar putea ca tu să nu vezi niciodată cîmpul străin de misiune, dar poţi ţine în schimb frînghia. Poţi face ca altcineva să aibă posibilitatea de a merge. Poţi trimite un înlocuitor al tău; dacă faci aceasta, dacă îţi dai banii, răsplata ta va fi la fel de mare ca a celor care merg.

Toţi trebuie să fim în echipa cu găleţile. S-ar putea ca tu să nu fi cel care aruncă apa pe foc, cel de la capătul şirului; poate eşti undeva pe la mijloc, dînd găleata din mînă în mînă. Sau poate eşti cel care o umpli cu apă. întrebarea este: Eşti în echipă? Faci ceva? Sau eşti doar un spectator? Moto-ul nostru trebuie să fie: „Fiecare creştin — un misionar".

TU CE FACI?

„Dumnezeu atît a iubit, încît a dat." El L-a dat pe singurul Său Fiu. El a dat ce a avut cerul mai bun. Tu ce dai? Te dai pe tine însuţi? îţi dai copiii? îţi dai rugăciunile tale? îţi dai banii tăi? Dai ceva? Ce faci pentru cei din întuneric şi tristeţe?

Martirii au dat tot ce-au avut; şi-au dat vieţile lor. Am predicat într-o arenă romană, unde cincizeci de mii de creştini, acolo şi în alte arene, au fost daţi fiarelor sălbatice sau răstigniţi; mulţi dintre ei au fost făcuţi torţe umane din cauza credinţei lor în Christos. Am stat pe nisipul care a fost odată roşu de sîngele lor. în mijlocul flăcărilor, ei strigau: „Christos este învingător!" Ei au dat tot ce au avut. Tu ce dai?

CÎT DG MULT SĂ DAU

1. Dacă refuz să dau ceva pentru misiuni în anul acesta, de fapt dau un vot pentru rechemarea fiecărui misionar.
2. Dacă dau mai puţin decît pînă acum, favorizez reducerea forţelor misionare proporţional cu reducerea contribuţiei mele.
3. Dacă dau la fel ca pînă acum, nu fac decît să ajut la menţinerea terenului cîstigat deja; mă opun însă oricărei înaintări. Cîntecul meu, în acest caz, este „Păstraţi fortăreaţa", uitînd că Domnul nu a intenţionat niciodată

ca armata Lui să se refugieze într-o fortăreaţă. Tuturor soldaţilor Lui li se comandă „Mergeţi"!

4. Dacă măresc contribuţia mea faţă de anii anteriori, atunci favorizez avansarea în lupta de cucerire a noi teritorii pentru Christos.

JOHN CHINAMAN (IOAN CHINGZUL)

John Chinaman stătea odată lîngă un ateu. Acesta i-a spus: „John Chinaman, care va fi primul lucru pe care-1 vei face cînd ajungi în cer?" Acesta i-a răspuns: „Cînd voi ajunge în cer, primul lucru pe care-1 voi face, va fi să merg pe străzile de aur pînă cînd îl voi întîlni pe Mîntuitorul, apoi voi cădea la picioarele Lui şi mă voi închina pentru că mi-a salvat sufletul."

„Bine," a zîmbit dispreţuitor ateul. „Şi apoi ce vei face, John Chinaman?"

„Apoi, voi umbla pe străzile cerului pînă-1 voi găsi pe misionarul care a venit în ţara mea cu Evanghelia. Am să dau mîna cu el şi să-i mulţumesc pentru partea care a avut-o el în mîntuirea mea."

„Ce vei face după aceea, John Chinaman?" a continuat ateul.

„Apoi, a răspuns John Chinaman, voi umbla pe străzile cerului pînă-1 voi găsi pe omul care a dat bani făcînd posibilă venirea misionarului, voi da mîna cu el şi îi voi mulţumi pentru partea care a avut-o el în mîntuirea mea."

în acel moment ateul s-a întors şi a plecat.

Prietene, va fi oare un John Chinaman dintr-o ţară a lumii, care să vină Ia tine şi să-ţi mulţumească, atunci cînd vei ajunge în cer? Sau vei fi singur în

cer? Nimeni nu te va recunoaşte, cu excepţia rudelor şi prietenilor tăi?
Nu mă pot gîndi la o bucurie mai mare pentru inima mea în cer, decît aceea de a fi oprit de mulţimi de oameni cu pielea neagră, mulţimi de oameni cu pielea galbenă, care să îmi spună: „Noi sîntem în cer pentru că tu ai provocat tinerii să meargă. Ai adunat bani pentru misionari. Ai venit în ţara noastră cu Evanghelia. Dorim să-ţi mulţumim pentru partea care ai avut-o în mîntuirea noastră." Aceasta, prietene, va fi bucuria mea cea mai mare în cer.
Va fi oare şi a ta? îşi va exprima oare cineva aprecierea pentru ce ai făcut? Va fi oare cineva din lumea păgînă care să te recunoască? Nu, dacă ţi-ai făcut toată lucrarea creştină în propria ta ţară. Nu, dacă nu ai investit ceva în regiunile dincolo de ea.
Dă în concordanţă cu venitul tău, ca nu cumva să-ţi facă Dumnezeu venitul în concordanţă cu dărnicia ta.

CAPITOLUL VIII

CUM PUTEM EVANGHEUZA LUMEA ÎN ACEASTĂ GENERAŢIE?

Dacă **ar trebui** ca **eu să aleg un** text, aş deschide la Marcu 13:10: „Evanghelia — **Evanghelia trebuie** — Evanghelia **trebuie** mai întîi — Evanghelia **trebuie** mai întîi să **fie** propovăduită — Evanghelia trebuie mai întîi să fie propovăduită tuturor Neamurilor."

Aş vrea să petrec cel puţin o jumătate de oră pe fiecare din aceste afirmaţii, pentru că fiecare în parte este de o importanţă supremă, dar am timp să analizez una singură. De fapt, vreau să accentuez un singur cuvînt: „propovăduită". „Evanghelia trebuie mai întîi să fie propovăduită tuturor Neamurilor."

Cred că planul lui Dumnezeu este ca fiecare om să aibă Evanghelia în propria sa limbă, şi totuşi mai sînt încă 2.000 de limbi în care încă nu s-a tradus nici o parte din Cuvîntul lui Dumnezeu. în limba engleză sînt peste 500 de revizuiri. De ce să nu recunoaştem?

îţi dai seama că datorezi tot ceea ce eşti, paginii tipărite? Dacă nu ar fi fost Cuvîntul lui Dumnezeu, tu nu ai fi creştin. Biblia spune: „Credinţa vine din cele auzite, iar cele auzite prin Cuvîntul lui Christos". Cum aşadar să ne aşteptăm ca păgînii să audă şi să fie mîntuiţi dacă nici măcar nu îl au?

Ce anume ne-a dat Reforma? Unii vor spune că predicarea lui Martin Luther. Eu nu cred că aceasta. Martin Luther a scris aproape 100 de cărţi pe care le-a circulat în Europa de Vest, şi ca rezultat al *scrierilor* lui Martin Luther a venit Reforma. Unde ai fi azi dacă nu ar fi existat Reforma? Evul Mediu ar mai fi încă peste noi, şi după toate probabilităţile tu ai fi un romano-catolic.

Eu cred că cea mai mare minune a zilelor şi generaţiei noastre este creşterea ştiinţei de carte în lume. Aveţi vreo idee despre cîţi oameni învaţă să scrie în fiecare săptămînă? Să vă spun. La fiecare şapte zile, trei milioane de oameni învaţă să citească. Ce înseamnă lucrul acesta? înseamnă că trei milioane de oameni care pînă săptămînă trecută nu ştiau citi nici un singur cuvînt, acum pot să facă lucrul acesta. înseamnă că săptămînă viitoare, alţi trei milioane care acum nu pot citi nici un cuvînt, vor putea citi. Trei milioane în fiecare săptămînă - o sută cincizeci de milioane de oameni într-un an. Lucrul acesta nu s-a întîmplat niciodată înainte, în istoria de 6.000 de ani a omului pe pămînt. Pînă în generaţia noastră, doar o mînă de oameni ştiau

să citească, în comparaţie cu uriaşele mulţimi care nu puteau citi.

COMUNIŞTII AU RĂSPUNSUL

Şi ce vor citi ei? Comuniştii au răspunsul. Ei ştiu ceva despre puterea foii tipărite.

Ştiaţi că comuniştii au tipărit două lucrări literare într-un singur an, pentru fiecare bărbat, femeie, fiecare băiat şi fată de pe faţa pămîntului? Care altă naţiune a făcut aşa ceva? Nici una, în afară de comunişti.

Ba încă se mîndresc că ar fi cucerit China cu ajutorul foii tipărite. Timp de douăzeci şi cinci de ani înainte de Revoluţia Rusă, comuniştii şi-au revărsat literatura în Rusia.

Cu cîtva timp în urmă, Naţiunele Unite au dat numărul diferitelor cărţi tipărite de primele cinci naţiuni din lume. Care credeţi că era pe primul loc? Rusia, cu 60.000 de titluri diferite. Care naţiune era a doua? Cea mai citită naţiune de pe faţa pămîntului — Japonia, cu 24.000 de titluri. Marea Britanie era pe locul trei - cu 19.000 şi India pe locul patru, cu 18.000. Şi care naţiune credeţi că era pe ultimul loc? Statele Unite ale Americii. în acel an, America a tipărit doar 12.000 de titluri diferite. Răspundeţi-mi acum, care naţiune crede în puterea paginii tipărite? Statele Unite, cu 12.000, sau Rusia, cu 60.000?

Ştiţi că în timp de un an Rusia nu a tipărit mai puţin de un miliard de cărţi şi a tradus 5.000? în acelaşi an, Statele Unite au tradus doar 800, iar Marea

Britanie 600. întreb din nou. Care naţiune crede în puterea paginii tipărite? Nepotul lui Gandhi — Gandhi din India — a spus zilele trecute Ja Los Angeles: „Misionarii ne-au învăţat să citim, dar comuniştii ne-au dat cărţile." Gîndiţi-vă la aceasta. „Misionarii ne-au învăţat să citim, dar comuniştii ne-au dat cărţile." De ce nu le-au dat misionarii cărţile? Pentru că bisericile care-i trimiseseră pe misionari, nu au avut nicicînd viziunea. Ei nu au pus muniţia în mîinile misionarilor lor. Şi în felul acesta, după ce i-au învăţat pe oameni să citească, le-au permis comuniştilor să vină şi să aprovizioneze cu materialul de citit.

MARTORII LUI IEHOVA SÎNT LA LUCRU

Da, şi daţi-mi voie să vă mai spun ceva, puteţi crede sau nu, sectele false sînt la lucru.

Ştiaţi că Martorii lui Iehova au cea mai mare tipografie din lume? De ce Biserica Creştină nu are cea mai mare tipografie? Simplu, pentru că Biserica

Creştină nu şi-a dat seama niciodată de valoarea literaturii. Ştiţi cîte reviste tipăreşte în fiecare minut numai acea tipografie? La fiecare 60 de secunde, acea tipografie numai, produce 500 de reviste (84 milioane într-un singur an). Unde sînt puse în circulaţie aceste reviste? în lumea unde se vorbeşte limba engleză? Da. Dar mai ales în Orient, Asia, Africa şi America de Sud. Au martorii lui Iehova rezultate? Merită să scoţi foi tipărite? Martorii lui Iehova au ţinut un serviri de botez cu cîtva timp în urmă la New York, cînd, numai la acel serviri ei au botezat 7.136 de convertiţi. Cîţi a botezat biserica voastră? Cîţi au botezat toate bisericile din America? Cîţi au fost botezaţi în ziua de Rusalii? Mai puţin de jumătate din acel număr. Şi aici este esenţa: fiecare convertit a fost cîştigat cu ajutorul paginii tipărite. Merită? Martorii lui Iehova cred că da.
Aţi văzut vreodată micile Săli ieftine ale împărăţiei pe care le au Martorii lui Iehova? Ei nu construiesc catedrale. De ce? Pentru că ei înţeleg că mesajul este mai important decît clădirea. De aceea, ei îşi pun banii în mesaj, nu în clădire.
%> Aici a făcut Biserica Creştină marea ei greşeală. Ne-am pus banii în clădiri, în locul mesajului. Mesajul este dinamita. „Evanghelia este puterea lui Dumnezeu pentru mîntuire". Nu clădirea, ci mesajul.
După datele publicate de Consiliul Naţional al Bisericilor, într-un singur an au fost construite în Statele Unite ale Americii 6.000 de biserici noi care au costat un miliard de dolari. Cînd am citit lucrul acesta, mi-am zis: „Dacă aş putea opri cumva acest program de construcţii numai timp de 12 luni şi să pun mîna pe cei un miliard de dolari. Dacă aş pune acest un miliard în Mesaj, cred că întreaga lume ar fi evanghelizată în cîţiva ani." Nu, nu sînt împotriva construcţiei noilor biserici. Cred că trebuie să clădim adecvat nevoilor noastre. Sînt împotrivă însă, la construcţia de catedrale luxoase, în timp ce lumea are nevoie disperată de vestea mîntuirii lui Dumnezeu. Ştiţi ce ar putea face un miliard de dolari? Ar putea pune un Nou Testament în fiecare familie de pe faţa pămîntului!
Cîte clădiri de biserici au existat cînd apostolul Pavel şi-a început marea lucrare misionară? Nici una. Dar noi gîndim că trebuie să avem nişte baze, înainte de a începe ceva. Pavel a pornit, înainte de a se fi ridicat chiar şi o singură clădire de biserică.
Prieteni, va trebui să hotărîm dacă ne vom investi banii în clădiri sau în mesaj, dacă dorim să evanghelizăm lumea.
într-un singur an, Adventiştii de Ziua a Şaptea au investit 21 de milioane de dolari pentru tipărituri în 218 limbi. Şi ei cred în puterea mesajului!
CAPITOLUL VIII
CRUCIADA LITERATURII MONDIALE
Iată de ce a început să mă intereseze Cruciada Literaturii Mondiale.
Scopul lor este de a duce Mesajul Evangheliei în fiecare casă într-o ţară anumită, ajungînd în felul acesta cu Evanghelia la fiecare familie şi — în final, la fiecare fiinţă. Fac lucrul acesta în mod organizat, încît nimeni să nu fie scăpat din vedere.
Mesajele nu sînt tipărite în America pentru că ar veni din străinătate, şi datorită creşterii valului de naţionalism, nimic străin nu este acceptat.
Ele sînt tipărite în ţara de distribuţie, şi pentru că se poate face mult mai ieftin — sub a cincea parte din costul în America.
Dacă mesajele ar fi tipărite în America, ar mai interveni şi taxele de transport şi vamale, pe care ei doresc să le evite.
Cît plătesc misionarii pentru ele? Nimic, pentru că primesc literatura în mod gratuit. Tot ce trebuie să facă, este să fie atenţi să nu lase afară nici o singură casă din teritoriul lor.
Mesajele nu sînt tipărite cu miile, ci cu milioanele! Este o lucrare mondială şi se cere o viziune mondială.
Lucrarea era aproape pe terminate în Japonia. Nouăzeci la sută din casele unde trăiesc 94 de milioane de oameni, au primit mesajul Evangheliei. Care a fost rezultatul? Nu mai puţin de 329.000 de japonezi au scris cerînd

să fie înrolaţi într-un curs biblic prin corespondenţă, dorind literatură mai multă, sau punînd întrebări în legătură cu calea mituirii, după cele spuse de Rev. Ken McVety care trăieşte în Japonia şi conduce lucrarea.
Majoritatea familiilor din Coreea de Sud, după cîte ştim, au primit un mesaj al Evangheliei. Care a fost rezultatul acolo? Patru sute de mii de coreeni au scris, indicînd interesul lor pentru Evanghelie, cerînd literatură suplimentară şi de a fi înrolaţi într-un curs biblic prin corespondenţă.
Cum s-ar putea ajunge la asemenea rezultate în alt fel? Toţi misionarii dintr-o ţară la un loc, nu ar putea avea aceste rezultate. Hîrtia tipărită este metoda lui Dumnezeu pentru timpul şi generaţia noastră.
Isus a spus „la orice făptură" (Marcu 16:15). Singura cale de a ajunge la fiecare făptură, este prin a merge în fiecare casă şi familie. Iată de ce sprijin ᶜu pe traducătorii Wycliffe ai Bibliei. Pentru că ei împlinesc porunca de a da Cuvîntul lui Dumnezeu fiecărui trib. Nu cunosc o altă cale de a duce la mdeplinire poruncile Domnului nostru.
In unele locuri, costă numai 14 cenţi să cîştigi un suflet la Isus Christos

cu ajutorul paginii tipărite. Aceasta înseamnă că nu există un mod mai necostisitor de a face lucrarea misionară. Dacă putem să punem în mod sistematic o copie a mesajului tipărit în fiecare casă dintr-o ţară, vom ajunge la „fiecare făptură" din acea ţară, căci vom ajunge la fiecare membru al familiei. Misionarii noştri pot organiza un grup de lucrători pe care să-i trimită la fiecare uşă, de la casă la casă, cu mesajul. Aceasta a fost şi metoda lui Pavel, deci este scripturală. El evângheliza „din casă în casă" pentru a duce la "fiecare făptură" mesajul Evangheliei. Nu putem face mai bine decît urmînd exemplul lui.

DINCOLO DG CORTINA DG FIGR

Cărţile mele sînt traduse pînă acum în 100 de limbi, şi continuăm să le traducem şi în altele. Mesajele mele evanghelice pleacă cu sutele şi miile. Cred că lucrarea de distribuire a tratatelor ar trebui continuată cu o carte care să conţină mesajul Evangheliei.

Recent mi s-au tipărit în limba poloneză trei din căţile mele, la Varşovia, în Polonia, în spatele Cortinei de Fier. Aceasta a fost o minune. Acum ele sînt distribuite în întreaga Polonie de către cele 280 de biserici încă deschise. Nu tai pur şi simplu de pe listă o ţară, pentru că se află în spatele Cortinei de Fier, de Bambus sau Roşie. Dacă nu pot trimite acolo misionari, s-ar putea să pot trimite Evanghelia. Evanghelia este puterea lui Dumnezeu pentru mîntuire.

Cu cîtva timp în urmă, o Şcoală Biblică şi-a trimis studenţii pe o stradă foarte aglomerată pentru a împărţi trecătorilor tratate cu Evanghelia. Ştiţi ce s-a întîmplat? în zece minute întreaga stradă s-a umplut de tratate rupte şi aruncate pe jos. Oamenii le-au luat, le-au privit, au văzut că erau tratate, le-au rupt în bucăţele şi le-au aruncat pe jos. Iată cît este de apreciată pagina scrisă în America!

Am călătorit prin multe ţări străine. Am împărţit peste tot tratate cu Evanghelia. Am văzut fiind distribuite mii şi mii de tratate. Ştiţi că încă nu am văzut nicăieri un băştinaş al acelor ţări rupînd un tratat? Cînd înmînezi un sau o cărţulie unui băştinaş într-o ţară străină, îţi va mulţumi frumos, apoi se va aşeza chiar acolo — în tren, autobuz sau în tramvai, şi va citi fără să se ruşineze. Literatura este apreciată în ţările străine. De aceea îmi investesc banii în „literatura străină", mai degrabă decît în literatura acestei ţări.

în unul din cîmpurile noastre de misiune din Rusia, preşedintele i-a chemat pe toţi pastorii şi misionarii în faţă, şi luînd una din cărţile mele traduse în limba rusă a început să-i rupă paginile, apoi le-a dat cîte una fiecăruia dintre ei. Pagina aceea a fost împăturată cu grijă şi pusă în buzunar,

apoi dusă departe, de unde venea fiecare din ei. Acolo, misionarul îi aduna în jurul lui pe săteni, le-o citea cuvînt cu cuvînt; neştiind nimic despre ce era înainte sau ce urma după acel pasaj. Era citită pînă cînd mulţi o ştiau pe de rost. Acolo unde este foame pentru Cuvînt, el este preţuit ca aurul.

Ce minunat ar fi ca oricare dintre noi să luăm o maşină, să o încărcăm cu tratate pe care să le răspîndim în Franţa, Italia sau orice altă ţară — aceasta va fi o lucrare cu rezultate în Veşnicie, chiar dacă nu vom putea predica în limba acelor oameni. Dumnezeu foloseşte pagina scrisă.

„DAŢI-NG UNGLTGLG"

S-a petrecut în timpul ultimului Război Mondial. Franţa a căzut. Statele Unite încă nu interveniseră. Marea Britanie ţinea spatele singură, aşteptîndu-se la o invazie subită. Sir Winston Churchill, Primul Ministru, s-a hotărît să vorbească direct poporului american. Călătoream pe o şosea împreună cu soţia mea. Am tras maşina la marginea drumului şi am oprit motorul, ca să nu pierdem nici un singur cuvînt, apoi am fixat radioul pe Londra, Anglia.

Primul Ministru a vorbit doar 2-3 minute, dar a spus ceva ce nu am uitat de atunci pînă în ziua de azi. Sir Winston Churchill, vorbindu-le americanilor, a spus aceasta: „Daţi-ne uneltele şi noi vom termina lucrul".

De atunci pînă acum, călătoresc prin ţară, vorbind congregaţiilor tuturor

denominaţiilor, în numele celor 44.000 de misionari protestanţi ai noştri, spunînd: „Daţi-ne uneltele şi vom duce noi slujba la bun sfîrşit".

Aceasta vă spun şi dumneavoastră acum. Imediat ce banii intră, mesajul pleacă. Noi avem slujitorii. Noi avem organizaţia. Tot ceea ce ne trebuie sînt fondurile care să facă lucrarea. Aţi investit vreodată în pagina tipărită? Aţi dat vreodată ceva pentru ca Mesajul să poată pleca? Fie ca Dumnezeu să vă ajute să faceţi tot ce puteţi. „Daţi-ne uneltele şi vom duce noi slujba la bun sfîrşit."

CAPITOLUL IX

MGTODGIG PAUUNG

Mişcarea Voluntară Studenţească a adoptat ca moto al ei: 1
„Evanghelizarea Lumii în Această Generaţie". îmi aduc bine aminte din]
zilele studenţiei, entuziasmul lui John R. Mott, Sherwood Eddy, Robert E. I
Speer şi alţii. Aceasta era acum cincizeci de ani, şi lumea tot nu este 1
evanghelizată în întregime. De unde insuccesul? Oare Mişcarea Voluntară I
Studenţească a încercat o sarcină imposibilă? Nu, dacă planul paulin pentru I
evanghelizare a lumii ar fi fost adoptat şi dus la îndeplinire.

De peste o sută de ani continuăm să trimitem misionari caîe să păstorească biserici băştinaşe, şi în felul acesta a fost inversată ordinea dată de Dumnezeu. Metodele noastre ca Biserică nu sînt scripturale. Iată de ce lumea este încă neevanghelizată, în ciuda tuturor eforturilor noastre.

Pavel, cel mai mare misionar şi plin de succes pe care 1-a cunoscut lumea vreodată, nu a devenit pastor. El a călătorit, a predicat, a cîştigat convertiţi, a organizat biserici, le-a pus sub conducere locală şi a plecat mai departe. El nu a încercat să schimbe obiceiurile oamenilor. Evanghelia a făcut acest lucru, acolo unde a fost necesar. El a pus responsabilitatea pe localnici înşişi, a făcut ca bisericile înfiinţate să fie independente şi să se auto-înmulţească, şi lucrul acesta de la bun început. El nu a fondat colegii, nu a construit spitale şi nu a ridicat biserici. Localnicii s-au îngrijit de propriile lor nevoi.

MGTODG MISIONARG

în timpul călătoriilor mele prin lume, am făcut un studiu foarte atent al metodelor misionare. în multe cîmpuri de misiune, am găsit misionari străini lucrînd ca păstori ai bisericilor locale, un lucru necunoscut în Scriptură, într-o ţară, de exemplu, am vizitat un număr de lideri ce fuseseră trimişi ca misionari, în unele cazuri în urmă cu douăzeci, douăzeci şi cinci sau chiar treizeci de ani. Aceşti oameni se aşezaseră în diferite oraşe, şi după ce au predicat o vreme, au cîştigat un număr de convertiţi pe care i-au organizat într-o biserică. Şi în toţi aceşti ani, ei înşişi au rămas ca păstori. Ca urmare, influenţa lor nu s-a făcut simţită dincolo de lucrarea lor din acel loc.

Nu vreau în nici un fel să insinuez că aceşti misionari nu au făcut un lucru bun. Cu siguranţă că ei au fost o binecuvîntare pentru localitatea în care s-a format biserica lor. Dar după douăzeci, douăzeci şi cinci şi treizeci de ani de slujire, trebuie să admită faptul că ţara în care au lucrat atîta timp, şi în unele

cazuri chiar şi oraşul în care locuiesc şi predică, sînt încă neevanghelizate în întregime. Ce tragedie! Ei au devenit pastori ai bisericilor locale, în loc să fie evanghelişti paulini!

Atunci, ce ar fi trebuit să facă? Ar fi trebuit să urmeze exemplul lui Pavel. Ar fi trebuit să aibă constant în minte evanghelizarea întregii ţări, adoptînd metodele scripturale care ar fi făcut posibil acest lucru. Slujba, unica şi singura slujbă a misionarului străin, este să înveţe lucrători localnici şi să le dea responsabilităţi. Ei trebuie numiţi ca evanghelişti sau învăţători, în conformitate cu darul lor, şi trimişi să-şi evanghelizeze propria ţară. Ei trebuie ordinaţi ca şi păstori şi presbiteri şi puşi în conducerea bisericilor. Fiecare biserică ar trebui să se auto-conducă, şi asemenea unui stup, să roiască în mod repetat. Astfel, se vor naşte noi biserici în mod constant şi în scurt timp întreaga ţară ar fi evanghelizată.

într-o ţară pe care am vizitat-o, am găsit un număr de misionari care deveniseră pastori, şi nu le permiteau tinerilor lor, chiar dacă aveau darul, să plece din biserica mamă spre a evangheliza alte părţi ale ţării!

Societăţile Misionare care înţeleg viziunea lui Pavel, se străduiesc să se ţină strict de metodele scripturale. Ele ţin evanghelizarea în linia întîia. Ele nu se specializează în spitale, înţelegînd că lucrarea instituţională este responsabilitatea Statului. Există multe spitale în cîmpurile de misiune în care nu este permisă nici o lucrare spirituală. Ele nu construiesc colegii, deoarece nu cred în educarea celor nemîntuiţi. Ba mai mult, au învăţat din experienţă că educaţia în mîinile unui duşman al Crucii este arma cea mai

periculoasă. De fapt, majoritatea problemelor din China, India şi din alte ţări se ridică din clasa studenţimii. Ele nici nu înfiinţează seminarii teologice. A-l pune pe un băştinaş să treacă printr-un lung studiu ar însemna să-i fure viziunea, să-1 transforme într-un student şi să-1 trimită avînd aerul de superioritate. Tot de ceea ce are nevoie un om pentru a începe, este cunoaşterea adevărurilor fundamentale ale Evangheliei şi cum să le răspîndească. Dacă o ţară vrea să fie evanghelizată, ea trebuie să aibă evanghelişti. Primul şi singurul lucru care trebuie făcut este predicarea Evangheliei. „Duceţi-vă în toată lumea şi propovăduiţi Evanghelia la orice făptură", a poruncit Isus. Predicaţi-o peste tot, în bazare şi pieţe, la colţurile străzilor, în săli şi case, oriunde, peste tot, dar predicaţi, predicaţi, predicaţi şi predicaţi Evanghelia, pentru că Evanghelia este puterea lui Dumnezeu pentru mîntuire.

ŞCOLI BIBLICG LOCALG

Intr-o ţară, s-a înfiinţat un fel de Şcoală Biblică, unde se ţinea un curs evanghelistic de studiu intensiv al Bibliei timp de numai 3 luni. Timpul era

atît de scurt încît nici unul din participanţii la curs nu aveau timp să devină studenţi. Ei au rămas evanghelişti. Şi la sfîrşitul celor 3 luni, focul ardea cu mai mare strălucire decît la început! Ei erau trimişi să predice Evanghelia ca evanghelişti pe un teren vast. După evanghelizarea timp de un an, erau aduşi înapoi pentru trei-patru luni de educaţie intensivă. Apoi erau trimişi din nou.

Majoritatea misionarilor străini par a se teme de încrederea în lucrătorul băştinaş. îmi amintesc de un astfel de misionar. Concediul lui se terminase de mult, dar ezita să plece. De ani de zile conducea lucrarea şi era responsabil singur pentru tot. Nu a educat nici un singur lucrător băştinaş. Pînă la urmă a sosit ora cînd a fost obligat să plece.

S-a întîmplat ca un misionar în vizită să petreacă cîteva zile cu el, acesta fiind unul care ştia şi practica metoda scripturală. încercînd să rezolve problema, vizitatorul i-a spus prietenului său foarte îngrijorat, să-i cheme pe liderii localnici din biserică, pentru a afla dacă se găsea unul căruia i s-ar putea încredinţa responsabilitatea.

Atunci, spre mirarea lui, prietenul în vizită a luat acest material needucat şi îndoielnic, dîndu-i fiecăruia o poziţie de responsabilitate. Unul urma să fie păstorul, altul casierul, celălalt administratorul întregii lucrări. Alţii evanghelişti, presbiteri etc. Astfel fiecare, spre surpriza lui, a primit o poziţie de responsabilitate. Misionarul obosit, suprasolicitat, a plecat în concediu.

A trecut un an. în sfîrşit, el s-a întors, aşteptîndu-se la un dezastru. Dar spre uimirea lui, a constatat că fiecare îşi făcuse datoria. Lucrarea prosperase ca niciodată înainte. Zeci de suflete au fost cîştigate pentru Christos. Biserica se afla într-o periodă înfloritoare. Kilometri întregi în jurul localităţii respective, fuseseră evanghelizaţi. Au intrat contribuţii în bani, s-au făcut reparaţii bisericii, au fost ridicate clădiri anexe. Pentru prima dată în viaţa lor, localnicii au fost conştientizaţi de responsabilitatea lor. Plini de teamă şi tremurînd, nefiind obişnuiţi să li se acorde încredere, ei şi-au văzut de lucru — dar era metoda scripturală, şi Dumnezeu a binecuvîntat. Ce revelaţie pentru misionarul care credea că el trebuia să facă totul şi era de neînlocuit!

Motivul pentru care atît de mulţi misionari se mulţumesc să se aşeze undeva ca păstori, este pentru că ei văd numai lucrarea lor locală; în timp ce viziunea lor ar trebui să cuprindă nu doar satul sau oraşul în care lucrează, ci întreaga ţară. Sarcina lor nu este numai evanghelizarea propriei comunităţi ci a naţiunii întregi!

CAPITOLUL IX

ORDINEAZĂ PRESBITERI

Acum să vedem planul lui Dumnezeu de înfiinţare a bisericilor locale. Cum trebuie făcută această lucrare? Cu alte cuvinte, cum trebuie făcută fără fonduri din străinătate? Care este metoda scripturală?

Pavel, vă amintiţi, a evanghelizat, a cîştigat convertiţi, i-a organizat în biserici mici şi a numit presbiteri. Aici stă secretul. El a luat doi sau trei bărbaţi, şi i-a pus presbiteri peste turmă. Aceşti oameni nu au renunţat la ocupaţiile lor zilnice. Ci ei au devenit supraveghetori ai bisericii. Ei chemau Biserica la închinăciune împreună, la nişte intervale de timp regulate. Ei stăteau la Cina Domnului. Ei botezau pe noii convertiţi. Ei citeau din Scriptură şi conduceau rugăciunile. îi vizitau pe bolnavi.

Iată aici, de exemplu, un număr de oraşe şi sate. Evangheliştii noştri localnici, compania lui Pavel, educaţi în Şcoala noastră Biblică, încep o campanie de evanghelizare. Cuvîntul este predicat, tratatete sînt distribuite, lucrarea personală este făcută, şi în final, sînt cîştigaţi un număr de convertiţi. Dar ei sînt răspîndiţi pe un teritoriu vast, aşa încît ei formează grupuri mici, Bisericile. Din fiecare grup, bărbaţii cei mai înzestraţi sînt aleşi şi apoi ordinaţi ca presbiteri. Doi ajung. Trei ar fi şi mai bine. Aceşti presbiteri sînt puşi peste propriile lor grupuri. Astfel, Biserica se întruneşte în mod regulat sub conducerea lor. S-ar putea ca ei să nu poată predica, dar unul din ei ştie să citească Cuvîntul. Celălalt s-ar putea să fie înzestrat să-1 explice. Şi toţi se pot ruga.

Aceste Biserici vor creşte, desigur, dacă ele sînt organisme normale, vii. Cînd devin prea numeroase, în mod normal ele vor roi. Şi se va naşte o altă Biserică mică. Presbiterii aleşi la început au puterea de a alege alţii şi să organizeze alte Biserici. Astfel ele se vor înmulţi rapid pînă cînd, în scurt timp, vor fi Biserici mici răspîndite în toată ţara.
O Biserică poate deveni puternică în unele centre şi să ceară tot timpul unui pastor. Pastorul poate fi unul dintre presbiteri care, dacă este nevoie, poate fi educat la Şcoala Biblică. Sau el poate fi unul dintre evangheliştii deja educaţi. Acum el este susţinut de Biserica locală. El nu este trimis la o Biserică slabă şi sprijinit cu bani din străinătate, ci este chemat la o Biserică puternică şi sprijinit de înşişi localnicii.
în unele regiuni, credincioşii nu au luat parte la Cina Domnului de doi sau trei ani, pentru că nu aveau un pastor străin care să le-o împartă. Ei fuseseră învăţaţi că numai pastorii ordinaţi aveau autoritatea de a boteza şi de a da Cina Domnului. Dacă dintre ei ar fi fost ordinaţi presbiteri, aceştia ar fi făcut tot ce trebuia.
Nu vom putea niciodată trimite destui misionari pentru evanghelizarea

lumii întregi. Niciodată nu vom putea susţine destui pastori localnici pentru a pune cîte unul în fiecare oraş şi sat din lumea întreagă. Dar putem înfiinţa o Şcoală Biblică. Putem trimite un decan. Putem educa pastori şi evanghelişti localnici. Evangheliştii pot merge peste tot să evanghelizeze, aşa cum a făcut Pavel. Ei îi pot aduna pe convertiţi în Biserici locale, chiar dacă la început sînt doar doi sau trei. „Căci acolo unde sînt doi sau trei adunaţi în Numele Meu, sînt şi Eu în mijlocul lor" (Matei 18:20), a spus Isus. Şi aceasta este o Biserică Nou-Testamentală. Ei pot numi sau ordina presbiteri dintre convertiţi pentru ca viaţa Bisericii să fie menţinută şi dezvoltată. Aceste Biserici se pot înmulţi şi organiza altele. Şi în felul acesta pot fi evanghelizate ţări întregi.

LOCALNICUL GSTG RĂSPUNSUL

în încheiere, veniţi să deschidem la Fapte 14:23. Pavel şi grupul lui de evanghelişti călătoreau din oraş în oraş, după planul lui Dumnezeu, au fost cîştigaţi mulţi convertiţi şi au fost înfiinţate biserici. Ei nu rămîneau mult nicăieri, şi nici nu aveau gîndul de a aşeza undeva ca pastori. Mai tîrziu veneau a doua oară în vizită, apoi după o vreme, a treia oară. In felul acesta încurajau ei bisericile. „Au rînduit presbiteri în fiecare biserică şi, după ce s-au rugat şi au postit, i-au încredinţat în mîna Domnului, în care crezuseră". Şi apoi, plecau iarăşi.

Problema este că noi construim „în sus", în loc de „în afară". Aceasta a fost dintotdeauna politica Romano-Catolicismului, şi Protestantismul a făcut ; aceeaşi greşeală. în organizare am plecat de la mireni şi preot la papă, iar în clădiri, de la case şi săli la catedrale. Dumnezeu ne-a spus să construim „în afară", să evanghelizăm, dar ignorînd planul Său, noi am construit „în sus". Şi iată-ne astăzi supra-împovăraţi cu proprietăţi şi îngreunaţi de maşinării şi organizare.

Dacă am fi urmat metoda paulină, am fi găsit sarcina uşoară. Ea rezolvă problema financiară. Nu sînt necesare mari daruri pentru clădiri educaţionale şi medicale. Evangheliştii locali sînt obişnuiţi cu hrana şi modul de viaţă local, şi prin aceasta este economisită cheltuiala mare pentru ridicarea unei instituţii străine, incluzînd mobila, hrana importată şi hainele, etc. Alocaţiile sînt mult mai mici, evangheliştii fiind obişnuiţi să trăiască comfortabil în modul lor de viaţă. Cheltuielile mari de a-i aduce acasă în concediu la fiecare cîţiva ani pe lucrătorii străini, sînt economisite de asemenea.

Nu mai trebuie învăţată o limbă străină, obiceiuri străine şi moduri de gîndire, aşa încît este economisit timp preţios. Rareori un lucrător străii învaţă perfect expresiile speciale şi dialectele unei limbi, avînd întotdeauna

acest handicap. Evangheliştii noştri au acest avantaj dintru început. Ei sînt la ei acasă cu obiceiurile locale, şi în felul acesta nu ofensează pe nimeni.

Fraţii mei, puteţi sau nu să fiţi de acord cu mine în tot ce am spus. Dar un lucru nu-1 puteţi nega. Pînă acum nu am reuşit să evanghelizăm lumea. Deci trebuie să admitem că ceva nu merge bine. Ne-am gîndit vreodată că ar putea fi de vină metodele noastre? Planul care în general este la modă va avea succes? Cred că va trebui să fim toţi de acord că nu. Atunci, de ce să nu luăm în considerare un altul? Un plan încercat şi experimentat de Biserica Primară. Un plan care se potriveşte pentru fiecare ţară din toată lumea. Un plan care reuşeşte oriunde este pus în practică. Un plan care rezolvă total problema financiară. Un plan prin care Duhul Sfînt poate opera. Planul lui Dumnezeu. Calea lui Dumnezeu.

CAPITOLUL X

ÎNSĂRCINAREA ÎNTREITĂ DATĂ *DE* CHRISTOS

în însărcinarea întreită dată de Christos, avem programul complet al lui Dumnezeu pentru lucrarea misionară în timpul prezent. Această însărcinare întreită este exprimată în trei cuvinte simple: priviţi, rugaţi, mergeţi.

PRIVIŢI

„Nu ziceţi voi că mai sînt patru luni pînă la seceriş? Iată, Eu vă spun: Ridicaţi-vă ochii şi priviţi holdele, care sînt albe acum, gata pentru seceriş" (Ioan 4:35).

Mii de oameni nu au viziunea sau cunoaşterea nevoii; ca urmare, se pierd sume mari pe clădiri de biserici scumpe şi echipament, în timp ce milioane pier fără nici măcar o colibă de pămînt în care să audă Vestea cea Bună. O privire reală prin ochii lui Isus Christos, şi ne[1] vom da fondurile nu în cărămizi şi mortar, Şcoli de Educaţie Biblică luxoase şi instituţii scumpe, ci îi vom investi în sufletele oamenilor.

Oh, atunci veniţi să privim; să privim cum nu am mai privit nicicînd înainte. Şi pe măsură ce prin faţa ochilor ne trec ca într-o viziune milioanele de oameni din China şi India, mulţimile ignorante din Africa şi America de Sud, veniţi să auzim din nou cuvintele învăţătorului şi să întrezărim urgenţa nevoii. „Iată, Eu vă spun: Ridicaţi-vă ochii şi priviţi holdele, care sînt albe acum, gata pentru seceriş".

Aţi văzut vreodată un seceriş în marele nostru nord-vest canadian? Atunci ştiţi ce înseamnă aceasta. Cît de urgent! Cît de important este ca lucrătorii să alerge să umple trenurile. Şi de ce? Simplu, pentru că recolta trebuie adunată imediat, altfel este pierdută, şi pierdută pentru totdeauna.

La fel este şi cu holdele albe ale sufletelor. Această generaţie poate ajunge numai la generaţia prezentă. De aceea, „ce ai de făcut, fă repede". Dacă lucrătorii nu se grăbesc imediat, dacă nu reuşim să facem tot ce ne stă în putinţă, această recoltă, această generaţie, va fi pierdută pentru todeauna.

S-ar putea ca aceasta să fie ultima noastră ocazie de a-I arăta Domnului nostru cît de mult îl iubim. Unii dintre noi s-ar putea să plece, „căci vine noaptea cînd nimeni nu poate lucra". Pentru mulţi, „ziua deja a trecut". Există din aceia care pînă acum au trăit pentru ei înşişi numai. Şi acum anii lor sînt număraţi. Pînă acum încă niciodată nu şi-au arătat dragostea lor

pentru Isus Christos în nici un fel valoros. Oh, veniţi atunci să ne ridicăm noi şi s-o facem. Ultima noastră ocazie va trece în curînd. în Numele lui Dumnezeu, veniţi să ne ridicăm ochii şi să privim, să privim la holdele albe, gata pentru seceriş!

RUGAŢI

Omeneşte vorbind, sarcina este absolut imposibilă. Există azi mai mulţi păgîni decît erau cu un secol în urmă, în ciuda a ceea ce am făcut. Care este soluţia? „Bani", răspunde cineva. „Veniţi să adunăm cîteva milioane de dolari şi vom putea evangheliza lumea". „Bărbaţi", răspunde altcineva. „Daţi-ne suficienţi bărbaţi care să meargă, şi vom îndeplini sarcina în această generaţie". Nu, prieteni, aceasta nu este metoda lui Dumnezeu. Nici banii şi nici bărbaţii nu vor face aceasta.

Ascultaţi: „Mare este secerişul, dar puţini sînt lucrătorii!" Aici este greutatea sarcinii, o recoltă mare şi un număr neadecvat de lucrători. Dar ascultaţi! Stăpînul continuă să vorbească. Slavă lui Dumnezeu, El are soluţia

şi problema este rezolvată. „Rugaţi dar pe Domnul secerişului să scoată lucrători la secerişul Lui." (Matei 9:37-38)
Avem acum mult prea mulţi lucrători, mă gîndesc la lucrători răi, care nu îşi cunosc lucrul şi nici cum să adune în hambare recolta coaptă. Cu teologia lor modernă şi ideile de înălţare socială, ei au încercat să facă ceea ce nu poate fi făcut niciodată. Sarcina noastră este „să-L rugăm pe Domnul secerişului să scoată lucrători". Şi cînd Dumnezeu trimite oameni, El întotdeauna îi trimite pe cei care trebuie. Acesta este deci secretul — RUGĂCIUNEA.

MGRG6ŢI

1. La naţiuni.

„Duceţi-vă şi faceţi ucenici din toate Neamurile" (Matei 28:19)
Mirele trebuie să aibă cîţiva din fiecare limbă şi trib. „Era o mare gloată, pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminţie, din orice popor şi de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie şi înaintea Mielului" (Apocalipsa 7:9). Aceasta reiese şi din Fapte 15:14: „Dumnezeu Şi-a aruncat privirile peste Neamuri, ca să aleagă din mijlocul lor un popor care să-I poarte Numele." în Marcu 13:10 avem aceste cuvinte profetice: „Mai întîi trebuie ca Evanghelia să fie propovăduită tuturor Neamurilor", cu promisiunea în Matei „şi apoi va veni sfîrşitul". *D&* aceea, „De ce nu spuneţi un cuvînt de a-L aduce înapoi pe Rege?" Pavel a

declarat acest lucru ca fiind scopul lui: „Să vestim Evanghelia şi în ţinuturile care sînt dincolo" (II Corinteni 10:16). Acesta a fost şi planul lui Isus. „Toţi Te caută", I-au spus ei. „Haidem să mergem în altă parte, prin tîrgurile şi satele vecine, ca să propovăduiesc şi acolo" (Marcu 1:35-39), a fost răspunsul Lui. Şi în Luca 4:43 El este şi mai emfatic: „Trebuie să vestesc Evanghelia împărăţiei lui Dumnezeu şi în alte cetăţi, fiindcă pentru aceasta am fost trimis", a insistat El. Apoi în Fapte 1:8, sîntem clar însărcinaţi la o mărturie în întreaga lume, chiar şi „pînă la marginile pămîntului." .

Aceasta deci trebuie să fie viziunea noastră. Nu dublarea agenţiilor misionare existente; ci mai degrabă trebuie să lucrăm în locuri îrfcă neatinse. „Teritorii neocupate", „unde Christos încă nu este numit", „Regiunile de Dincolo", „departe, tot mai departe în noapte", „Cîmpurile Neglijate". Acestea sînt cuvintele noastre de ordine, aceasta este glorioasa noastră misiune.

2. La individ.

„Duceţi-vă în toată lumea şi propovăduiţi Evanghelia la orice făptură!" (Marcu 16:15)

Aceasta este responsabilitatea şi obligaţia noastră faţă de individ.

„Cînd voi zice celui rău: 'Vei muri negreşit!', dacă nu-1 vei înştiinţa şi nu-i vei spune ca să-1 întorci de la calea lui cea rea şi să-i scapi viaţa, acel om rău, va muri prin nelegiuirea lui, dar îi voi cere sîngele din mîna ta!" (Ezechiel 3:18) . .

Ce credeţi despre vina unui om care găseşte o şină de cale ferată ruptă dar nu atenţionează trenul; sau unul care priveşte la un orb care se apropie de prăpastie dar nu îl strigă; sau unul care îl vede pe altul pe punctul de a se înneca şi nu-i întinde mîna; sau unul care vede că o casă a luat foc şi nu dă alarma? Acum sîntem puşi faţă în faţă cu resposabilitaţea noastră individuală. Şi iarăşi, teribila întrebare: „Sînt eu păzitorul fratelui meu?" cerc un răspuns. „Fiecare făptură". Acestea sînt cuvintele Stăpînului. Va trefiui să ne întoarcem la viziunea binecuvîntată a Dr. A.B. Simplon, cînd a scris:

„O sută de mii de suflete în fiecare zi dispar,
unul ctte unul,
în vinovăţia şi tristeţea fără de Isus;
Fără o singură rază de speranţă sau lumină,
Cu viitor la fel de întunecat ca noaptea fără de sfirşil,
Ele merg spre judecata lor."

O, copil al lui Dumnezeu, tu ce faci? Ce ai făcut? Cum vei da faţă cu aceste suflete? Poţi suporta acest gînd? însărcinarea Stăpînului tău, clară, limpede şi apăsată, nevoia îngrozitoare adusă în faţa ta iarăşi şi iarăşi, şi cu toate

acestea, nu ai ridicat un deget măcar. Farfuria trecea şi, aproape cu indiferenţă, aruncai o bancnotă de 10 dolari, şi aceasta era măsura interesului tău pentru un an întreg. Cu aceasta lua sfîrşit datoria ta faţă de misiuni. Şi cînd te gîndeşti că într-o săptămînă cheltuieşti mult mai mult numai pentru tine! Dumnezeu să aibă milă de tine!

JO, Biserică a lui Christos, ce vei spune
Cînd tii groaznica zi a judecăţii.
Vei fi condamnată?'

Cîte comori ţi-ai strîns în cer? Unde sînt bogăţiile tale? în vreo bancă de pe pămînt, de care va trebui să te desparţi mai curînd sau mai tîrziu? Sau le-ai folosit pe toate pentru tine? Dacă aşa este, vei intra în cer ca un om foarte sărac. Gîndeşte-te! Un sărac în CER! Nimeni nu te va întîmpina, pentru că nu ai investit în suflete. Dumnezeu să ne ajute să adunăm comori în ceruri, investind în sufletele preţioase de aici. „Nu vă strîngeţi comori pe pămînt, ci strîngeţi-vă comori în cer" (Matei 6:19). Aceasta este porunca lui Isus Christos. Sîntem gata să o împlinim?

Ştiai că o sută de dolari pe an pentru misiuni este mai puţin de doi dolari pe săptămînă? Gîndeşte-te la aceasta! Care este salariul tău? Cincisprezece, douăzeci şi cinci, patruzeci de dolari pe săptămînă? Atunci, aceasta înseamnă treisprezece, douăzeci şi trei sau treizeci şi opt de dolari în fiecare săptămînă cheltuiţi pe tine personal, şi doar suma derizorie de doi dolari pentru evanghelizarea lumii! Ce crimă! Ce împărţire inegală!

Preaiubiţilor, am terminat! Mesajul meu a fost transmis. Acum responsabilitatea cade pe fiecare. Ce vei face? Care este partea ta? însărcinarea întreită dată de Christos ţi-a fost prezentată acum. Priveşte! Roagă-te! Mergi! Poţi privi şi te poţi ruga. Şi dacă nu poţi merge, poţi face posibil să meargă aceia pe care, ca răspuns al rugăciunii, Dumnezeu îi împinge înainte în holdele albe. Vei face ceva?

CAPITOLUL XI

CHEMAREA MISIONARĂ

Ce anume este o Chemare? Este vreun mod de a cunoaşte voia lui Dumnezeu? Cum poate cineva fi sigur? Eu cred că există, de fapt, sînt sigur. Dumnezeu nu-Şi va lăsa slujitorii în întunecime.

Dar daţi-mi voie să vă spun despre experienţa lui James Gilmour. Merită să fie citată. Cum a fost chemat el, şi de ce s-a dus la mongoli? Iată ce spune el:

„Este împărăţia un cîmp de recoltat? Atunci eu am considerat ca raţional să caut să lucrez acolo unde munca era din abundenţă şi lucrătorii cei mai puţini. Lucrătorii spun că sînt suprasolicitaţi acasă; cum să fie atunci în străinătate, unde cîmpiile întinse sînt deja albe gata pentru seceriş dar culegători puţini, ici şi colo cîte unul?

Pentru mine, sufletul unui indian mi s-a părut la fel de preţios ca şi sufletul unui englez, şi Evanghelia la fel pentru un chinez ca şi pentru european; şi deoarece numărul misionarilor era mic în comparaţie cu predicatorii de acasă, mi s-a părut clar că datoria mea era să plec în străinătate.

Dar eu plec ca şi misionar, nu pentru a urma ceea ce-mi spune bunul simţ, ci ca să ascult porunca lui Christos, 'Mergeţi în toată lumea şi predicaţi'. Această poruncă pare a fi una strict misionară, aşa încît în afară de alegere şi alte motive neînsemnate, plecarea mea este o chestiune de ascultare a unei porunci clare: şi în loc de a căuta un motiv de plecare în străinătate, aş prefera să spun că nu am reuşit să descopăr vreun motiv pentru care să stau acasă."

Gilmour a plecat ca răspuns la Marea Trimitere. Căpitanul lui i-a' poruncit „să plece" şi el a plecat. A plecat pentru că nu a găsit un motiv potrivit pentru a sta acasă. El a plecat în cîmpul de misiune străin pentru că, aşa cum spune el, acolo lucrătorii erau cei mai puţini. Ce hotărîre eroică!

Care a fost motivul pentru plecarea lui Charles T. Studd? Poate vă aduceţi aminte, Studd a renunţat la o avere — 145.000 de dolari. Ar fi putut trăi acasă în lux, dar a preferat să renunţe la tot ce avea şi să plece ca misionar în China. De ce? Oricît de ciudat ar părea, afirmaţia unui ateu a fost cea care 1-a făcut să pornească la acest drum. L-a captivat în aşa măsură cînd a citit, încît a simţit că trebuia să lase totul şi să-L urmeze pe Isus Christos. Iată aici:

„Dacă aş crede cu putere, aşa cum spun că o fac milioane de oameni, că cunoaşterea şi practicarea religiei în viaţa aceasta influenţează destinul în

alta, religia ar însemna pentru mine totul. Aş arunca toate bucuriile pămînteşti ca pe nişte gunoaie, grijile lumeşti ca nişte nebunii, şi gîndurile şi sentimentele lumeşti ca deşertăciune. Religia ar fi primul meu gînd la trezire dimineaţa, şi ultima imagine înainte ca somnul să mă scufunde în inconştienţă. Aş lucra numai pentru cauza ei. M-aş gîndi numai la ziua Veşniciei. Aş considera ca meritînd o viaţă de suferinţă pentru cîştigarea unui suflet pentru ceruri. Rezultatele pămînteşti nu mi-ar opri mîna şi nici nu mi-ar lipi buzele. Pămîntul cu bucuriile şi necazurile lui, nu mi-ar ocupa nici un moment gîndurile. M-aş strădui să privesc numai spre Veşnicie şi spre sufletele nemuritoare din jurul meu care în curînd vor fi pentru veşnicie fericite sau nenorocite. M-aş duce în lume şi i-aş predica la timp şi ne la timp, şi textul meu ar fi: 'Ce i-ar folosi unui om dacă ar cîştiga toată lumea şi şi-ar pierde sufletul?'"

Simţi şi tu la fel? Ai simţit şi tu îndemnul? Arde Cuvîntul lui Dumnezeu în inima ta ca un foc? Nu ai odihnă nici ziua, nici noaptea pentru că nu mergi?

„Cînd zic celui rău: Răule, vei muri negreşit! şi tu nu-i spui. ca să-1 întorci de la calea lui cea rea, răul acela va muri în nelegiuirea lui, dar sîngele lui îl

voi cere din mîna ta. Dar dacă vei înştiinţa pe cel rău, ca să se întoarcă de la calea lui, şi el nu se va întoarce, va muri în nelegiuirea lui, dar tu îţi vei mîntui sufletul." (Ezechiel 33:8-9)

NEVOIA ŞI IMBOLDUL

Aceasta înseamnă, desigur, că nevoia este Chemarea. Oamenii mor. Tu ai Mesajul Vieţii. Ai de gînd să-1 reţii de la ei? Responsabilitatea este a ta.
Şi totuşi nevoia însăşi nu este suficientă. Trebuie să existe abilitatea de a face faţă acelei nevoi. Simţi că ai calificările necesare? De exemplu, trebuie învăţată o limbă. Poţi să o înveţi? Eşti destul de tînăr sau este deja prea tîrziu? Trebuie considerată sănătatea ta. Ai fizicul capabil de a suporta un climat tropical? Atunci, este imperativă o bună cantitate de educaţie atît laică, cît şi teologică. Te califici pentru aceasta?
împrejurările providenţiale se vor dovedi un adevărat factor în călăuzire. Uşile se vor deschide în mod miraculos, şi nevoia ta va fi împlinită. Vor veni fonduri pentru educaţia ta, fie cîştigate, fie donate. Obstacolele şi opreliştile vor fi trecute sau vor dispare. Şi în final Comitetul de alegere al lui Dumnezeu te va accepta. Apoi îţi vei lua echipamentul şi banii de călătorie, şi — dacă este nevoie, promisiunea pentru sprijinul material pentru primul an.
Pentru mine, Chemarea este acel imbold divin, acel impuls care mă sileşte, acea pasiune lăuntrică ce face imposibilă rezistenţa mea. Este ceva lăuntric care cheamă, mă tot cheamă. Nu am linişte. Sînt ca şi cîinele unui

vînător în lesă, care încearcă să se dezlege. Este acel irezistibil „trebuie". Focul divin arde în inima mea. Mă ridic de la biroul meu şi păşesc pe podea cu repeziciune, rugîndu-mă, strigînd către Dumnezeu. Mintea nu-mi stă la ceea ce fac. Văd în depărtare holdele. Simt că, orice s- ar întîmpla, nu am de ales decît să plec. Nu mă satisface să rămîn unde sînt. Odată am exprimat acest sentiment în felul următor:

„Auziţi! Este o Voce care mă cheamă
Din adincimile tainice..."

Era acea Voce interioră care-mi vorbea sufletului, care m-a chemat în lucrarea şi pe cîmpurile de misiune ale lumii. Nu pot să o explic, decît să vorbesc despre ea ca un „imbold" care a fost cu mine zi şi noapte. Am urmat acel imbold şi nu am fost nicicînd dezamăgit!

Jtfişcă-mă, oh, mişcă-mă Doamne — fă oricum,
Dar mişcă-mi inima în dragoste pentru lume;
Mişcă-mă să dau, să merg, dar mai ales să mă rog,
Mişcă-mă pută cînd steagul roşu ca Sîngele va fi desfăşurat
Peste ţări care zac în întunerecul păgîn,
Peste deserturi unde Crucea nu este ridicată sus."

Dacă vrei cu adevărat să auzi vocea lui Dumnezeu, şi dacă vrei să-I faci voia, pot să-ţi spun cum poţi afla dacă El te-a chemat sau nu în cîmpul de misiune străin. Fă doar două lucruri.

Mai întîi, începe să te rogi în legătură cu lucrarea vieţii tale, şi roagă-te zilnic. Pune deoparte un timp de aşteptare de la Dumnezeu în legătură ce aceasta. Roagă-te: „Doamne, ce doreşti să fac?" Vorbeşte-I lui Dumnezeu zilnic despre aceasta. Apoi, al doilea lucru, citeşte biografii misionare. Cînd eram student am cumpărat un raft întreg de biografii şi citeam două-trei capitole în fiecare zi. Voi, tinerelor, trebuie să fiţi foarte familiare cu ppvestirile vieţilor lui Ann Judson, Mary Slessor, şi alte eroine misionare. Voi, tinerilor, ar trebui să cunoaşteţi vieţile lui Livingstone, Moffat, MacKay, Gilmour, Morrison, Taylor şi alţi mari eroi misionari.

De ce vă spun să studiaţi biografii? Pentru că în acest secol al XX-lea, voi trăiţi într-o atmosferă în care Dumnezeu nu vă poate vorbi. Dacă veţi citi biografii misionare vă veţi pune într-o atmosferă unde Dumnezeu vă poate vorbi.

Pe măsură ce citeşti biografii şi apoi te rogi pentru lucrarea vieţii tale zi de zi, vei auzi vocea lui Dumnezeu. Nu va trece mult timp şi vei simţi o povară în inimă pentru unanumit cîmp de misiune, şi după ce îţi vei termina educaţia într-o Şcoală Biblică sau Colegiu, te vei găsi în locul ales de Dumnezeu pentru tine.

în felul acesta au auzit Chemarea lui Dumnezeu majoritatea misionarilor. Aşa cum am spus înainte, este imboldul Divin. Este vocea Duhului Sfînt cea care îţi spune să mergi, şi dacă nu asculţi vei face pe riscul tău. Nu poţi fi fericit vreodată decît în centrul voii lui Dumnezeu.

OPOZIŢIA DIAVOLULUI

Nici nu vei apuca să te hotărăşti să devii misionar, că Satan va face tot ce-i stă în putere pentru a te descuraja. S-ar putea să-ţi facă dificilă procurarea banilor pentru asigurarea educaţiei. Va încerca să-i ridice împotriva ta pe membrii propriei tale familii. Dacă nu reuşeşte în nici un alt fel, va face ce a făcut în sute de alte cazuri. El vă va face pe voi, tinerelor, să arătaţi interes vreunui tînăr care nu are nici cea mai mică idee de a deveni vreodată misionar, şi dacă vă căsătoriţi nu veţi mai ajunge niciodată misionare. El vă va face pe voi, tineri, să arătaţi interes unor tinere care nu au în plan să meargă pe un cîmp de misiune străin, şi dacă vă căsătoriţi cu o astfel de fată, acela va fi sfîrşitul lucrării voastre misionare pentru totdeauna. Nu vă pot spune cîţi au ajuns la mijlocul vieţii spunînd: „Dr. Smith,

Dumnezeu m-a chemat să fiu misionară, dar eu m-am căsătorit cu un om care nu avea în gînd aşa ceva, şi acum avem o familie. Sîntem la mijlocul vieţii şi este deja prea tîrziu. Am pierdut ce avea Dumnezeu cel mai bun pentru mine, şi acum trebuie să iau bunul de pe locul doi." Şi le-am văzut prăbuşite şi plîngînd amar. Ascultaţi tineri şi tinere, dacă Dumnezeu v-a chemat şi voi aţi devenit voluntari activi, atunci nu aveţi dreptul să ţineţi compania nimănui, cu excepţia celor care călătoresc în aceeaşi direcţie cu voi, şi dacă faceţi acest lucru, veţi ajunge amîndoi la aceeaşi destinaţie.
în felul acesta vei fi chemat, şi în felul acesta vei fi călăuzit, şi dacă vei urma aceste sugestii cu credincioşie, Dumnezeu te va călăuzi spre lucrarea cea mai glorioasă încredinţată vreodată omului. Vei deveni un misionar, viaţa ta va fi investită într-o lucrare de valoare şi, conştient de călăuzirea Domnului, nu vei fi nicicînd dezamăgit.
Dacă vrei, poţi face ceea ce au făcut alte milioane. Te poţi aşeza în monotonia vieţii americane, te poţi căsători, creşte copii, poţi munci, te poţi pensiona, muri şi fi uitat, sau poţi deveni un pionier, un deschizător de drumuri, investindu-ţi viaţa într-o mare aventură pentru Dumnezeu, şi să fii primul care să ducă Evanghelia unor triburi neatinse încă, şi să fii amintit pentru totdeauna. Care din aceştia doreşti să fii? Tu hotărăşti.
John G. Paton spunea astfel: „Am văzut clar că acasă toţi aveau acces liber la Biblie şi la mijloacele Harului, cu lumina Evangheliei care străluceşte în jurul lor, în timp ce bieţii păgîni piereau fără măcar o şansă de a cunoaşte

toată dragostea şi mila lui Dumnezeu pentru oameni."
Ai vrea să asculţi vocea Lui şi să răspunzi: „Iată-mă Doamne, trimite-mă!"

CAPITOLUL XII
PREGĂTIREA MISIONARĂ

Există două feluri de voluntari, pasivi şi activi. Voluntarul pasiv spune: „Doamne, iată-mă". Anul următor spune la fel, şi cinci ani mai tîrziu el spune încă odată, „Doamne, sînt tot aici".
El este aici, a fost aici şi va fi aici întotdeauna. El are această idee că trebuie să aştepte pînă cînd aude o voce supranaturală, sau pînă cînd Dumnezeu vine jos, îl ridică şi îl transplantează într-o ţară străină. Dumnezeu nu poate folosi voluntari pasivi.
Voluntarul activ spune: „Doamne, iată-mă, trimite-mă!" în voluntariatul lui el pune un „a merge", şi cu chipul ca de piatră, se roagă prin obstacole şi biruieşte peste oprelişti. Prin credinţă el deschide uşi închise, se roagă, cere sau primeşte banii de care are nevoie pentru educaţie, şi începe pregătirile. în final este gata pentru lucrarea vieţii lui.
Apoi face cerere la un Bord de Misiune, şi dacă este refuzat merge la altul. Pînă la urmă este primit. Apoi se roagă pentru echipament şi bani de drum, şi la sfîrşit, după ce a biruit toate obstacolele, ajunge la cîmpul de misiune. Nimic nu-i poate sta în cale. Dumnezeu poate folosi voluntarii activi.
Majoritatea aşa-numitelor Misiuni ale Credinţei (pentru a le deosebi de Bordurile denominaţionale) cer să fi absolvit educaţia de liceu şi să fi absolvit cu succes un Institut Biblic acreditat. Dacă eşti destul de tînăr, ar trebui să faci şi colegiul, specializîndu-te în Biblie. Dacă te hotărăşti să mergi la un seminar, asigură-te că nu este unul care îţi va răpi fervoarea misionară. Asigură-te că este pre- milenial şi că pune accent pe evanghelism.
Este imposibil să primeşti învăţătură prea multă, cu condiţia să nu-ţi pierzi viziunea. Foarte mult depinde de vîrsta ta. Ar trebui să plănuieşti plecarea spre cîmp cam în jurul vîrstei de 25 de ani dacă este posibil, în orice caz, nu mai tîrziu de 28. Dacă eşti aproape de vîrsta limită, fă-ţi educaţia biblică şi pleacă chiar dacă nu eşti absolvent al altor şcoli.
Pe tot parcursul educaţiei, ar trebui să fii asociat activ cu o biserică misionară, pentru că va veni ziua cînd vei avea nevoie de recomandarea unui pastor care te cunoaşte bine, şi sprijinul unei biserici spirituale. Bordurile depind într-o mare măsură de ceea ce spune pastorul. Vezi Fapte 13:1-2; 15:3.
Pe lîngă educaţie mai ai nevoie de ceva experienţă practică, căci dacă

Dumnezeu nu te poate folosi acasă, El nu te poate folosi nici pe cîmpul străin. Este absolut esenţială o formă de slujire creştină. Fă lucrare personală, predică, mergi la adunări, ajută la Misiunile de Salvare, vizitează bolnavii, învaţă să te jertfeşti, să te acomodezi cu orice, să trăieşti prin credinţă. Adună toată experienţa practică de care eşti în stare. Cu alte cuvinte, fii un cîştigător de suflete încă de acasă, înainte de a merge pe cîmpul de misiune străin. Nimic din trecerea oceanului nu te va face misionar. Dacă nu ai succes încă dinainte de a pleca, nu vei avea nici după.
Dacă poţi să-ţi asiguri nişte cunoştinţe elementare de contabilitate şi scris la maşină, va fi de nepreţuit. Multor misionari le lipseşte educaţia în afaceri, şi este important ca socotelile să fie ţinute clar.
Dacă eşti destul de tînăr şi ai tot ceea ce ai nevoie, ar fi bine să faci un an de medicină. Un asemenea curs este considerat necesar de către majoritatea misiunilor care lucrează în regiunile tropicale. Vei şti atunci cum sa ai grijă de tine cînd te îmbolnăveşti precum şi de alţi misionari şi creştini, pe lîngă faptul că vei putea uşura dureri minore între băştinaşi, deschizînd astfel drum pentru Evanghelie.
Studiul limbii este întotdeauna o problemă. De aceea, dacă poţi face un curs intensiv în fonetică şi fonemică sau un curs de lingvistică, le vei găsi ca mari economii de timp.
Qnd eşti gata, fă cerere la unul din Bordurile de Misiune care lucrează în ţara unde crezi că Dumnezeu te-a chemat. Dacă le scrii, ei se vor bucura să îţi trimită literatura lor, şi atunci cînd ţi-ai terminat educaţia, îţi vor trimite formularele de cerere. Ţi-aş sugera să ţii legătura cu Misiunea la care crezi că vei sluji, încă de la început. Studiază-le literatura, şi învaţă cît poţi de mult despre lucrare.
Plecînd în cîmpul de misiune, ar trebui să mergi printr-un Bord care este pregătit să accepte responsabilitatea financiară. Eu cred în credinţă, dar credinţă atît din partea Bordului cît şi a lucrătorului. Misionarul are de luptat cu destule alte probleme. Bordul care trimite este acela care trebuie să se îngrijească să vină banii pentru plata salarului şi să se facă faţă tuturor nevoilor urgente.
Orice faci, mergi printr-o Misiune bine acreditată. Nu merge printr-un Bord lipsit de experienţă. Vei găsi o Misiune recunoscută aproape în fiecare cîmp.
Există încă teritorii vaste unde Evanghelia nu a fost nicicînd predicată. S-ar putea ca tu să fii un pionier. Dacă Dumnezeu te-a chemat, nu ezita să mergi. Nici un om nu poate avea o onoare mai mare decît onoarea de a fi misionar. Vei fi ambasadorul Domnului. Fii credincios, şi Coroana Vieţii va

CAPITOLUL XII
vd SPUneîmPreună
Brainerd: „Nu mi-aş fi folosit viaţa altfel, pentru lumea întreagă".

CAPITOLUL XIII
GR6UTĂŢIL6 MISIONARE
Lucrarea misionară de azi este foarte diferită de ceea ce era cu cincizeci de ani în urmă. Şi totuşi mai sînt cîmpuri pioniere unde este cerut eroism şi unde persecuţia bîntuie. Acolo sînt drumuri care nu au fost încă deschise şi suferinţa este soarta care-i aşteaptă pe cei care se aventurează.
„Aş dori să amintesc Comitetului, a spus McKay din Uganda, că în şase luni va auzi probabil că unul din noi este mort. Cel puţin unul din noi — s-ar putea ca eu — va cădea înainte. Dar ceea ce vreau să spun este aceasta: cînd va veni vestea, nu vă lăsaţi dărîmaţi, ci trimiteţi imediat pe altcineva ca să umple locul gol."
Acea prezicere s-a împlinit exact. Unul cîte unul membrii grupului lui McKay au murit fie de febră, fie ucişi de băştinaşi, pînă cînd, nu după mult timp, a rămas el singur.
Dar de ce să laşi greutăţile să te oprească? Ascultă ce are de spus David Brainerd:
„Iată-mă Doamne, trimite-mă; trimite-mă la capătul pămîntului; trimite-mă la păgînii sălbatici, brutali din sălbăticie; trimite-mă de la tot ce se numeşte pe pămînt comfort: trimite-mă chiar la moarte, dacă este pentru slujirea Ta şi pentru înaintarea împărăţiei Tale."
Da, şi ascultaţi-1 pe Francis Xavier: „Mai mult; Oh, Dumnezeul meu, mai multă trudă, mai multă agonie, mai multă suferinţă pentru Tine."
Iată aici cuvintele lui C.T. Studd: „Dacă Isus Christos este Dumnezeu şi a murit pentru mine, atunci nici o jertfă nu este prea mare pentru mine să o fac pentru El."
Chiar şi moartea poate fi victorioasă. David Livingstone a fost cel care a exclamat: „Moartea este un eveniment glorios pentru cel care merge la Isus."
Ar fi ciudat dacă cineva ar citi viaţa lui William Carey din India şi şi-ar putea reţine lacrimile. Pînă şi Directorii de la Compania East India s-au opus lucrării lui. Urmează aici rezoluţia stupidă pe care au prezentat-o Parlamentului, o rezoluţie scrisă în orbirea prejudecăţii şi necredinţei.
„Trimiterea de misionari în posesiunile noastre din Răsărit este proiectul cel mai nebunesc, cel mai extravagant, cel mai costisitor, cel mai lipsit de temei care a fost sugerat vreodată de un fanatic aiurit. Un asemenea plan este dăunător, imprudent, fără rost, periculos, inutil, fantastic. El loveşte în

toată politica raţională sănătoasă, pune în pericol pacea şi siguranţa posesiunilor noastre."
Poate ar prezenta interes să reliefăm că în 1796 Adunarea Generală a Bisericii din Scoţia a dat următoarea rezoluţie infamă: „Răspînderea cunoaşterii Evangheliei între naţiunile barbare şi păgîne este total împotriva bunului simţ".
Un vorbitor în Casa Comunelor a spus că ar prefera să vadă o bandă de diavoli puşi în libertate în India decît un grup de misionari. Astfel a fost opoziţia faţă de Misiuni atunci cînd a pornit Carey.
Şi totuşi, în mijlocul celor mai grele încercări, cu inima aproape să fie zdrobită, el a fost în stare să scrie următoarele cuvinte: „De ce este sufletul meu neliniştit în mine? Lucrurile pot să iasă mai bine decît mă aştept eu. Dumnezeu cunoaşte totul şi Dumnezeu se îngrijeşte." Ce curaj!
In timpul lui Carey, teologii credeau că porunca „Mergeţi în toată lumea şi predicaţi Evanghelia la fiecare făptură" era adresată numai Apostolilor, şi nu avea nimic de-a face cu ei. Nu este de mirare că lucrarea Misiunilor era grea.
în final, cînd el a plecat, avea povara a două femei neînţelegătoare, soţia lui şi sora ei, patru copii neajutoraţi şi un coleg excentric, cufundat în datorii. Pe deasupra, era total neînţeles de Societatea care 1-a trimis, calomniat de duşmanii lui şi persecutat de băştinaşii la care venise să-i cîştige.

A făcut faţă vreodată un om sarcinii de evanghelizare a lumii în nişte condiţii mai nefavorabile? Şi totuşi, el a rezistat încercării şi a devenit părintele misiunilor moderne. Viaţa lui pare o carte de ficţiune.
Azi misionarii vin acasă în permisii tot la cîţiva ani. Dar nu era aşa cu pioniera. Unii din ei nu şi-au mai văzut patria timp de 15 sau chiar 20 de ani; unii doar odată sau de două ori într-o viaţă întreagă. Mulţi au plecat pentru a nu se mai întoarce. La fel ca şi David Livingstone şi martirizatul James Chalmers, ei au murit la posturile lor.
Ar fi greu de citit viaţa acelui singuratic, întristat, James Gilmour din Mongolia, fără să înţelegi ceva din suferinţa prin care a trecut.
Dar dintre toţi cei ale căror vieţi le-am studiat, nici unul nu mi-a atins inima ca şi Judson din Burma. Nici o limbă nu poate spune ce a suferit Judson. Coşmarul îngrozitor din închisoarea burm. ză nu va fi uitat vreodată. Asemenea chinuri întrec puterea de descriere a cuvintelor omeneşti. Gt de viu o descrie Doamna Morrow în cartea ei mişcătoare, *Splendoarea lui Dumnezeu.*

DIFICULTĂŢI ŞI GREUTĂŢI
Nimeni nu ar visa să trăiască la tropice în afară de cazul în care ar dori bani sau suflete. Numai cei care au făcut astfel ştiu cum climatul umed slăbeşte vitalitatea şi căldura insuportabilă face viaţa deosebit de grea. Gîndiţi-vă la bolile de la tropice, frigurile, insectele şi alte molimi. Cine ar schimba gerurile înviorătoare din zonele temperate cu o asemenea viaţă? Apoi, mai gîndiţi-vă şi la greutăţile de învăţare a limbii. Nu este un lucru uşor să înveţi o limbă nouă. Mulţi, dintre slujitorii lui Dumnezeu au luptat cu un dialect străin pînă cînd au simţit în disperare că trebuie să renunţe.
S-ar putea ca cea mai dificilă problemă să fie aceea a găsirii de tovarăşi care să se asemene. Misionarii sînt fiinţe omeneşti. Temperamentele diferă. Era atît de fierbinte disputa dintre Pavel şi Barnaba încît au trebuit să se despartă. Lucrătorii pot fi spirituali şi totuşi să nu se poată înţelege bine unul cu celălalt. Ba mai mult, trebuie luate în considerare singurătatea şi separarea, acea singurătate pe care trebuie să o experimenteze fiecare misionar. Casa pe care a cunoscut-o din copilărie, scene cu care s-a obişnuit, prieteni şi rude, străzi moderne şi oraşe, civilizaţia cu tot comfortul ei, toate acestea trebuie uitate pentru un mediu complet diferit. El trebuie să trăiască într-o ţară unde totul este străin. Va trăi perioade de singurătate pe care nu le-a experimentat niciodată înainte, o singurătate care uneori devine insuportabilă. Şi nu numai singurătatea, ci boala. Şi boală, acolo unde există puţine spitale, doctori şi asistente medicale. Să fii bolnav acasă, înconjurat de tot comfortul şi tot felul de alimente, este un lucru, pe cînd să fii bolnav într-o ţară străină, în mijlocul unor străini, este cu totul altceva. Depresia cauzată de friguri — cine o poate descrie? A-l urma pe David Livingstone prin numeroasele lui perioade de boală în junglele infectate de friguri în Africa, înseamnă să-ţi formezi o idee despre ce înseamnă să fii bolnaV într-o ţară străină.
Poate însă cea mai mare greutate dintre toate, este să-ţi laşi copiii în urmă, şi acea cruce nu poate fi înţeleasă decît de cei care au purtat-o. Timp de cîţiva ani copiii pot rămîne pe cîmpul de misiune, dar vine timpul cînd ei trebuie să plece la şcoli, unde cresc fără mama, fără tata, pînă cînd, atunci cînd părinţii vin acasă în permisie, nu-i mai recunosc. Este de nedescris în cuvinte zdrobirea de inimă ce o simţi într-o ţară străină, cu copiii acasă, la mii de kilometri depărtare. Şi totuşi asemenea greutăţi trebuie purtate şi trebuie făcut faţă unor asemenea dificultăţi, dacă vrei ca Evanghelia să fie proclamată în Regiunile îndepărtate.

CAPITOLUL XIII
Cei TRGI FRGD
Undeva în marile păduri înfricoşătoare ale Braziliei au rămas rămăşiţele pămînteşti a trei pionieri curojaşi pentru împărăţia lui Christos. Sufletele lor s-au unit cu Domnul victorios în jurul tronului. S-ar putea ca întreaga poveste a ultimelor lor zile să nu ne fie cunoscută vreodată. Este cunoscută numai de banda aceea sălbatică de indieni Kayapos, care, după cîte ştim, i-au prins într-o ambuscadă şi i-au masacrat.
Mă refer la cei trei Fred care au fost ciomăgiţi pînă la moarte în 1935. Acesta a fost ultimul lor mesaj: „Staţi lîngă noi toţi ca un singur om. Dacă rezultatul ar fi acela pe care îl dorim cel mai puţin, rugaţi-vă şi trimiteţi alţii să ducă la bun sfîrşit ce a început Domnul." într-o scrisoare ei scriau: „Dacă va fi voia Domnului ca noi să fim luaţi, rugăciunea noastră este, ca şi mai mulţi oameni şi bani să fie trimişi, care să continue acest avans."
într-o altă scrisoare scrisă pe drum, ei spuneau: „în orice moment în această înaintare, ne aşteptăm la săgeţi care să cadă peste noi; apoi, cînd îi

vom întîlni pe indieni, Domnul va trebui să lucreze într-un mod minunat pentru a ne salva de ciomegele lor, cu care ei au omorît pe mulţi alţii." Dar Domnul nu a găsit cu cale să îi scape. Soarta lor a fost să devină martiri.
Un vers din poezia lui Fenton Hali, el însuşi un martir pentru Christos, exprimă poate cel mai bine lucrul acesta:

Jii, dacă mor pentru Tine,
O Isus Christos, Stăpînul Meu, fie
Ca cei ce privesc, prin moartea mea
Să ajungă să Te cunoască pe Tine Christosul,
O, Christ, Domnul meu! Trăieşte în aşa fel în mine,
Ca pînă şi prin moartea mea,
Cei din jur să poată afla
Puterea de răscumpărare a Sîngelui."

Richard Williams murea de foame, moarte de martir. Printre ultimele lui cuvinte au fost şi acestea: „Fie viaţă, fie moarte, am simţit că alegerea mea va fi Voia lui Dumnezeu. Fie ca toţi preaiubiţii mei de acasă să rămînă încredinţaţi că am fost cum nu se poate mai fericit şi că nu aş fi schimbat împrejurările cu nimeni. Să fie de asemenea încredinţaţi că speranţele mele au fost în întregime în nemurire; că cerul, dragostea şi Christos au fost în inima mea; că nădejdea gloriei, nădejdea mea pe tru cer mi-a umplut pe de-a-ntregul inima cu veselie şi bucurie, şi că pentn nine a trăi este Christos şi a muri este un cîştig; astfel încît pot spune: 'Sînt strîns din două părţi: aş dori să mă mut şi să fiu împreună cu Christos, căci ar fi cu mult mai bine'.
Cu adevărat, Richard Williams a avut viziunea!

ALLAN GARDINGR

împreună cu el a murit marinarul sfînt, Căpitanul Allan Gardiner. încetul cu încetul, el a murit de foame. „Puţin orez, două prăjiturele de ciocolată, şase şoareci şi cinci sute de grame de carne de porc", a fost tot ce a mai rămas pentru el şi bravii lui tovarăşi.

Cu toate acestea, el a reacţionat în felul următor: „Rugăciunea mea este ca Domnul Dumnezeul meu să fie slăvit în mine orice s-ar întîmpla, fie viaţă, fie moarte, şi dacă noi cădem, facă El să se ridice şi să fie trimişi alţi lucrători la secerişul acesta, astfel încît Numele Lui să fie preamărit şi împărăţia Lui lărgită, pentru mîntuirea multora dintre locuitorii acestei ţări păgîne."

Pe măsură ce se apropia de sfîrşit, în ciuda acestei situaţii extrem de grele, Gardiner scria: „Binecuvîntat fie Tatăl meu Ceresc pentru multele îndurări de care mă bucur: un pat comfortabil, nici o durere sau dorinţe după mîncare, deşi foarte slăbit, cu greu răsucindu-mă pe patul meu, eu sînt ţinut într-o pace perfectă, prin Harul Lui din belşug, reîmprospătat prin dragostea Mîntuitorului meu şi cu siguranţa că totul este stabilit cu înţelepciune şi milă."

în final, în ostila şi însingurată Patagonie, ultimul supravieţuitor a plecat la răsplătire. Jesse Page descrie scena în felul următor:

„Pe acel ţărm totul era nemişcat, şi martirii neîngropaţi stăteau în faţa cerului şi a mării. Nu se aud paşi înceţi şi plini de durere pe pietriş acum, nu se mai aud cuvinte pline de reverenţă, de laudă şi încredere şoptite de suflarea slabă a bărbaţilor pe moarte. Dumnezeu 1-a trimis pe mesagerul Său să oprească suferinţa sfinţilor, şi astfel ei se odihnesc în pace. El le dă somn preaiubiţilor Săi."

Trupurile lor au fost găsite la o vreme şi s-a ţinut un serviciu. Peste mormînt au fost trase trei salve şi încet, cei ce i-au îngropat s-au întors la vapor. Şi încă o dată, fluxul s-a ridicat şi a acoperit acel ţărm pustiu, şi păsările de mare şi-au amestecat ţipetele lor cu suspinul vîntului. Lîngă mormînt se auzea vuietul multor ape, în timp ce zăpada care cădea fără nici un sunet, acoperea cu mantia ei albă locul unde dormeau sfinţii."

Cu toate acestea, Allan Gardiner şi tovarăşii lui bravi au avut viziunea!

Ei nu au cîştigat nici măcar un convertit. Ei au suferit singuri, în timp ce în depărtare se aflau soţiile lor, dragii lor, familiile lor. Ajutorul a venit prea tîrziu. Totuşi, ei şi-au dat viaţa cu bucurie pentru indienii sălbatici din întunecata Patagonie.

Dar oare au murit ei degeaba? Oh, nu! Sîngele martirilor a devenit curînd

sămînţa Bisericii, şi a urmat o recoltă glorioasă! Cineva a trebuit să facă lucarea de pionierat, şi Gardiner a răspuns la Chemare. Am putea noi face mai puţin?

* ..

CAPITOLUL XIV

PROGRAMUL MISIONAR

Qnd aveam optsprezece ani, mă aflam între indienii din Columbia Britanică, Canada, cam la 4.000 de mile depărtare de casă. Nu după mult timp trăiam singur într-o rezervaţie indiană, predînd la şcoală în timpul săptămînii şi predicînd duminica.

Trebuia să-mi aflu singur lemnul pentru foc, şi deoarece exista un singur fel de copac care putea să ardă verde fiind, trebuia să iau un băiat indian care să localizeze acel copac în apropierea malului, astfel ca atunci cînd era tăiat să cadă direct în ocean. îi tăiam apoi ramurile şi îl trăgeam pînă în sat, unde îl tăiam în bucăţi pentru foc.

îmi trăgeam patul aproape de foc pentru că trebuia să am grijă să-1 ţin arzînd toată noaptea. Dacă cumva se stingea, trebuia să mă scol şi să-1 aprind din nou. Nopţile erau extrem de reci şi am suferit mult.

Bineînţeles, a trebuit să-mi gătesc singur. Aveam doar o masă, trei sau patru scaune şi un pat făcut de mînă, drept mobilă. în felul acesta a trebuit să îndur toate greutăţile vieţii de la frontieră într-un sat indian, la marginea peninsulei Alaska.

în ideea cuvîntului acceptat în general, eu eram un misionar. Dar nu eram un pionier. Conduceam un centru misionar; ţineam o fortăreaţă; slujeam acolo unde alţii slujiseră înaintea mea. Toţi indienii pe care îi slujeam fuseseră deja evanghelizaţi. în felul acesta, eu construiam pe fundaţia pusă de altcineva. Eu nu mersesem la cei ce nu auziseră niciodată!

DAVID LIVINGSTON6

David Livingstone a avut în mare măsură aceeaşi experienţă, cu deosebirea că el a plecat! El a scris acasă Misiunii, explicînd cît era de necesar ca oamenii să iasă din centrele misionare şi să se răspîndească în regiunile dens populate spre nord. Bordul nu a fost de acord, dar Livingstone totuşi a plecat.

El a văzut că trebuia să iasă din tranşee şi să intre în luptă. Ştia că războiul defensiv nu este în avantaj, ci trebuie să existe o ofensivă. El credea în lucrarea de pionierat, şi astfel, întorcîndu-şi faţa spre întunecime, a pătruns tot mai adînc în noapte. „Oriunde, numai să fie înainte", era moto-ul lui provocator. Şi plecînd din regiunile deja evanghelizate ale ţării, s-a aruncat

în marele necunoscut. Ţelul lui era de a ajunge la oamenii şi triburile care nu auziseră niciodată.

Robert Moffat a înţeles lucrul acesta, căci scriindu-i lui David Livingstone îi spunea: „Nu te aşeza într-o mulţumire leneşă. Nu alege un centru vechi. Porneşte înainte spre regiunile vaste din nord încă neocupate, în acea direcţie, într-o dimineaţă senină am văzut fumul a mii de sate. Acolo încă nu a fost nici un misionar. Acolo, domnule, este cîmpul tău."

Aceea, prieteni, este lucrarea adevăratului misionar! Doar în felul acesta putem grăbi Venirea Regelui! Dumnezeu cheamă astăzi pionieri. De ce atunci, să zideşti pe fundaţia altuia? Mergi la aceia care nu au auzit niciodată! Deschide cărări noi! Fii un pionier!

„Dacă este adevărat că toţi cei care mor neiertaţi sînt pierduţi pentru totdeauna, 1-a întrebat un şef african pe David Livingstone, de ce poporul tău nu a venit pînă acum să ne spună aceasta? Toţi strămaşii mei au plecat şi nici unul din ei nu a ştiut nimic din ceea ce-mi spui mie."

Trebuie să schimbăm politica înlocuirii cu cea a pionieratului. Timp de decenii, Biserica s-a concentrat pe aceleaşi locuri şi regiuni, în loc de a merge

înainte spre întunecimea de dincolo. Deschizătorii de drumuri sînt încă necesari. Pionierii trebuie să răspundă Chemării!

„Sînt dator." Pavel a ştiut lucrul acesta şi 1-a mărturisit — dator Africii; dator Chinei şi Indiei; dator Americii de Sud şi Insulelor din ocean. „Sînt dator", şi tu eşti de asemenea, şi fiecare dintre noi. Pavel ne-a dat Evanghelia, dar vai de noi dacă o ţinem numai pentru noi. Trebuie să o dăm acelora „pentru care nimic nu a fost pregătit."

Sînt dator, a strigat marele apostol,
Sînt gata acum, gata de plecare
Spre locurile unde mesajul Mânuitorului
Nimeni încă nu a avut şansa să-l cunoască.
Sînt dator şi trebuie să duc Evanghelia
Popoarelor păgîne de pretutindeni;
Departe, lot mai departe trebuie să mă grăbesc
Prin locurile de întunecime şi disperare.

Dan Crawford a ştiut! Era un adolescent de nouăsprezece ani cînd a pornit spre Africa, singurul copil la părinţi. în grupul mic care-1 duse la gara din Glasgow, era mama lui. Cînd un prieten i-a adresat un cuvînt de mîngîiere, ea a răspuns: „EL nu Şi-a cruţat Fiul!"

Au trecut douăzeci şi doi de ani înainte ca ea să-1 vadă iarăşi. Da, douăzeci şi doi de ani, în timpul cărora el a muncit din greu în Africa, fără nici o permisie. Şi-a îngropat fiul, şi acolo, în mijlocul unei singurătăţi de nedescris,

lovit de friguri iarăşi şi iarăşi, de fiecare dată pînă în pragul morţii, a trăit, a muncit şi a suferit. L-am ascultat cînd eram student la Chicago, şi nu-1 voi uita niciodată, niciodată! A murit la cincizeci şi şase de ani. Dan Crawford a avut viziunea!

David Brainerd a auzit Chemarea. „Mărturisesc acum cînd mor, că nu mi-aş fi trăit viaţa în alt fel, pentru nimic în lume." Acestea au fost cuvintele lui. Şi mai departe: „Nu m-a interesat unde şi cum am trăit, sau prin ce greutăţi am trecut, numai pentru a cîştiga suflete pentru Christos."

„Izbăveşte pe cei tîrîţi la moarte, şi scapă pe cei ce sînt aproape să fie junghiaţi. Dacă zici: 'Ah, n-am ştiut!' Crezi că nu vede Cel ce cîntăreşte inimile şi Cel ce veghează asupra sufletului tău? Şi nu va răsplăti El fiecăruia după faptele lui?" (Proverbe 24:11-12)

Datoria noastră este clară. Trebuie să evanghelizăm lumea. Acesta este programul lui Dumnezeu pentru Biserica Lui. Fie ca noi să fim credincioşi viziunii!

CAPITOLUL XV

PRINCIPII MISIONARE

După ce am vizitat şaptezeci de ţări în Europa, Asia şi America; după o privire generală şi un studiu atent al metodelor misionare în diferite cîmpuri; după ce am luat parte la conferinţe şi convenţii misionare în anii trecuţi; după discuţii cu conducătorii multor societăţi misionare; după lecturi nenumărate, rugăciune şi meditaţie, am ajuns la următoarea concluzie clară în legătură cu lucrarea misionară:

(I) LUCRAREA NOASTRĂ TREBUIE SĂ FIE EVANGHELICĂ

între noi nu trebuie să fie critică şi modernism. Fiecare lucrător trebuie să stea neclinitit cînd este vorba de marile adevăruri fundamentale ale Credinţei. Nu trebuie angajat în slujbă nici un misionar care pune la îndoială naşterea din Fecioară, dumnezeirea lui Christos, moartea Lui ispăşitoare, mîntuirea prin credinţă, nevoia de regenerare, inspiraţia Bibliei, învierea în trup a lui Christos şi Venirea Lui înaintea mileniului. A susţine orice altceva este o tragedie. O casă dezbinată împotriva ei însăşi nu poate rezista. Trebuie să avem grijă ca banii noştri să nu fie folosiţi în a-i ajuta pe duşmanii Evangheliei.

(2) LUCRAREA NOASTRĂ TREBUIE SĂ FIE EVANGHELIZATOARE

Noi trebuie să evanghelizăm lumea. Este imposibil să creştinizezi naţiunile în această perioadă de Har, pentru că nu este planul lui Dumnezeu. Slujba noastră este de a coopera cu Duhul Sfînt în a scoate „un popor pentru Numele Lui".

Nu trebuie să ne focalizăm atenţia pe spitale, sau să ne dăruim total lucrării medicale. Nu noi trebuie să ridicăm şcoli şi colegii şi să ne petrecem timpul educîndu-i pe păgîni. Nu trebuie să ne dăruim în primul rînd îmbunătăţirii vieţii sociale, politice şi industriale a acelora care nu au nici un interes pentru Christos. Nici nu trebuie să introducem civilizaţia noastră vestică în efortul de a schimba obiceiurile oamenilor. Putem ajuta la alinarea suferinţelor în timpul lucrării noastre sau în clinici, însă numai pentru a deschide uşa Evangheliei. Bineînţeles că îi vom învăţa atît pe creştini cît şi

pe ceilalţi care vor, să citească şi să scrie aşa încît să poată studia Biblia. Nu vom uita nici copiii. Dar nu vom pune toate aceste lucruri pe locul întîi. Sarcina noastră este de a predica Evanghelia şi nu trebuie să ne abatem de la ea. Activitatea instituţională pune căruţa înaintea calului. Evanghelia trebuie să meargă înainte, să fie pe locul întîi. Sălbaticii pot fi mîntuiţi. Păgînii neştiutori pot fi transformaţi în sfinţi. Toate rezultatele secundare vor urma la timpul potrivit, cînd va fi nevoie. Veniţi să ne investim banii în sufletele oamenilor, şi investiţia noastră va rămîne pentru veşnicie!

(3) MISIONARII NOŞTRI NU TREBUIE SĂ FIE PĂSTORI LA BISERICILE BĂŞTINAŞE

Gîndiţi-vă, cum ar fi ca africanii şi chinezii să devină pastorii noştri? Cît timp ar trece înainte de a ne revolta? Dar mai mult, cum să îndrăznim să ne localizăm lucrarea? Viziunea întregului cîmp, întreaga lume, trebuie avută în faţa ochilor tot timpul! De îndată ce au fost cîştigaţi convertiţi, s-a format biserica, trebuiesc numiţi presbiteri care să supravegheze turma, iar misionarul pleacă mai departe, spre cîmpurile neevanghelizate, urmînd exemplul lui Pavel.

(4) SARCINA PRINCIPALĂ A MISIONARULUI TREBUIE SĂ FIE PREGĂTIREA CREŞTINILOR BĂŞTINAŞI

Niciodată nu vom putea trimite un număr suficient de misionari din străinătate, care să lucreze în fiecare sat, oraş şi metropolă în întreaga lume. Dar putem în schimb, cu cîţiva misionari, să pregătim destui lucrători care să evanghelizeze fiecare naţiune. Aceasta a fost şi tactica lui Isus. El a pregătit doisprezece, apoi şaptezeci, şi i-a trimis. Veniţi să-i urmăm exemplul. Fie ca fiecare dintre misionarii noştri să aleagă şi să pregătească doisprezece, apoi şaptezeci. Calea cea mai bună este formarea unor tabere de învăţătură temporare, sau a-i aduce la o Şcoală Biblică aşezată central în ţara respectivă, pentru studii scurte dar intensive.

(5) PASTORII ŞI BISERICILE BĂŞTINAŞE NU AR TREBUI SUSŢINUTE CU FONDURI STRĂINE

Lucrarea trebuie să se auto-întreţină, auto-conducă şi auto-dezvolte, şi aceasta de la început. Nimeni nu poate fi sănătos şi puternic atîta timp cît se sprijină de altul. Şi obiceiul o dată început, este greu de dezvăţat. Bisericile devin mici şi nepăsătoare ca rezultat al sprijinului străin, în loc să fie agresive

şi puternice. Se pierde viziunea evanghelismului şi responsabilitatea lui, şi în multe cazuri, rezultatul este dezastruos.

Pe de altă parte, trebuie să recunoaştem „tovarăşii lui Pavel", grupul de evanghelişti băştinaşi, educaţi în Şcolile noastre Biblice, care au nevoie de ajutor în deschiderea drumurilor în noi teritorii. Atîta timp cît ei fac o lucrare de pionierat în regiuni neocupate şi continuă să înainteze, ei au dreptul la sprijin, cel puţin pînă cînd bisericile formate sînt destul de puternice pentru a pune umărul la greutăţi.

(6) AR TREBUI SĂ NE FACEM O REGULĂ DIN A ŢINTI SPRE CELE MAI POPULATE CENTRE

Aceasta a fost metoda lui Pavel. El rareori mergea în sate; el mergea în oraşe. Nu a căutat niciodată străzile lăturalnice; căuta cea mai cunoscută sinagogă din centrul localităţii respective. Ţintea spre piaţa centrală unde se adunau toţi oamenii. In cîteva ore sau cel mult zile, el făcea ca toată lumea să vorbească. A pus sămînţa Evangheliei mai întîi la Efes, Corint, Filippi şi Roma, toate mari centre ale lumii din acea vreme. Şi din aceste mari centre

ea a fost răspîndită spre toate regiunile din jur.

(7) TREBUIE SĂ NE CONCENTRĂM ASUPRA REGIUNILOR NEOCUPATE

Dacă vrem să-L aducem înapoi pe Rege, dacă dorim să-I grăbim venirea, trebuie să ducem Evanghelia pînă la ultimul trib, ultimul popor, ultima naţiune. Trebuie să mergem în „regiunile de dincolo", în locurile unde Christos „nu a fost încă numit". Aceasta de asemenea, era metoda lui Pavel. El nu se bucura să zidească pe fundaţia pusă de altul. Locul cu cea mai mare nevoie este întotdeauna locul cu cele mai mari oportunităţi ale lui Dumnezeu. Isus nu a uitat niciodată „celelalte oraşe" şi „celelalte oi".

(8) ÎN PROBLEME DE FINANŢE AR TREBUI SĂ FIE INFORMAŢIE. RUGĂCIUNE ŞI CREDINŢĂ

Rezultatul informaţiei este inspiraţia. A opri informaţia, fie despre lucrare, fie despre nevoi, înseamnă a refuza poporului lui Dumnezeu binecuvîntarea spirituală care altfel ar primi-o. Ba mai mult, nenumărate mii de oameni nu vor auzi niciodată despre existenţa atîtor eforturi minunate, dacă nu se ţin mari conferinţe şi convenţii care să facă lucrarea cunoscută. Nu numai organizaţiile misionare au nevoie de ajutorul nostru; avem nevoie de inspiraţia şi binecuvîntarea pe care o dau cunoaşterea lucrării şi nevoilor

lor. Este pur şi simplu absurd să ceri unui nou candidat să asigure sute de dolari pentru transport, echipament şi ajutor, şi apoi să-i interzici să facă lucrul acesta cunoscut. Nu toţi sîntem chemaţi să fim un George Muller.
Dar apoi, pe lingă că spunem oamenilor, trebuie să-I spunem lui Dumnezeu. Rugăciunea şi misiunile merg mînă în mînă. Ajutorul cel mai mare în toată lucrarea misionară este acela de mijlocire. Trebuie să avansăm pe genunchi. Dumnezeu a promis să răspundă rugăciunii, şi dacă nu o face, dacă sîntem obligaţi să trimitem scurte informări, ar trebui imediat să controlăm. Dacă tactica noastră nu merge, este nefolositoare. Dacă dorim să avem încredere în Dumnezeu, trebuie într-adevăr să ne încredem în El.
El poate să mişte inimile poporului Său ca răspuns la rugăciunea cu credinţă şi să-i determine să acţioaeze în conformitate cu informaţia dată, contribuind la lucrare.

(9) AR TR6BU! CA NICIODATĂ SĂ NU INTRĂM ÎN DATORII

„Să nu datoraţi nimănui nimic", este Cuvîntul Lui. A nu asculta, duce la dezastru. Nu avem dreptul să pornim pînă cînd Dumnezeu nu asigură fondurile. Să aşteptăm să ni se răspundă la rugăciuni mai întîi pentru prima sumă de care avem nevoie, în loc de a ne avînta înainte, şi abia după aceea să căutăm banii care nu vin. Dacă Dumnezeu Se poate îngriji de banii noştri după, El poate tot atît de uşor s-o facă şi înainte. George Muller a cheltuit numai cît îi dădea Dumnezeu. Mai întîi se ruga pentru banii necesari şi aştepta ca Dumnezeu să răspundă la acea rugăciune, înainte de a merge mai departe. Şi acesta este întotdeauna procedeul sigur. Nu avem dreptul de a face datorii şi apoi să-i obligăm pe alţii să le plătească. Datoria este o dezonoare. îl dezonorează pe Dumnezeu.

(IO) SALARIUL AR TREBUI DAT DUPĂ NEVOI ŞI NU DUPĂ MGRITG

Cel mai bun plan este de a împărţi, şi de a împărţi în mod egal, dacă avem destulă credinţă pentru a ţine vasul plin; atunci va fi destul pentru toţi. Este periculos să se plătească salarii mari. Majoritatea aşa-numitelor Misiuni ale Credinţei pun deoparte doar cît este suficient pentru a face faţă costului vieţii, şi acesta este un plan înţelept. Faptul acesta nu îl pune pe misionar prea sus faţă de băştinaş. Nu îngreunează peste măsură biserica de acasă. îl onorează pe Dumnezeu. Echipament prea mult este mai degrabă o piedică decît o binecuvîntare.

(II) CHELTUIELILE NOASTRE INDIRECTE TREBUIE SĂ FIE MICI

Una din marile critici aduse lucrării misionare azi, este provocată de cantitatea de bani folosită pe cheltuielile de acasă. L-aş sfătui pe fiecare contribuabil să afle ce proporţie din banii daţi de el merg de fapt pe cîmpul de misiune, şi cît este folosit pentru cheltuielile indirecte. Cu siguranţă că cincisprezece la sută ar fi suficient pentru acoperirea nevoilor de acasă, dar şi acesta ar trebui specificat clar. Dacă banii sînt daţi pentru cîmpul de misiune din străinătate, atunci acolo trebuie să meargă!
Acestea deci, sînt practicile şi principiile care ar trebui să conducă lucrarea misionară. A le ignora înseamnă a te apropia de dezastru. A le aplica, înseamnă a experimenta binecuvântarea lui Dumnezeu.

CAPITOLUL XVI
OARG RGUGIILG PĂGÎNILOR NU SÎNT DGSTUL DG BUNG PGNTRU GIP

Turiştii se întorc acasă şi ne spun că paginii sînt bine aşa cum sînt, şi că religiile lor sînt bune pentru ei. Ei spun că acei oameni sînt fericiţi în păgînismul lor şi că este o greşeală să se trimită misionari la ei.
Biblia în schimb spune „căci locurile dosnice de pe pămînt sînt pline de bîrloage de tîlhari" (Psalmul 74:20). Şi aşa este. Problema este că turiştii nu stau destul ca să afle. Păgînismul este caracterizat de cruzime. Frica le strînge inimile. Ei sînt într-o teamă constantă de spiritele rele, spirite care trebuie cumva mulţumite.

AFRICA

Mă gîndesc acum la vizita mea în Africa şi la o poveste care mi s-a spus.
Era miezul nopţii. S-a auzit dintr-o dată un bocet de moarte în sat; murise un copil mic. A fost chemat imediat vraciul. Sătenii au fost sculaţi. Imediat ela arătat cu degetul spre o femeie pe care a acuzat-o că ar fi cauzat moartea micuţului. Ea a protestat imediat, insistînd că era nevinovată, dar a trebuit pusă la încercare. Au dus-o repede spre copacul din mijlocul satului. I s-a spus să se caţere pe el şi apoi să se arunce de pe creanga din vîrf. Ea a început să urce. S-a oprit pe una din crengi mărturisindu-şi nevinovăţia. Toţi ştiau că spunea adevărul. Era una din cele mai bune femei din sat, respectată de toţi, dar vraciul a arătat-o ca fiind vinovată, deci trebuia să-şi dovedească nevinovăţia.
Apoi a început din nou să urce, pînă a ajuns în vîrful copacului. S-a oprit acolo, susţinîndu-şi iarăşi nevinovăţia. Apoi, sub privirea îngrozită a misionarului, s-a aruncat la pămînt murind pe loc, oasele ei fiind zdrobite.
A fost judecată ca vinovată. Dacă ar fi fost nevinovată, nu ar fi fost rănită.
Lucrul acesta, prieteni, s-a întîmplat în sute şi sute de cazuri. DE CE?
Din cauza religiei. Religia păgînă o cere, aşa că nu este scăpare. Ai vrea să-i iei locul? Pînă cînd nu eşti pregătit să accepţi religia ei şi să renunţi la creştinismul tău, să nu te mai audă nimeni spunînd „Religia lor este destul de bună pentru ei". Dacă nu este destul de bună pentru tine, atunci ea nu este destul de bună nici pentru ei.

AUSTRALIA

Mă gîndesc la vizita mea la aborigenii din Australia. Departe, în inima acelui continent, există un deşert imens unde este extrem de cald, şi acolo trăiesc aborigenii, aproape goi, adesea dormind pe nisip. O mamă dă naştere unui copil. Cineva în sat moare. Trebuie găsită o victimă.
în scurt timp vraciul se îndreaptă spre noul născut. Mama îl strînge cu putere la piept, dar fără un moment de ezitare vraciul îl smulge din braţele ei şi, între ţipetele şi plînsul ei, îl pune pe nisip, îi deschide gura mică şi i-o umple cu pumni întregi de nisip în timp ce micuţul luptă cu moartea. DE CE? Pentru că religia lor o cere. Trebuie să fie o jertfă omenească. Spiritele rele trebuiesc îmbunate.
Ai vrea să schimbi cu acea mamă? Dacă religia ei este destul de bună pentru ea, atunci este destul de bună şi pentru tine. Dar dacă nu vrei să-i iei locul şi să ţi se smulgă noul născut din braţe şi omorît, aşa cum a fost al ei, nu ai dreptul să spui că religiile lor sînt destul de bune pentru ei. Din cauza religiei sînt duse mai departe aceste practici malefice.
Nu crezi că mama suferă aşa cum ai suferi şi tu? Desigur că suferă. Ea simte pentru copilul ei exact cum ai suferi tu pentru al tău, dar vraciul nu cunoaşte mila; spiritele trebuie mulţumite. Este religia ei destul de bună pentru ea? Atunci este destul de bună şi pentru tine.

IN5ULGLG DIN MARGA SUDULUI

Mă gîndesc de asemenea la vizita mea în Insulele din Marea Sudului.
John Geddes a fost unul dintre primii misionari care au plecat din Canada în Insulele din Marea Sudului. Aceasta s-a întîmplat cu mulţi ani în urmă.
Cînd a pus piciorul pe ţărm, a văzut acolo un grup de oameni şi pe pămînt,

trupul unui om. Sub un pom a văzut o femeie tînără. Era văduva omului care murise.

Dintr-odată, băştinaşii s-au apropiat de ea. Ea nu opunea rezistenţă. Ştia foarte bine ce va urma. I-au pus o frînghie în jurul gîtului şi au început să o sugrume pînă a murit. John Geddes s-a repezit spre ea să o salveze dar a fost oprit cu violenţă, spunîndu-i-se să-şi vadă de drum, dacă nu voia să-şi piardă şi el viaţa. Şi acolo în faţa ochilor lui înspăimîntaţi, a văzut cum acea tînără frumoasă era ştrangulată şi apoi corpul ei pus lîngă cel al soţului.

DE CE? Pentru că religia lor cerea ca atunci cînd moare un soţ, văduva să fie sugrumată pentru a-1 însoţi în călătoria lui. Şi dacă primul fiu este destul de mare, el este acela care trebuie să-şi sugrume mama. Ba mai mult, toţi copiii, dacă sînt prea mici ca să se îngrijească singuri, trebuie de asemenea

omorîţi. Aceasta este religia, religia păgînă.
Ai vrea, prietena mea, să schimbi locul cu văduva aceea? Ai putea dori o asemenea experienţă în eventualitatea morţii soţului tău? Dacă religiile lor sînt destul de bune pentru ei, atunci ele sînt destul de bune şi pentru tine; dar dacă nu sînt destul de bune pentru tine, atunci nu spune că pentru ei sînt destul de bune.

INDIA

Nu voi uita niciodată vizita mea în India. De multe ori, plimbîndu-mă pe malul rîului, mintea mea îşi amintea de acea zi în care trupul soţului a fost pus pe o grămadă de lemne şi apoi a fost adusă soţia vie şi pusă lîngă el, şi cele două trupuri, unul mort şi celălalt viu, legate la un loc, au fost cuprinse apoi de flăcări. Acolo, în mijlocul ţipetelor şi gemetelor văduvei pe moarte care ardea încet, s-au adunat băştinaşii crezînd că spiritele rele vor fi împăcate şi că soţul va fi în viaţa cealaltă împreună cu soţia.
Vrei să spui că ai dori să schimbi cu acea văduvă? Mii şi mii de văduve au ars în flăcări după ce soţii lor au murit, doar din cauza religiei. Sînt religiile lor destul de bune pentru ele? Atunci trebuie să fie destul de bune şi pentru tine. Dacă tu, prietenă, nu doreşti să schimbi cu acea văduvă, renunţînd la creştinism şi luînd religia ei păgînă, atunci nu spune că religiile lor sînt destul de bune pentru ei şi că ei sînt mai bine aşa cum sînt. Ar putea o văduvă să fie fericită suportînd o asemenea tortură? Desigur că nu. „Căci locurile dosnice de pe pămînt sînt pline de bîrloage de tîlhari".

MAHOMEDANISMUL

Voi uita oare vreodată povestea mahomedanului care stătea în faţa oamenilor în centrul oraşului împungîndu-şi capul cu un cuţit mare pînă cînd sîngele a început să curgă, apoi a luat ziare înfundîndu-le în găurile deschise făcute de el, după care le-a aprins cu un chibrit? Stătea acolo, sîngele sfîrîia în foc, ardea hîrtia şi părul; omul era în cea mai groaznică agonie. De ce? întrebi. Din cauza religiei lui. Trebuie să-şi chinuiască trupul; trebuie să sufere; trebuie să sufere tortura pentru a cîştiga un loc în Ceruri, aşa încît se chinuia singur. Ţi-ar place să schimbi locul cu el? Ar fi destul de bună religia lui pentru tine? Ai putea suferi asemenea chin? Ai vrea să suferi aşa cum a suferit el? Oh, prietene, dacă religia lui nu este destul de bună şi pentru tine, nu spune că este destul de bună pentru el.

CAPITOLUL XVI

ASIA DG SUD-GST

Vino în Asia de Sud-Est. Ne aflăm între popoarele tribale. O fetiţă neajutorată stă pe spate, capul fiindu-i ţinut cu putere între genunchii unui monstru inuman, care cu un fierăstrău grosolan îi scoate frumoşii ei dinţi din faţă. Tot corpul ei aproape gol este broboane de sudoare în timp ce suportă durerea groaznică. Sînt scoşi nervii. Sîngele şiroieşte din gură. Durerea, de nedescris, trebuie suportată, pînă cînd în sfîrşit operaţia hidoasă, barbară se termină şi fata este lăsată, să-şi trăiască viaţa cu gingii goale. Ai schimba locul cu ea? Ce-ai spune despre propria ta fiică? Ai vrea ca ea să sufere o astfel de tortură? Şi totuşi, mii au suferit, şi toate, din cauza unei religii păgîne, mici victime nevinovate, care nu pot scăpa. Acesta este păgînismul. Dacă o asemenea religie este destul de bună pentru ei, atunci este destul de bună şi pentru tine.
Păgînii NU sînt mai bine aşa cum sînt. NU sînt fericiţi, ci nenorociţi. Sînt total nenorociţi, mizerabili, suferă, au constant teama de spiritele rele, tot timpul încercînd să le îmbuneze. în păgînism nu este nici o odihnă, nu este pace, nu este bucurie. Isus Christos este singurul care poate da bucurie. De aceea, veniţi să facem tot ce putem pentru a le da Evanghelia înainte de a fi prea tîrziu, pentru ca şi ei să experimenteze bucuria pe care tu şi eu o

cunoaştem în Christos. Veniţi să nu mai spunem niciodată: „EI SÎNT MAI BINE AŞA CUM SÎNT. RELIGIILE LOR SÎNT DESTUL DE BUNE PENTRU EI."

CAPITOLUL XVII

MISIUNI PRIN GVANGHGU5M

Campaniile evanghelistice sînt necesare pe cîmpul străin tot atît de mult cît sînt aici acasă. Dar pînă de curînd, ele au fost ţinute doar în cîteva centre, în anii trecuţi s-a făcut ceva în America de Sud şi Centrală, cît şi pe cîmpurile de misiune din Europa. Dar în marea lor majoritate, societăţile misionare nu au folosit metoda de evanghelizare în masă în lucrarea lor. Cred că fiecare oraş mare din cîmpul străin ar trebui să vadă o campanie de evanghelizare. Aceasta ar trebui să aibă loc într-una din cele mai mari săli ale oraşului, să fie anunţată prin toate mijloacele, şi să se facă totul pentru ca mulţi oameni să ia parte. De fapt, este mai uşor să aduni audienţă multă în ţări străine decît

aici acasă.

PREGĂTIREA CĂII

Vă veţi aminti că Pavel a mers peste tot predicînd Evanghelia dar nu părea mulţumit niciodată pînă cînd nu vedea un tumult. Mergea din oraş în oraş. Dacă oamenii erau indiferenţi şi nu răspundeau, făcea ceva ca să creeze o tulburare. Ştia că dacă îi făcea pe toţi să vorbească despre Evanghelie, se putea face ceva.

Oamenii trebuie făcuţi fie nebuni, fie fericiţi. Atît timp cît sînt indiferenţi, vor fi rezultate puţine. Modul cel mai rapid de a face cunoscută Evanghelia în întregul oraş, este prin a face o tulburare, o disturbare care să agite lumea şi s-o facă interesată, ceva despre care vor scrie şi ziarele. Indiferent dacă vor fi în favoarea sau împotriva ei, dacă vor scrie despre Evanghelie sau împotriva ei, este tot atîta. Principalul lucru ce trebuie făcut este să-i facem să vorbească pînă cînd toată lumea discută problema.

După aceasta, misionarii pot intra şi culege rezultatele. Vor întîlni persoane care cunosc cîte ceva despre ce se spune şi va fi mai uşor pentru ei să cîştige suflete pentru Christos. O tulburare este un avantaj minunat. Nimic nu face mai multă agitaţie decît o campanie de evanghelizare.

Toate bisericile, din toate oraşele, să se întîlnească şi să ţină mari campanii de evanghelizare, de cîştigare a sufletelor în cele mai mari auditorii. Să dea mîna unele cu altele. Numai atunci vor putea avansa. Un băieţel s-a pierdut. Sute de oameni l-au qăutat în zadar. într-un tîrziu s-au hotărît să-şi dea mîinile — toţi cei 1.000 — şi au început din nou să caute pe cîmp. In curînd l-au găsit, dar era prea tîrziu; era deja mort. Munciseră singuri prea

mult timp. Dacă s-ar fi unit mai repede, l-ar fi putut salva.

în toamna anului 1957 am ţinut opt mari campanii în America de Sud.

La Montevideo 71 de biserici şi-au dat mîinile şi au ţinut cele mai măreţe întîlniri văzute vreodată în istoria oraşului. într-o săptămînă au venit la Christos peste 600 de oameni. Mii au fost ajutaţi şi binecuvîntaţi. A fost închiriată cea mai mare sală din ţară, cu 8.500 locuri. La Buenos Aires, 300 de biserici au cooperat într-un loc cu 25.000 de persoane. Sala era plină pînă la refuz şi peste 1.500 l-au acceptat pe Christos. La fel s-a întîmplat în Sao Paulo, Curitiba, Rosario, Santiago şi Lima. Uneori 6.000 se înghesuiau într-o sală cu capacitate de mai puţin de 4.000 de locuri. Sute se îngrămădeau în sălile pentru informaţii. în timpul celor opt campanii au fost înjur de 10.000 decizii dintre care 4.500 făcute pentru prima dată.

INVITAŢIA

în urmă cu cîţiva ani, călătoream prin ceea ce în acel timp se numeau Indiile Olandeze de Răsărit. Mi s-a cerut să ţin o campanie de evanghelizare într-un templu care fusese construit recent în unul din cele mai mari oraşe. Am început.

Seară după seară, predicam Evanghelia Domnului Isus Christos, am predicat-o la budişti, mahomedani, şi la oameni din alte religii. Auditoriul era plin la capacitate. Erau acolo pînă şi vînătorii de capete din Borneo, mulţi. A fost o bucurie deosebită proclamarea mesajului Evangheliei.

Spre mijlocul campaniei am simţit că o sosit timpul să fac invitaţia, aşa că m-am dus la misionari şi le-am spus că urma să invit pe cei pierduţi, bărbaţi şi femei, să-L accepte pe Christos în acea seară, îndemnîndu-i pe misionari să fie gata pentru lucrarea personală. S-au uitat la mine miraţi. La început nu am înţeles de ce.
„Ce s-a întîmplat? am întrebat, nu doriţi să fac invitaţia?" „Nu, au răspuns ei De fapt nu puteţi face aici o invitaţie." „Nu pot? De ce nu?" am răspuns. „Ştiţi, nu se face, noi nu facem aşa." „De ce nu? am insistat eu. De ce să nu fac invitaţia?" „Dacă veţi face invitaţia şi nu va veni nimeni, va fi periculos; noi nu ne vom mai putea confrunta cu oamenii."
„Atunci, cum cîştigaţi voi suflete?" am întrebat. „Oh, noi doar predicăm şi semănăm sămînţa", au răspuns ei. „Şi ce se întîmplă apoi?" am spus eu. „Ei bine, au răspuns ei, pînă la urmă cineva se hotărăşte şi vine să întrebe despre calea mîntuirii. îi explicăm şi ne străduim să-1 conducem la Christos." „Cîţi vin?" am întrebat. „Nu prea mulţi. Nu prea înţelegem de ce. Vin puţini, numai cîţiva. însă nu ştim altă cale de a ajunge la rezultate."
„Ei bine, am spus, voi face o invitaţie. Am călătorit în toate cîmpurile

ruseşti de misiune din Europa. Peste tot, am ţinut campanii în oraşele mari şi am făcut invitaţii. Am călătorit în toată Spania şi am făcut exact acelaşi lucru acolo. Am călătorit prin toată Germania, Franţa, Polonia şi multe alte ţări şi am condus adunări de evanghelizare. Oriunde m-am dus, am invitat bărbaţi şi femei să vină la Domnul Isus Christos. Dacă lucrul acesta a dat rezultate în cîmpurile lor, atunci va da şi aici. Aşa că deseară voi face invitaţia."

Ei au protestat iarăşi. „Este imposibil. Aici nu s-ar putea face. Orientalii sînt diferiţi. Nu va fi nici un răspuns", au spus ei. „Bine, lăsaţi-mă să încerc. Să vedem ce va face Dumnezeu. El poate să ne ducă la bun sfîrşit." Pînă la urmă, după multe îndoieli, au fost de acord.

în acea seară, imediat după încheierea mesajului, am făcut invitaţia. „Toţi cei care ar dori ca în seara aceasta să fie mîntuiţi, vă rog să ridicaţi mîna", am spus. Imediat, au fost ridicate cam cincizeci de mîini. „Aţi dori, vă rog, ca toţi cei care aţi ridicat mîinile să vă ridicaţi în picioare?" Nici o mişcare. Nimeni nu s-a clintit. Nimeni nu s-a ridicat în picioare. Nu puteam înţelege. M-am gîndit că poate nu m-au înţeles, aşa că am repetat iarăşi: „Aţi vrea vă rog, ca toţi cei care aţi ridicat mîna să vă ridicaţi în picioare?" încă o dată s-a făcut linişte totală. Nimeni nu s-a mişcat.

Deodată David Clench care şedea pe platformă în spatele meu, a sărit în picioare şi venind în faţă, şi-a pus mîna pe umărul traducătorului dîndu-1 la o parte. „Acum, Dr. Smith, faceţi invitaţia", a spus el. Neînţelegînd, m-am întors încă odată spre auditoriu şi am pus din nou întrebarea.

într-un moment, cam patruzeci de persoane s-au ridicat în picioare. Apoi am continuat să invit. „Aţi dori, cei care v-aţi ridicat în picioare, să veniţi în faţă aici şi să îngenunchiaţi?" Fără nici un moment de ezitare, ei au venit în faţă, au căzut în genunchi şi au început să-şi verse inima în faţa lui Dumnezeu.

Mai tîrziu, i-am cerut o explicaţie misionarului care a intervenit. Mi-a spus că traducătorul meu, de frică să nu se facă de ruşine, în loc să traducă cererea mea, „Aţi vrea ca toţi cei care aţi ridicat mîna să vă sculaţi în picioare?", a schimbat-o total, traducînd: „Aţi vrea ca toţi cei care aţi ridicat mîna să rămîneţi aşezaţi?" Ca şi misionarii, şi lui îi era teamă de rezultate. Dar cînd tînărul misionar a făcut invitaţia aşa cum o făcusem eu, a venit imediat răspunsul.

Tocmai voiam să le explic calea mîntuirii mai clar, cînd ei au început să-şi mărturisească păcatele şi să se roage cu voce tare. în douăzeci sau treizeci de minute, majoritatea se hotărîseră pentru Domnul Isus şi stăteau în faţa mea cu feţe radiind, bucurîndu-se în Mîntuitorul. A fost a seară minunată. Nici unul din cei prezenţi acolo nu o vor uita vreodată.

După luni de zile, după ce m-am întors în Canada, conducătorul de acolo Rev; Robert A. Jaffray, îmi scria că încă mai făceau invitaţii, Duhul de trezire era încă peste ei, şi Dumnezeu mai lucra între ei mîntuind suflete.

Cred că oricine este chemat să fie evanghelist aici în America poate fi un evanghelist şi în cîmpurile de misiune străine din lume. Convingerea mea este că fiecare oraş mare din cîmpurile de misiune ar trebui să aibă cîte o campanie de evanghelizare. Mi-ar place să văd evangheliştii mergînd dmtr-un oraş în altul prin toată lumea, farînd aceleaşi campanii de evanghelizare pe care le facem noi aici acasă. în felul acesta s-ar putea grăbi evanghelizarea lumii.

CAPITOLUL XVIII
MOTO-URILG NOASTRE MISIONARE
„Trebuie sau să mergi tu însuţi sau să trimiţi un înlocuitor." — Oswald J. Smith.
„Această generaţie poate să ajungă numai la generaţia aceasta."
„Misiunea Bisericii sînt misiunile."
„Oriunde, numai înainte." — David Livingstone.
„înainte, tot mai înainte în noapte."
„Dacă Dumnezeu vrea evanghelizarea lumii şi tu refuzi să sprijini misiunile, atunci tu te opui voii lui Dumnezeu." — Oswald J. Smith.
„îndrăzniţi lucruri mari pentru Dumnezeu, aşteptaţi-vă la lucruri mari de la Dumnezeu." — William Carey.
„Biserica care nu evanghelizează, se fosilizează."
„De ce unii să audă Evanghelia de două ori înainte ca alţii să o audă o singură dată măcar?" — Oswald J. Smith.
„Nu le poţi lua cu tine, dar le poţi trimite înaintea ta." — Oswald J. Smith.
„Numai în măsura în care Biserica îşi împlineşte obligaţia ei misionară, îşi justifică existenţa."
„Un om poate muri lăsînd jos peste un milion, dar fără a lua nimic sus."
- William Fetler.
„Lumina care luminează în depărtare, este mai luminoasă lîngă casă."
„Dacă Isus Christos este Dumnezeu şi a murit pentru mine, atunci nici
 * un sacrificiu nu este prea mare să-1 fac pentru El." — C.T. Studd.
„Dă după venitul tău, ca nu cumva Dumnezeu să-ţi facă venitul după dărnicia ta." - Peter Marshall.
„Perspectivele sînt tot atît de luminoase ca şi promisiunile lui Dumnezeu." - Judson.
„Lăsaţi-mă să ard pentru Dumnezeu." - Henry Martyn.
„Şi tot mai mult, O, Dumnezeul meu, mai multă trudă, mai multă agonie, mai multă suferinţă pentru Tine." — Francis Xavier.
„Putem da fără să iubim, dar nu putem iubi fără să dăm."
„Biserica care încetează a fi evanghelistică, va înceta curînd să fie

evanghelică." — Alexander Duff.
„Nu cît de mult din banii mei îi voi da lui Dumnezeu, ci cît din banii lui Dumnezeu voi ţine pentru mine?"
„Sarcina supremă a Bisericii este evanghelizarea lumii."
„La nespus de multe milioane nu li s-a spus încă."
„Ai o singură lucrare pe pămînt - să salvezi suflete." - John Wesley.
„Mila nu este o înlocuitoare pentru acţiune."
„Singur Christos poate mîntui lumea, dar Christos nu poate mîntui lumea singur."
„Cel mai bun tratament pentru o biserică bolnavă, este de a o pune la regim misionar."
„Dacă nu avem destul în religia noastră ca să ne facă să împărtăşim cu toată lumea, ea este osîndită aici acasă."
„Oare nu ne rugăm noi ‚Vie împărăţia Ta', dar nu spunem niciodată, ‚Iată-mă Doamne, trimite-mă?'"
„Dumnezeu a avut un singur Fiu şi L-a făcut misionar." — David Livingstone. •
„Atîta timp cît sînt milioane lipsite de Cuvîntul lui Dumnezeu şi cunoaşterea lui Isus Christos, îmi va fi imposibil să-mi dăruiesc timpul şi energia celor care le au pe amîndouă." — J.L. Ewen.
„Prima lucrare a întregii Biserici este de a da Evanghelia întregii lumi."
„De ce aşa puţini să audă iarăşi şi iarăşi Evanghelia, cînd aşa de mulţi nu au auzit-o nici măcar o dată?" - Oswald J. Smith.
„Sînt destinat să proclam mesajul, fără a ţine seama de consecinţele personale pentru mine." — Zinzendorf.
„Acum cînd sînt pe moarte, mărturisesc că nu mi-aş fi petrecut viaţa în

alt fel, pentru nimic în lume." — David Brainerd.
„Nu mi-a păsat unde şi cum am trăit sau prin ce greutăţi am trecut, numai să pot cîştiga suflete pentru Christos." - David Brainerd.
„Achită-te faţă de Dumnezeu şi Dumnezeu Se va achita faţă de tine." - Oswald J. Smith.
„Nu-L poţi întrece pe Dumnezeu în dărnicie." - Oswald J. Smith.
„Dumnezeu nu rămîne dator nici unui om." — Oswald J. Smith.
„Am avut viziunea şi nu mai pot trăi pentru eul meu; viaţa este fără valoare pînă cînd nu mă dăruiesc total." - Oswald J. Smith.

Imprimeria de Vest-Oradea, Cda 1991